

Quế Trân

Khoảng Trời Mưa Hạ

Chương 1

Quán cà phê Hạ Tím" nằm trên con đường lên đồi, một quán cà phê chỉ mới khai trương vài tháng nay nhưng khá đông khách ... Quán đông khách nhưng không còn ồn ào, bát nháo ... Không chỉ nơi đây thật thanh thản và tuyệt vời nhất là nhạc khúc ở đây thật đúng gu với Hải Đoan ... Những phòng hát karaokê lại nằm biệt lập. Hải Đoan bỗng thích đĩa hát có giọng ca thật lạ và thật hay ... Nằm trong khuôn viên của quán cà phê Hạ Tím còn có một hiệu may thuê đan ... không tầm cỡ, không nổi tiếng như những hiệu may ở đây nhưng nghe nói đồ may rất đẹp nhất là kiểu mẫu sắc sảo ... tất cả đều do nữ chủ nhân có một cái tên thật buồn là Ly Thu điều khiển. Hải Đoan đến đây vài lần mà vẫn chưa "diện kiến" được nữ chủ. Chung quanh quán là những cây phượng và những giàn hoa cát đằng màu tím ngát tuyệt đẹp. Nữ chủ nhân của quán thật là biết khai thác. Người ta bảo sao họ không đặt tên quán là "ba cổ vì ở đây có ba cô gái đẹp ... Có người ra vẻ hiểu biết nói "Hạ Tím" bởi vì ở quán toàn những cây phượng tím. Ủ! đúng rồi hoa phượng tượng trưng cho mùa hạ Hoa phượng tím -mùa hạ tím ...

Hải Đoan cười trước lý sự của những người ngồi trong quán.

Ai càng vào đây cũng có lẽ vì những lời ca thật trầm lắng và như thấy mình

ở trong đó:

"Yêu nhau cho nhau nụ cười.

Thương nhau cho nhau cuộc đời.

Mà đời đâu biết đợi.

Để tình nhân kết đôi.

Yêu nhau yêu nhau một lần.

Thương nhau thương nhau một lần.

Một lần thôi vĩnh biệt.

Một lần thôi mất nhau.

Để rồi oán trách nhau.

Tay buông rơi tình sầu.

Chân không theo tình mềm.

Chẳng giữ được nhau.

Cho môi khô nụ cười.

Quên tiếng hát yêu người.

Cho đôi mắt tủi hờn rơi.

Để lệ buông mất câu thề.

Đêm sâu mái tóc dài.

Buông xuôi xuôi theo dòng đời.

Mà đời dài như tiếng kinh cầu.

Còn sầu mang đến cho nhau."

Hải Đoan lẩm nhẩm lời ca và tựa vào thành ghế bố anh đưa mắt nhìn những cánh hoa cát đằng như những chiếc đèn lồng nhỏ xinh xinh, đằng kia những cây phượng vĩ đứng im lìm với lác đác những chùm hoa ... có lẽ chưa vào mùa hoa ...

Ai đến đây cũng thường thả lỏng mình theo không gian buồn xinh ở nơi đây.

Như lệ thường, cứ đến đây là Hải Đoan chọn góc dễ thương này, ngồi đây

anh có thể được thấy hàng thông và nghe tiếng ào ào trong gió như lời tự tình muôn thuở ...

Hải Đoan vừa định ra về thì nhóm bạn của Tường Kha vào quán, Thiên Hân lên tiếng trước.

– Anh Hải Đoan trốn mọi người để ra quán ngồi một mình nhe ...

Hải Đoan cười nói:

– Thấy mọi người hào hứng, vui vẻ chuẩn bị cho buổi picnic, mình thấy thèm cốc cà phê nên ra quán.

Thiên Hân cười:

– Sao không rủ mọi người cùng đi.

Tường Kha vui vẻ.

– Đã bảo là Hải Đoan đang thích trầm tư bên tách cà phê ... Hạ Tím" – Ê!

Cái thằng ... bộ mày không tìm đến đây lắm sao?

– Ủ! Thì bọn ta cùng đến mà!

– Ủ! có sao đâu.

Mỗi người một câu rồi họ lại im lặng, khi cà phê được vang lên và tiếng ca từ từ vang vọng:

Tình chết không đợi chờ.

Tình xa ai nào ngờ.

Tình đã phai nhạt màu. Còn đâu!

Tình trót trao về người.

Tình dẫu lỡ làng rồi.

Người hồi xin toan đời lẻ loi.

Chiều mưa ngày nào sánh bước bên nhau.

Tin yêu dạt dào.

Mộng ước mai sau.

Cho ân tình đầu.

*Mãi mãi dài lâu.
Cho duyên tình đầu.
Đừng có thương đau.
Chiều nay một mình.
Chiếc bóng đơn côi.
Mưa rơi giọt buồn.
Già buốt tim tôi.
Mưa rơi lạnh lùng.
Xóa dấu chân xưa.
Tin yêu bây giờ.
Trả lại người xưa".*

Nghe xong bài ca, Thiên Hân kêu lên:

– Trời ạ! Sao mà ảo não, sầu đời quá ... đề nghị đổi nhạc sôi nổi đi.

Tường Kha nhăn em gái:

– Ở Sài gòn đi xem, đi nghe nhạc không đã hay sao, đến quán này thì phải chấp nhận những bản tình ca sầu vụn cổ này chứ!

– Gì mà "sầu vụn cổ" dữ vậy. Nghe sao "bi quá".

Bích Thuận lên tiếng:

Tường Kha cũng cười nói:

– Em cứ ở đây dài lâu và đến đây thường xuyên em sẽ ...

Bích Thuận lắc đầu:

– Em cũng sẽ sầu vụn cổ" như anh nói chứ gì ... Thôi ... em không dám "giống" như thế đâu. Em không thích buồn.

Hải Đoan lên tiếng:

Mọi người không thích thì đừng nên đến đây ... có thấy không, từ nãy giờ mọi người vào, làm cho sự tĩnh lặng chẳng còn mang ý nghĩa nữa.

Thiên Hân nhìn Hải Đoan ...

– Ủa! anh sao vậy ... tự dừng lại thích cảm giác "mới mẻ" này ư? Xem ra có vấn đề rồi đó.

– Ai nói với cô bé thích dòng nhạc này là cảm hứng mới mẻ chứ! Đây là cảm hứng hoài cổ và dường như ai cũng có thể bắt gặp mình ở trong đó.

Bích Thuần xen vào.

– Anh cũng vậy à!

– Ừ!

– Vậy là anh đã từng có những cuộc tình rồi tình lỡ nên tình sâu, tình sâu nên đau khổ, nên ...

Nghe Bích Thuần kêu ca như thế, Hải Đoan lắc đầu nói:

– Đề nghị ở đây mọi người nên im lặng thưởng thức dòng nhạc trữ tình này

...

bằng không thì ...

– Thì mời mọi người đi về phải không?

Thiên Hân cau mày hỏi gặng.

Tường Kha giảng hòa:

– Thôi đi ... các cô gái ... khó chịu ... dấu sao cũng đã đến thì cứ thưởng thức tất cả những gì ở đây ...

– Có gì mà thưởng thức chứ!

– Uống cà phê nghe nhạc ... ở đâu mà chẳng có.

– Vậy thì mới đến "đó đi, để cho người khác yên thân.

Thấy thái độ của Hải Đoan dường như bị “sốc” hay “xúc động” điều gì đó,

Bích Thuần lại giảng hòa.

– Cho tôi xin mọi người đừng "đấu nữa ... Quả thật đến Hạ Tím" chắc chắn cũng có chút gì đó bay bổng trong tâm hồn qua những lời ca ... còn cụ thể mà thiết thực hơn có lẽ là hương cà phê cũng đặc sắc đấy chứ!

Vẫn là giọng "chua" của Thiên Hân.

– Hương cà phê như thế nào mà bạn cho là tuyệt.

– Ừ! Đó là "gu" của mọi người mà, bạn hỏi anh Kha xem sao? ...

Thiên Hân trề môi – Vậy mà cũng nói ... Huề chắc ...

Tường Kha cười xuề xòa.

– Huề được rồi Đoan nhé!

Hải Đoan cần nhận:

– Vậy mà cũng nói ...

Chợt Tường Kha ngoắc cô gái còn quá trẻ đến và gọi thêm cà phê.

Cô bé vừa quay đi, Bích Thuận lên tiếng:

– Cô bé xinh ghê!

Hải Đoan ra vẻ hiểu biết.

– Cái tên mới đặc biệt.

Bích Thuận hỏi vặn:

– Tên gì?

– Yên Hòa Lại đến Thiên Hân, vẫn là cái bửu môi.

– Tên con trai thí mề ... Sao cái gì ở “Hạ Tím” anh cũng đều khen hết. Tại sao vậy hở anh Đoan?

– Đừng ngạc nhiên hay thắc mắc gì cả. Bởi lẽ ngay từ cái tên quán đã gọi lên thật nhiều vấn đề.

Bích Thuận cười.

– Không ngờ anh Hải Đoan lại nhạy cảm đến thế.

Cô gái mang cà phê lên, Thiên Hân lên tiếng hỏi cô gái.

– Cô bé à! Sao không thấy bà chủ quán.

– Dạ Dì ít khi rồi rảnh.

– Bà ấy làm gì mà không rảnh.

– Pha cà phê à!

Cô gái thật thà.

– Dì Ly Thu phải lo cửa hàng ...

Hải Đoan cầu nhàu Thiên Hân:

– Em hỏi nhiều quá Hân ạ!

Thiên Hân bướng bỉnh.

– Khách hàng là thượng đế mà!

Thấy cô bé Yên Hòa quay lưng và bỏ vào phía trong. Thiên Hân lại lên tiếng:

– Con bé còn nhỏ nhưng có vẻ "kiêu hãnh" quá!

Bích Thuận cười:

.

– Đó là lẽ tất nhiên. Ở đời có hai loại người:

người tài hay cao ngạo và người đẹp hay kiêu hãnh".

Hải Đoan gật đầu:

– Điều đó đáng được chấp nhận nếu có tài, có sắc chỉ sợ có những người không tài, không sắc nhưng cũng hết sức kiêu căng ngạo nghễ ... Loại người này ... hơi bị khó ...

– Mày có vẻ bênh loại người đẹp. Tường Kha vừa cười vừa nói.

Thiên Hân còn bồi thêm:

– Hay là "cảm" ba cô ...

Hải Đoan đứng lên nói:

– Tôi xin phép về trước ...

Và anh đi thẳng một mạch ra cổng mặc cho mọi người nhìn theo không hiểu gì? ...

Buổi sáng Ly Thu thức dậy sớm, sau khi tập thể dục cô lại bắt tay vào công việc cho một ngày. Với Ly Thu một ngày trôi qua thật nhanh, nàng chưa kịp làm cho xong mọi việc đã định trong một ngày. Sự đời dâu bể. Thật lạ Nàng trở thành một "bà chủ" của quán cà phê và chủ một cửa hiệu may đan thời

trang ...

Toàn là những "món mà ngày xưa nàng rất ghét. Nó đâu phải là "nghề ... vậy mà nó đã trở thành nghiệp của nàng.

Thúy Tâm - cô giúp việc lằng xằng quét dọn, sắp sửa bàn ghế, cô nói:

– Cô ơi! em đã nấu sẵn nước châm vào bình thủy rồi đó!

Ly Thu gật đầu.

– Ừ! Cám ơn em nhưng sao làm sớm thế!

Thúy Tâm cười:

– Chẳng lẽ em lại dậy trễ hơn cô hay sao?

Rất hay là cô đã nghĩ cách dùng nước sôi để nấu lại, như thế sẽ nhanh có nước sôi để pha cà phê.

Ly Thu cười:

– Có gì đâu chị ai cũng phải làm như thế thôi.

– Không phải đâu ... người ta nấu nước ngay lúc đó nên phải đợi chờ.

– Đợi chờ để uống cà phê cũng là một cái thú vui đó chứ.

Cô nói sâu xa quá tôi không hiểu. À! Cô Ly Thu ơi! Hôm nay các cô ăn món gì để lát nữa tôi đi chợ.

Ly Thu cười nói:

– Chị hỏi hai dì cháu của Yên Hòa xem thích ăn gì thì mua, tôi ăn gì cũng thấy ngon hết ... nhưng chị nhớ ngày nào cũng phải có đĩa sà lách trộn là tôi thích lắm ...

– Thảo nào cô có làn da đẹp ghê còn hơn cả người Đà Lạt này nữa.

– Chị nói quá rồi ... chị là người ở đây ... trông nước da của chị là biết ngay người Đà Lạt ... còn chúng tôi từ nơi xa đến ...

Thúy Tâm. Cô giúp việc còn hết lời ca ngợi Ly Thu.

– Như cô đó ... nhìn cô cứ nghĩ chưa đầy ba mươi ... thế mà ...

Ly Thu cười nói tiếp:

- Đã gần "tứ tuần" rồi còn gì?
- Có lẽ tại cô vui tính nên cô trẻ đẹp ... nhưng mà ...
- Hà ... hà ... lại định đi sâu vào đời tư của người khác rồi.

Thúy Tâm giật mình vì lời nói vừa phát ra từ cô em của Ly Thu ... đó là Nhã Nghi ... Thúy Tâm ngại Nhã Nghi hơn vì theo cô, người em trầm tính nên khó khăn hơn ... Thúy Tâm lật đật làm việc tiếp và không quên hỏi:

- Cô Nhã Nghi ơi ... hôm nay cô và cả nhà ăn món gì để tôi đi chợ.

Nhã Nghi nhăn mặt nói:

- Chị hỏi chị Ly Thu chưa. Ngày nào cũng hỏi ... tôi cũng không biết ăn món gì?

Thúy Tâm e dè nói:

- Tôi đâu có biết các cô hợp khẩu món nào ... Tôi sợ bị chê lắm.

Ly Thu đặt tay lên vai Thúy Tâm và nói:

- Chị yên tâm đi ... Như thế này nhé ... chị cứ ngày nào cũng đổi món là được rồi, khi nào chúng tôi muốn ăn món gì chúng tôi sẽ nói để chị nấu, vậy nhé!

Chị biết không, tôi ăn gì cũng thấy ngon chắc có lẽ vì không làm bếp mệt nhọc ...

Nhã Nghi lên tiếng:

- Mỗi người một việc chứ chị đó là sự phân công của xã hội.
- Thôi ... đừng có lý sự nữa ... à! Sáng nay Yên Hòa có đi học không.
- Dạ có “mẹ” ạ!

Yên Hòa cũng đã thức dậy và phụ dọn dẹp với mọi người.

Sau khi ăn sáng do chị Thúy Tâm làm, Yên Hòa xin phép đi học cô bé học ở trường Đại học Đà Lạt ...

Ngay từ buổi đầu lên đây, Ly Thu chỉ muốn mở một shop thời trang nhưng rồi cà phê Hạ Tím" mới là điểm nóng để tồn tại ...

Có khách vào, Nhã Nghi mang cà phê lên.

Gã thanh niên lên tiếng:

– Tôi bắt đầu "ghiền" cà phê Hạ Tím ... về Sài Gòn mà, cứ muốn bay về đây để uống ... hương vị cà phê ở đây thật đặc biệt.

Nhã Nghi cười:

- Anh quá lời rồi ... cà phê ở đây làm sao bằng ở nơi đô thành.
- Ở hay tôi nói thật đó ... Pha cà phê cũng là một nghệ thuật đó ...
- Với tôi, đây là công việc bất đắc dĩ thôi.
- Sao lại là bất đắc dĩ ...

Nhã Nghi cười:

- Tôi học một đàng nhưng rồi về đây đành làm một nẻo.
 - Thì ra là như vậy ... nhưng ở đây mọi người đều ngợi ca Hạ Tím đấy!
- Ngay cả ông chú họ khó tính của tôi cũng hay đến ... thường đến nữa là đằng khác ...

- Anh thật quá lời đó.
- Cô xem kia ... khách vào đông dần đó ...

Cái gã thanh niên này, thỉnh thoảng đến "Hạ Tím", đôi khi có bạn bè, bình thường anh đến buổi sáng và buổi tối.

Yên Hòa bảo thi tốt nghiệp ra trường xong cô bé sẽ lao vào tiếp tục phát triển quán nhưng Ly Thu không cho:

Con phải đi làm cho tròn nguyện vọng .

Con bé năn nỉ mãi:

– Nhưng dì và mẹ bận rộn quá!" Nhã Nghi thì kêu ca:

"Tại sao Yên Hòa chị không cho bán ... còn em bị bắt ...

– Sao lại bắt chứ . Cùng hiệp sức mới nên thế này ... vả lại chúng ta còn có trách nhiệm nữa.

– Chị mới vĩ đại bà tiên kiêu của chị.

Ly Thu hay cười mỗi khi Nhã Nghi nói những điều như thế.

– Thế quý cố ở quán này không phải là người ở thành phố ngàn hoa này sao?

Nhã Nghi cười và lắc đầu. Khi nghe gã thanh niên hỏi:

Sáng sớm hôm nay có những người khách ra vào quán. Nhã Nghi chào khách và tận tay mang cà phê lên.

Một gã trung niên trông thật phong độ, gã cười và hỏi những người đi cùng.

– Nghe nói ở đây chỉ có mỗi "Hạ Tím phải không?

Người khách khác:

– Ủ! Lãng mạn, trữ tình ... vô cùng ... nhất là chọn nhạc đó.

– Ủ! Để tao xem có mê nhạc như mày nói hay không?

– Cam đoan mày sẽ nghiện luôn đó!

Mỗi người một đôi lời, Nhã Nghi nghe mà “mát cả lòng”.

Những khúc tình ca được phát ra ... tất cả đều do Ly Thu chọn lọc, Nhã Nghi cảm thấy Ly Thu thật tài. Chị đã nắm bắt được tâm sự của những chàng trai, những gã đàn ông đến đây để uống cà phê ...

Họ là ai ... chẳng lẽ toàn những gã thất tình, đau khổ vì tình cũng như chị Ly Thu ... còn nàng thì sao? ... Từng người tình bỏ ta đi như những dòng sông nhỏ ...

Ôi những dòng sông nhỏ ...

– Cô chủ ơi! Cô chủ ơi!

– Ở góc bàn, anh chàng đến từ rất sớm lên tiếng gọi.

Nhã Nghi đến và hỏi:

– Anh cần chi?

– Nghe nói ở đây còn có một cô chủ nữa phải không.

– Anh muốn hỏi điều gì ở chị ấy.

Gã cười:

– Biết được hai cô chủ nhỏ rồi nên tôi ... xin cô cho tôi được gặp cô chủ nhé!

– Tại sao lại muốn gặp chủ nhân ...

Đương nhiên là vào quán thì phải được gặp chủ nhân của quán chứ.

– Thì anh đã gặp rồi đó.

Gặp rồi nhưng chưa đủ ... cô Nghi này. Hình như chủ quán không là người ở nơi đây.

Nhã Nghi cười:

– Anh đoán à!

– Có được không cô.

– Sao lúc nào lời nói của anh cũng là câu hỏi hết vậy.

– Cô thấy như vậy sao?

– Không đúng à!

– Đúng ...

Nụ cười vẫn nở trên môi của Nhã Nghi, cô nói:

– Cũng như anh ... một người khách của thành phố sương mù ...

– Không! Tôi là dân "chính cống" của xứ ngàn hoa. . .

– Không dám đâu ... ủa ... xin lỗi anh ... tôi ... tôi bận việc ... nếu anh muốn gặp bà chủ à! Hay là vào cửa hiệu chọn một kiểu đồ cho mình cũng có thể cho người yêu ... vậy nhé!

Nhã Nghi trở lại “quày” để pha cà phê ... Quán càng lúc càng đông khi cho Nhã Nghi rất vui ... Nàng bỗng hát líu lo.

Buổi trưa Yên Hòa cùng với Nhã Nghi ở quán, cô bé rất trân trọng công việc mà mẹ Ly Thu đã làm, nhờ đó mà lo cho cô bé thật tốt, cho đến bây giờ cô bé cũng còn ngạc nhiên và vô cùng sung sướng vì mẹ đã quyết định chọn nơi đây để sống, cô bé sắp ra trường và mẹ con dì cháu sẽ sống mãi ở xứ sở sương mù này ... dù mẹ không là mẹ đẻ nhưng sao lại đối xử với cô bé hết mực thân tình như thế ...

Mãi suy nghĩ, cô bé quên cả việc khách vào.

Gọi cà phê xong gã đàn ông trung niên lại gọi Yên Hòa đến và nói:

– Cô bé ... nói với chủ quán cho tôi nghe “Hạ Trắng”.

– Sao lại Hạ Trắng hở chú!

Gã cười nói:

– Vì quán là Hạ Tím – Vậy sao không là “Hoa Tím ngày xưa” hay Ngàn thu áo tím Gã vẫn cười:

– Cô bé nhắc tôi mới nhớ ... Thôi thì cả chùm thơ màu tím cô bé nhé!

Yên Hòa cười nói:

– Vâng! Để cháu nói với dì Nghi tại vì có qui định ...

Yên Hòa bỏ vào quầy, gã đàn ông vừa đến thành phố này và đang chuẩn bị khuếch trương công việc. Tắt bật với công việc, hôm nay anh mới đến được với dù đã được nghe về quán cà phê lãng mạn này ... Đến đây ai cũng thích không gian êm đềm đầy quyến rũ và nhất là được nghe những ca khúc vang bóng thật "đúng gú ...

Những người quen của anh khi đến đây đều bị tất cả các tình khúc này quyến rũ, mặc dù ở nhà hay ở một nơi nào đó cũng được nghe nhưng ở "Hạ Tím vẫn là không gian lý tưởng nhất, quả thật lời đồn không sai ...

Khắc Niệm đã trở thành khách hàng quen thuộc của "Hạ Tím", thậm chí một ngày vài lần anh phải đến đây, không đến Khắc Niệm cảm thấy thiếu thốn một cái gì đó.

Ngồi ở quán gần cả một giờ đồng hồ Khắc Niệm vẫn chưa muốn về, anh gọi tiếp một tách cà phê.

Cô bé Yên Hòa ngạc nhiên:

– Chú đã uống tách thứ hai rồi đó. chú có tâm sự à!

Khắc Niệm cười:

– Không nên để ý đến việc của người lớn cô bé ạ!

Yên Hòa cười:

– Cháu không dám đâu, nhưng dì bảo hỏi xem khách thích bài ca nào khi thấy khách có tâm sự.

– Cảm ơn dì của cháu ... bà chủ phải không ...

Yên Hòa lắc đầu:

Người đàn ông kêu lên:

– Không phải à! Vậy ai là chủ quán này.

Yên Hòa hồn nhiên nói:

– Dạ mẹ – Mẹ của cháu à!

– Vâng ạ!

Gã nhìn Yên Hòa rồi nói:

– Mẹ cháu là một người phụ nữ thật đẹp.

Yên Hòa vui sướng nói:

– Chú có biết mẹ cháu đâu mà cũng nhận xét như vậy. Mẹ cháu không tha thiết với việc này đâu ...

– Việc này là việc gì cô bé?

– Là công việc buôn bán.

– Vậy là mẹ kinh doanh kiểu bất đắc dĩ ...

Yên Hòa gật đầu:

– Thế quê cháu ở đây à!

– Dạ không!

– Vậy quê cháu ở đâu?

– Dạ ở đồng bằng Cửu Long.

– Thế à!

Thấy khách vào Yên Hòa vội chào khách rồi đến quầy mang cà phê cho khách.

Nhã Nghi rầy rà:

– Cái con bé này ... làm gì la cà với ông khách như thế ...

- Không có dì ạ! Tại ông ấy hỏi chuyện.
- Mẹ rầy đó.
- Người ta hỏi chuyện đảng hoàng chứ con có làm gì đâu!
- Dì sợ mẹ rầy ... Thôi mang cà phê cho khách đi nhỏ.
- Dạ

Hạ Tím" về đêm, có nhiều khách đến nhâm nhi tách cà phê để được trở về với chính mình trong những bài tình ca ngọt ngào nhưng cũng ray rứt đắng cay vô cùng ...

Một gã thanh mên ra vẻ sầu đời bỗng đứng lớn tiến hỏi:

- Yêu cầu ... à! Nhiều người chớ không phải tôi đâu! Đề nghị cô chủ quán cho chúng tôi được gặp để cảm ơn người đã cho chúng tôi một không gian thư giãn thật tuyệt vời như thế này ... chúng tôi muốn đề nghị Hạ Tím" nên có thêm nhiều em ... để cạnh tranh ... chuyện này phải bàn với bà chủ mới được.

Nhã Nghi cười nói:

- Vâng! Cảm ơn anh ... để tôi nói lại với chị ấy.
- Vì chúng tôi xem nơi đây là chỗ thân tình nên mới đề nghị như thế.
- Cảm ơn sự chân thành của quý khách.

Bỗng có một giọng thật "trơ trẽn" – Quán cà phê cũng nên tươi mát" chút chút chứ ...

Những tiếng cười lại dội vang khiến cho Nhã Nghi cảm thấy khó chịu, cô im lặng. Chuyện này mà nói với Ly Thu chị sẽ buồn và giận lắm. Đết mở quán cũng chỉ vì thấy việc buôn bán có thể kiếm sống được để ba dì cháu sống nơi xa quê nhà. Kinh doanh và báo chí là hai lĩnh vực đối lập cũng đủ chứng tỏ chị đã hy sinh thật nhiều ... Đối với Yên Hòa ... dù là nỗi niềm cay đắng nhưng chị đã hy sinh ... Nhã Nghi một lòng với chị vì thương mấy mẹ con ... Sau khi mẹ mất, Ly Thu quyết định rời bỏ quê hương. Một miền quê thơ

mộng để đến một thành phố “thơ mộng” để sống nhưng rồi công việc của chị vẫn không thể thực hiện ước mơ của mình vì gánh nặng gia đình.

Nhã Nghi càng nghĩ càng thương Ly Thu, nhà có ba chị em ... và rồi gánh nặng đè lên đôi vai chị

Những giọt nước mắt của Nhã Nghi bắt chợt rơi, trong lòng nàng nặng trĩu nỗi ưu tư ...

Ly Thu đặt tay lên vai em và nói:

– Lại nghĩ ngợi vu vơ rồi phải không Nghi?

Nhã Nghi ghen ngào:

– Càng nghĩ càng thương mình quá ... chị ơi!

– Thôi mà em ... đến đây là chúng ta đã quyết định thay đổi tất cả chị tin rằng chị em mình sẽ tốt hơn ...

– Tốt gì chứ!

Nhã Nghi nói về những đề nghị của khách cho Ly Thu nghe Ly Thu lắng đầu kiên quyết – Hạ Tím của chúng ta vẫn rất thuần khiết ... chẳng bao giờ là nơi để gọi là cà phê đèn mờ hay cà phê ôm gì đó ... chị không bao giờ nghĩ đến điều đó đâu.

– Nhưng em sợ sự cạnh tranh.

– Chúng ta vẫn tồn tại đấy thôi. Chúng ta đến đây và mở quán này là chúng ta đã "cạnh tranh rồi ... sự cạnh tranh của chúng ta là chân chính cho nên chúng ta cứ tồn tại như thế, còn ai muốn thì mặc kệ

Nhã Nghi chợt đề nghị:

– Hay là mình nên thêm chương trình ca nhạc đi chị, mình mời ca sĩ ca trực tiếp để khách cũng được trực tiếp ca ... nhà hàng, quán cà phê bây giờ vẫn làm thế ...

– Chúng ta đừng quá lo sợ về sự cạnh tranh này em ạ! Chị muốn đẹp nữa là đẳng khác.

- Sao lại đẹp hử chị.
- Chị muốn em đi làm để có thời gian và có điều kiện giao tiếp. Dẫu sao em cũng đã học một trường chuyên nghiệp em phải đi làm chứ!
- Không sao đâu! Em cũng thích công việc này. Ở đây khó xin việc lắm chị ạ!
- Kinh doanh kiểu này đối với chị chỉ là tạm thời, chị luôn lo cho tương lai của em.

Nhã Nghi cười:

- Lo cho chị trước đi.
- Chị à! Chẳng cần thiết nữa rồi.
- Ai nói thế chị quá trễ để lập gia đình.
- Chị đâu thèm nghĩ đến chuyện đó.
- Nhưng em muốn nghĩ đến.
- Miễn bàn đi em à! Chị mới nhận được một hợp đồng" gọi là hợp đồng cho oai vậy mà.
- Nhưng hợp đồng thế nào hử chị.
- Bí mật.
- Chà ... chà ... em thấy thắc mắc rồi đó.
- Ừ! Cứ thắc mắc đi em. Chị đang mê say với công việc ... đây là lần đầu chúng ta nhận làm thật nhiều đồ so với việc làm đơn lẻ.
- Thấy chị vui em thích ghê!
- Cái con bé này ... À! Chị giao cho em quán xuyên quán đó. Nếu cần thuê thêm một cô phụ việc.

Nhã Nghi lắc đầu:

- Có Thúy Tâm phụ không sao đâu chị.
- Cực cho Thúy Tâm quá.
- Thì xong việc chợ búa, cơm nước, Thúy Tâm sang đây, chủ yếu buổi chiều

tôi ... với lại chị trả cao hơn lương giúp việc kia mà!

– Em thấy như vậy là tốt rồi.

– Chị chỉ ngại mình lợi dụng người ta.

– Tội nghiệp chị ghê chưa.

Hai chị em cười vui, cô bé Yên Hòa cũng góp vào.

– Mẹ ơi! Khách vào quán hay hỏi thăm bà chủ" ý quên "cô chủ hôm nào mẹ xuất hiện cho họ nể mặt" đi mẹ.

– Sao lại nể mặt.

– Bà chủ là một phụ nữ cực kỳ duyên dáng xinh đẹp ... phải không dì Nghi.

Nhã Nghi cười nói:

– Ủa vậy ... bà chủ bắt đắ dĩ của dì không duyên dáng hay sao?

Yên Hòa khéo léo:

– Dì khác chứ!

Rồi cô bé ngâm nga:

“Đầu lòng hai ả tố nga □□□□i ngư□□□□ □□□□□□ □□□□mur□□□□

□□□□□□□□ □□□□n mur□□□□□□ Người thì:

hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh , người thì “Hoa cười ngọc thốt đoan trang”.

Nhã Nghi nhăn nhó:

– Lung tung quá đi cô bé ơi!

– Cái con bé này.

Yên Hòa cười:

– Có một ông khách lạ lắm ...

Nhã Nghi rầy:

– Không được để ý lung tung đó lo học đấ nhé ... chuyện của cháu là học, giúp được bao nhiêu thì hay bấy nhiên. Không được này nọ" đấ nhé.

– Mẹ coi gì kìa ... con chỉ nói thể chớ có ý gì đâu.

Ly Thu cười:

– Thôi mà hai dì cháu lại bắt hòa rồi, dì Nghi lo cho con, dì muốn con tập trung học để sau này có kết quả tốt hơn ...

Yên Hòa vui vẻ:

– Con sẽ tốt nghiệp loại giỏi cho mẹ và dì xem.

– Là cháu nói đấy nhé!

Yên Hòa rụt cổ nói tiếp:

– Xí cho cháu nói lại dì Nghi nhé ... cháu sẽ tốt nghiệp ra trường loại khá để được phân công tốt một chút ở đại học được loại giỏi đâu phải dễ. Dì hạ một bậc cho cháu nghe dì.

Ly Thu và Nhã Nghi cùng cười.

Không khí gia đình chỉ có ba người phụ nữ nhưng lúc nào cũng vui.

Tuy thời gian đến thành phố ngàn hoa này không bao lâu, nhưng Ly Thu cảm thấy thật may mắn bởi công việc rất thuận lợi mặc dù trước đây nàng chưa hề nghĩ đến điều này, không phải tự nhiên mà Ly Thu quyết định tha phương đến thành phố sương mù này để sinh sống ... người dì, em của mẹ nàng được con gái rước đi nước ngoài nên đã cho mấy chị em nàng lên đây. Dì rất thương và lo cha mẹ. Cũng vì biết hoàn cảnh của chị em nàng sau khi mẹ mất nên dì đã cho chị em nàng tá túc vì vậy mà Hạ Tím mới ra đời trên một khoảng đất thơ mộng bên ngôi nhà xinh xinh ... Ly Thu quyết định bỏ quê nhà để đến đây, giờ thì rõ ràng là không sai lầm. Hy vọng mọi việc rồi sẽ tốt đẹp hơn khi mà ba nàng và họ được" sống trong hạnh phúc. Ba đâu còn bận tâm khi mẹ đã mất và hai đứa con gái mà ba không tha thiết ... Ba đứa con gái đối với ông là nỗi đau nên ông đã đi tìm cho có được một cậu "quý tử" ... Thật là tàn nhẫn ... Ngày ấy may mắn cho nàng là được học đại học và nàng đã cố gắng phụ với mẹ để nuôi Nhã Nghi và ... Yên Hòa. Tội nghiệp con bé bị sinh ra và lớn lên trong hoàn cảnh vô cùng khốn khó ...

Không được sự thừa nhận của người cha và người mẹ thì bị người cha tàn nhẫn tức ông ngoại của Yên Hòa ghẻ lạnh ... Con bé chưa được biết gì đã bị mất mẹ Không cha, mất mẹ Nàng không cam tâm khi đưa cháu thơ vô tội phải sống trong tình cảnh như thế ...

Vậy mà thảm thoát đã trải qua một khoảng thời gian quá dài để nàng nghĩ đến chuyện riêng tư của mình ... Nàng đã để cho tuổi trẻ và tình yêu vượt khỏi tầm tay ... của mình ... điều đó nàng không hề tiếc rẻ ... sự hy sinh đó đã được bù đắp bằng sự hiếu thảo và chăm ngoan của Yên Hòa ... Mong sao cuộc đời con bé sẽ tốt đẹp như cái tên mà nàng đặt cho con bé ...

Ly Thu chợt cười thầm khi nhớ đến một gã thanh niên tuổi trạc ngoài ba mươi, hần tìm đến mua quà những chiếc khăn chọn với kiểu dáng và màu sắc lạ mắt tặng chị. Xem ra gã cũng có óc thẩm mỹ. Nhưng tất cả cũng vì hần muốn làm quen với Ly Thu. Nàng nghĩ thế.

– Cô là "bà chủ của cà phê "Hạ Tím" à!

– Có cần phải biết như thế hay không.

– Sao không chứ! Tôi từ thành phố ra đây trở về thành phố bỗng nhớ cà phê "Hạ Tím" .

– Đắc sắc đến thế à!

Gã gật đầu rồi cười.

– Như thế tôi mới muốn bỏ Sài gòn để về đây!

– Chỉ để được uống cà phê “Hạ Tím” thôi sao?

Đôi khi người ta chỉ cần một chút gì đó "hợp hợp" là người ta sẽ bỏ tất cả ...

– Xin lỗi tôi không hiểu ý của anh.

– Hôm nào tôi mời cô uống cà phê ở một nơi nào đó trong thành phố sương mù này để cô biết cảm giác tuyệt vời của Hạ Tím".

– Rất cảm ơn vì lời khen của anh ... nhưng anh đừng có phóng đại như thế tôi ngại lắm.

- Tôi không là kẻ thích cường điệu khác cô ạ!
- Tôi nghĩ khác.
- Cô nghĩ sao.
- À! tùy anh vậy.
- Cô làm tôi thấy thắc mắc ghê!
- Anh thắc mắc gì?
- Cô dường như cô không phải là người ở đây. Điều này nữa cô không giống người kinh doanh.
- Thế à! Anh chỉ đoán.
- Đoán gì? ... phong cách của cô giống người làm nghệ thuật nhiều hơn là kinh doanh.
- Rất cảm ơn vì anh đã nghĩ như thế!
- Thú thật khi mới phát hiện ra quán cà phê "Hạ Tím" tôi đã bị quyến rũ ngay ... tôi trốn lũ bạn để đến đây.
- Sao phải trốn vậy.
- Lũ bạn của tôi toàn những đứa ồn ào, bát nháo không hà.
- Họ cũng sẽ tìm được anh thôi.
- Tất nhiên rồi, nhưng được lúc nào hay lúc ấy, bởi vì tôi rất thích những bài ca ở nơi đây.

Ly Thu mỉm cười tiếng nhạc ngân vang không gian "Hạ Tím" chìm dần vào giây phút hoài niệm du dương:

Tình chết không đợi chờ.

Tình xa ai nào ngờ.

Tình đã phai nhạt màu còn đâu.

Tình trót trao về người.

Tình dẫu lỡ làng rồi.

Người hồi xin trọn đời lẻ loi.

Chiều mưa ngày nào sánh bước bên nhau.

Tình yêu dạt dào.

Mộng ước mai sau.

Cho ân tình đầu.

Mãi mãi dài lâu.

Cho duyên tình đầu.

Đừng có thương đau ...

Tiếng nhạc êm êm nhưng quán vẫn đông người. Ai cũng hòa hồn vào từng lời, từng lời ca như đầu đó thấy có mình ...? ...!

Khoảng Trời Mưa Hạ

Chương 2

Rời Đà Lạt nhóm bạn của Thiên Hân ghé thị xã Bảo Lộc để tham quan cơ sở của Khắc Niệm - Chú của Thiên Hân, gặp Khắc Niệm - Thiên Hân cứ tíu tít.

– Dượng út dạo này đã đủ "phát trở lại như ngày nào rồi phải không?

– Thế nào gọi là "phát lên vậy cháu.

Tường Kha cười rồi nói:

– Dượng cho bọn cháu phá phách ... một bữa nhé. Ngày mai phải về Sài Gòn rồi.

Khắc Niệm vui vẻ:

– Sao không ở lại chơi ít hôm rồi hay về.

Bích Thuận giành phần trả lời:

– Chúng cháu phải đi làm rồi dượng ạ! Vả lại chúng cháu đã lỡ ở Đà Lạt đến mấy ngày rồi ... nên không còn thời gian.

– Vậy mà lúc đi sao các cháu ghé chơi rồi hãy đi Đà Lạt ...

Thiên Hân được dịp tỏ khổ:

– Dượng biết không?... Tại bị "Hạ Tím" cướp mất hồn rồi.

Khắc Niệm ngạc nhiên hỏi:

– Sao lại thế.

Thiên Hân vừa hé môi đã bị Tường Kha chặn:

– Cũng chẳng có gì đâu dượng?

– Vậy mà cũng không có gì sao anh Kha?

Anh lại bênh Hải Đoan rồi.

– Dầu gì chúng tôi cũng là đảng mày râu mà?

– Mày râu thì mặc ... Ai đời ở đây có ba cô nhưng mà dượng biết không ... họ đến quán ... chỉ để uống cà phê ... có gì khác đâu chứ ...

Hải Đoan trêu Thiên Hân:

– Khác nhiều chứ!

Thiên Hân vẫn ầm ứ:

– Dượng ở đây ... có biết Hạ Tím có gì đặc sắc hay không? Dượng đã đến nơi đó hay chưa?

Hải Đoan lại giành phần trả lời:

– Ở đây mà không biết "Hạ Tím" là ...

– Là sao anh Đoan.

Bích Thuần xen vào.

Khắc Niệm cười nói:

– Tôi nghĩ ở Sài Gòn ... những quán như "Hạ Tím" không thiếu gì?

Hải Đoan cười xen vào:

– Nhưng ở đây rất thuần khiết.

Khắc Niệm ngạc nhiên:

– Cậu nói như thế là sao?

Hải Đoan tự nhiên:

– Thì anh cứ đến đó một lần cho biết ... Nhưng nhớ đừng cạnh tranh với

người ta ...

Thiên Hân cười mỉa mai:

- Biết đâu em sẽ là người cạnh tranh.
- Mi định mở quán à? Cũng được đấy! Người ta Hạ Tím còn mi thì "Thu Tím", "Xuân Tím" hay Đông Tím .

Tường Kha trêu Thiên Hân:

- Thiên Hân mở quán Vô Tím".
- Có lẽ tốt đấy ...
- Cái anh này ... bạn bè mà không bênh vực gì hết ...
- Thì anh bênh Thiên Hân đó ...
- Anh mà bênh em à! Anh chỉ chọc quê em thôi.

Mỗi người một câu thật vui, dường như không ai nhắc đến Nhược Thủy vợ của Khắc Niệm. Một lúc sau - Khắc Niệm mời mọi người đi ăn rồi đi chơi.

Thiên Hân lên tiếng:

- Dượng ơi! bé Thủy Uyên đâu rồi ...

Khắc Niệm cười:

- Mùa hạ nên con bé ở biển chơi với cô chú và ông bà ...

Thiên Hân bỗng đề nghị:

- Hay mình đi biển luôn một thể.

Hải Đoan nhăn mặt:

- Làm như gần lắm ... Muốn đi là đi được à. - Thôi đi cô ơi!

- Sao lại không? Nếu các cô, các cậu muốn đi biển ... đi Nha Trang tiện hơn.
- Cháu muốn đi Vũng tàu về quê của dượng ... , nhưng mà phải có dượng cùng đi mới được.
- Tôi bận rồi ... Hẹn quý cô cậu hôm khác.
- Dượng bận gì? Chẳng lẽ ông chủ cũng không được nghỉ vài ngày hay sao?
- Có những việc mình không thể nghỉ được ...
- Có khi nào dượng lại stress không.

Hải Đoan cười nói:

- "Hạ Tím là nơi dượng đến nghe nhạc thư giãn rất tốt.
- Lại Hạ Tím - Sao lúc nào, anh cũng quan tâm đến nơi đó - Chẳng lẽ lại cảm thấy chỉ có nơi đó là “hợp ý” của anh hay sao?

Khắc Niệm vờ xen vào:

- Nghe cậu Đoan nhắc hoài chắc tôi phải đi một chuyến xem sao!

Hải Đoan hào hứng:

- Giá mà ở gần đây cháu cũng sẽ đi ...
- Hứ! Thiên Hân hứ dài.

Khắc Niệm lên tiếng:

- Các cô cậu là bạn của Thiên Hân nhưng đừng gọi tôi như thế ... Chắc các cậu cũng ... à! Có cậu nào xây dựng gia đình chưa.

Tường Kha cười:

- Bọn cháu hơi bị “ế” rồi dượng ơi! Đứa nào cũng ba mươi rồi ...

Khắc Niệm vỗ vai Tường Kha:

– Như vậy là các cậu trẻ quá! Tôi có hơn gì các cậu đâu ... Tôi ở ngưỡng tứ tuần.

– Dượng trẻ đấy chứ!

– Nhưng cô của cháu trẻ" hơn tôi nhiều ...

Bích Thuận vô tình hỏi:

– Ủa! Cô và con nhỏ ở nhà cùng đi biển hử dượng.

Khắc Niệm lắc đầu:

– Không có ...

Thiên Hân xen vào:

– Cô ấy theo chủ nghĩa xê dịch thích đi đây đi đó!

Hải Đoan cười trêu Thiên Hân:

– Thế Thiên Hân có phải là người cũng thích chủ nghĩa "xê dịch" hay không?

Thiên Hân cong môi nói:

– Anh mới là người theo chủ nghĩa “xê dịch” thì có ... Em nói "xê dịch" theo đúng nghĩa - rất đúng nghĩa ...

Tường Kha ngồi gần Thiên Hân, cốc lên đầu Thiên Hân rồi nói:

– Thôi được rồi cô bé ... Tất cả chúng ta đều theo chủ nghĩa “xê dịch” được chưa cô bé.

– Chỉ có một mình anh Đoan thôi ... anh ấy mới “xê dịch” tự dưng về Đà Lạt vài lần đã “xê dịch” rồi ...

– "Xê dịch" về Đà Lạt cũng hay chứ có gì đâu cô cháu gái của tôi. Khắc Niệm xen vào.

Tại dượng không biết đó thôi ... ở đó có một phụ nữ rất trẻ đẹp ... Cháu không hiểu cô ấy trẻ thế mà lại có một cô con gái ở tuổi đại học.

– Thì cô có gia đình sớm. Vậy mà cũng nói Hải Đoan cần nhân Thiên Hân.

Thiên Hân không vừa.

– Vậy mà có người phản bội" đó dượng.

Hải Đoan bỏ đi và nói:

– Em nói năng lung tung quá Hân ạ!

Bích Thuận thấy thái độ giận dữ của Hải Đoan nên trách Thiên Hân:

– Mi kỳ ghê ... cứ trách móc bóng gió với anh Đoan mãi ... bảo sao anh ấy không bực.

– Bực là ta chớ sao là anh ấy. Tự dựng phào một “bà góa”, ý “cô góa” thì đúng hơn.

– Đừng nói chuyện đó Hân ... Tường Kha khéo léo nhắc nhở nhưng Thiên Hân vẫn cần nhân ...

– Em thấy cô ta thật "cao ngạo" chỉ vì cái vỏ bên ngoài khả ái, trầm mặc ... cái tên đó đã hợp hồn anh ấy rồi ...

– Hạ Tím quá hợp hồn" thật đấy. - Chẳng có gì đâu?

– Đã "Hạ Tím" đã khiến cho người ta phát đau rồi vậy mà còn có một cái tên ... tên “Ly Thu”, Ly ... gì đó nữa mới chết chứ!

Khắc Niệm ngập ngừng lập lại:

– Ly Thu ... Ly Thu ... là ai? ...

– Là chủ quán “Hạ Tím” đó dượng.

"Điều này đối với Khắc Niệm như một "bí mật", Ly Thu là chủ quán ... Vậy

mà tại sao anh lại chưa hề gặp được cô nàng ... Anh mong gặp lại nàng biết bao nhiêu ... từ cái thuở còn là sinh viên cho đến hôm nay đã ngót hai mươi năm rồi ... Nàng có chồng từ bao giờ mà có đứa con gái lớn như thế ... Ngày ấy ... có phải là Ly Thu ... Ly Thu của ngày xưa không? Khắc Niệm sắp xếp mọi thứ cho cô cháu và bạn bè rồi phóng xe như bay lên thành phố hoa dã quỳ mơ mộng ...

Có lẽ là nàng rồi ... hồi ấy được dịp đi lên Đà Lạt, nàng đã nói về loài “dã quỳ”.

giả như "dã quỳ" có màu tím, chắc là đẹp lắm ... Anh không ngờ có một người say mê màu tím đến độ như thế ... chẳng lẽ có một Ly Thu nào đó trùng cả tên và cả niềm mê say sắc màu tím ngát ... Thật tuyệt vời nếu có một người như thế ... nhưng tình yêu thì ... anh chỉ duy nhất dành cho nàng ...

Là đàn ông vậy mà hôm nay bước vào quán Khắc Niệm cảm thấy tim mình rung động.- Niềm rung động của một gã sinh viên ngày nào được gặp nàng rồi quen nàng và yêu nàng ...

Bước vào quán tìm một góc bình yên ngồi xuống anh gọi cà phê bấy giờ mới chợt giật mình vì những lần anh đến đây cũng chỉ gặp có mỗi cô chủ quán xinh xinh và một bé gái dễ thương - Trời ạ! chẳng lẽ con bé là con gái của nàng sao? ... Ngày ấy rời xa anh ...nàng đi lấy chồng ư? ... Anh đã làm gì khiến cho nàng ra đi mà không một lời từ tạ Anh ray rứt mãi cho đến bây giờ, mãi mãi tưởng là nghìn trùng xa cách.

Cô gái mang cà phê lên, Khắc Niệm lên tiếng hỏi:

– Muốn gặp chủ quán Hạ Tím phải làm sao cô?

Cô gái cười tươi nói:

– Là tôi, anh cần chi.

Khắc Niệm lặp lại:

– Tôi muốn gặp chủ quán Ly Thu.

Nhã Nghi cười nói:

- Ông có làm không? Ở đây tôi là chủ quán.
- Vậy ở đâu là nơi có chủ quán Ly Thu, có một Hạ Tím nữa ư?
- Anh là ai mà hỏi Ly Thu.
- Cô là sao của Ly Thu.
- Tôi hỏi anh mà anh lại hỏi ngược lại.
- Bởi vì cô rắc rối quá?
- Tôi rắc rối hay anh kỳ lạ

Khắc Niệm nhẹ nhàng:

- Tôi xin cô đó ... Tôi muốn gặp Ly Thu ...có phải Ly Thu quê ở Mỹ Tho không?
- Nghe thì cũng đúng đó ... Nhưng để hôm khác nhé. Hôm nay không có Ly Thu ở nhà.
- Cô ấy đi đâu?
- Nếu tôi nói anh cò đi tìm không?
- Có.
- Trời đất ... Anh làm như là ... ? ... Khách uống cà phê ở đây thật lạ, ai cũng đến hỏi Ly Thu, Ly Thu ... Trong khi đó tôi cũng là chủ vậy.

Khắc Niệm cười nói:

- Tôi cũng ... có nghĩa ... là ... còn có nữa. Đúng không? Nếu là cô em gái dễ thương xinh đẹp của Ly Thu thì xin hãy cho tôi biết Ly Thu đang ở đâu?

Nhã Nghi nói:

- Rất may cho anh giờ này ít khách nên tôi có thể nói đôi lời, còn bây giờ thì

tôi phải đi bán ... Ngồi đó mà đợi hay nghiền ngẫm xem Ly Thu bây giờ đang ở đâu? ...

– Cô thật ích kỷ đó ... Đường như không phải là em của Ly Thu ...

Nhã Nghi cười:

– Khách vào quán giờ này lai rai nhưng rất vui ... Nhã Nghi pha cà phê và Thúy Tâm giúp cô mang cho khách. Chiều nay con bé Yên Hòa có giờ học nếu không đã sang phụ với dì. Nhã Nghi liếc nhìn về phía gã đàn ông. So với cái gã lần trước hỏi về Ly Thu thì anh chàng này có vẻ cương nghị và chừng chạc hơn, mạnh mẽ hơn ... Cũng có thể là bạn nhưng có lẽ do tò mò nên khi đến đây người ta thường hỏi thăm Ly Thu. Thế thôi ...thật ra chị vẫn có ở nhà nhưng chưa có ý chị. Nhã Nghi không tự động chỉ, chỉ trừ khi họ tìm sang hiệu thiết kế của chị nhưng không ai biết điều đó để sang bên ấy.

Đến chiều anh chàng vẫn ngồi ở góc quán, vừa xem báo vừa nhâm nhi tách cà phê thứ ba, thứ tư gì đó ... Thật là kỳ khôi - chẳng lẽ anh ta là bạn cũ của Ly Thu ... Mặc kệ, Ly Thu đã không màng đến chuyện đó kia mà ...

Đến chiều tối gã đàn ông vẫn không rời quán, Nhã Nghi chẳng biết làm sao.

Gã đã ngồi từ lúc chín, mười giờ sáng đến bây giờ ... đã sáu giờ chiều, khách vào quán cứ dần dần đông - Nhã Nghi không còn kịp nhìn sang góc bàn của gã nữa.

Mặc kệ một gã khờ - khùng gì đó ...

Yên Hòa mang lại ly cà phê và đặt trên bàn cho gã. Cô bé nói:

– Dì Nghi của cháu bảo đem đến cho ông.

– Ông à! Chú già lắm sao? ...

– Mẹ bảo gặp khách là thì gọi bằng ông.

– Mẹ cháu là ai?

– Dạ là chủ quán "Hạ Tím".

Khắc Niệm hồ hởi:

– Vậy mẹ cháu là Ly Thu à!

– Dạ! Sao chú biết mẹ cháu ...

Khắc Niệm hỏi nhỏ:

– Thế ba cháu đâu?

– Dạ cháu không còn ba ...

– Sao? ...

– Chú đừng hỏi về gia đình cháu được không?

Khắc Niệm nghe càng yên tâm và hồ hởi hơn khi biết ba của con bé không còn. Anh vui vẻ hỏi ...

– Chú có thể gặp mẹ cháu được không?

– Chú là ai?

– Người quen ... chú ngồi ở đây từ lúc sáng đến bây giờ chỉ muốn được gặp mẹ cháu thôi - có vậy mà đi của cháu cũng gây khó dễ cho chú.

– Tại mẹ không muốn mà.

– Nhưng chú tha thiết muốn được gặp mẹ cháu, giúp cho chú đi cô bé ...

– Nhưng chú là ai?

– Là bạn ... Nếu hôm nay không gặp được mẹ cháu thì ngày nào chú cũng đến đây ăn vạ" đấy!

– Chú. chú cứ sang cửa hiệu ... hay là chú sang đó may đồ sẽ gặp mẹ mẹ không sang đây đâu. - Chú ... chú đừng nói là cháu chỉ nhé ... dì sẽ rầy rà cháu đó ...

Cô bé nói xong biến nhanh và Khắc Niệm cũng uống vội tách cà phê cuối

cùng rồi gọi tính tiền, anh tìm sang cửa hiệu “thời trang”, Khắc Niệm vô cùng ngạc nhiên - có vậy mà anh không nghĩ ra, anh cứ nghĩ quán cà phê là của một chủ còn phía cửa hiệu may, đan này lại là của chủ khác ...

Hiệu nay đã vắng, Khắc Niệm ngập ngừng một lúc mới đi thẳng vào và định lên tiếng đặt may một bộ đồ veston, anh đang tần ngần ngắm những chiếc áo may giống nhau được treo trong chiếc tủ kính lớn, một sắc màu rất đặc trưng - màu cà phê có pha tí sữa ... chẳng lẽ đây là đồ của công ty của anh ...

Khắc Niệm mãi lo ngắm đồ trong tủ kính nên quên cả việc lên tiếng và tìm xem Ly Thu đang ở đâu.

Có giọng ai đó lên tiếng:

– Ông định may đồ à!

Đúng là nàng rồi - Ly Thu ... Khắc Niệm quay lại nhìn. Ly Thu trở mắt nhìn anh ... Môi nàng mấp máy trông mới đáng yêu làm sao!

Quả là tiếng đồn không sai ... Nàng vẫn như ngày nào, xem ra còn sắc nét hơn nhiều ...

– Ly Thu ... Là em phải không?

Ly Thu hoảng hốt, giọng run run:

– Tại sao, tại sao anh biết em ... ở đây ...

– Anh đã tìm em suốt bao năm em cô biết không? Tại sao? Tại sao ngày ấy cho đến bây giờ em lại biến mất, em trốn tránh anh. Anh đã làm gì có lỗi với em ...

– Anh chưa trả lời vì sao anh biết em ở đây?

– Anh đã từng uống cà phê ở đây nhưng mãi đến hôm nay mới biết có một chủ quán tên Ly Thu. Ngồi uống cà phê từ sáng đến tối anh đã uống bao nhiêu tách cà phê rồi em có biết không ... vậy mà cô chủ quán vẫn lạnh lùng không nói ...

– Anh muốn nói đến ...

– Cô em gái của em ...

– Nhã Nghi đó!

Khắc Niệm đề nghị:

– Anh chưa ăn gì cả ... chúng ta đi đâu dùng bữa, anh muốn nói với em nhiều điều ...

Ly Thu từ chối:

– Để hôm khác có được không anh?

– Anh không gặp em, không nói với em được điều gì anh sẽ không về. Anh nằm vạ ở đây?

– Anh đừng gây khó dễ cho em ...

Khắc Niệm chột nói:

– Vì con gái của em à!

– Anh cũng biết ...

– Nhưng con bé lớn hơn tuổi ... thời gian chúng ta chia tay ... Em nói cho anh biết đi ...

Khắc Niệm cứ nói mãi, Ly Thu e ngại nên cuối cùng đành chấp nhận yêu cầu của anh.

– Được rồi, anh đợi em ở đầu đường em sẽ ra ngay.

– Thật nhé!

– Em dối anh để làm gì?

– Anh sợ em lại trốn anh ...

– Anh thật là ... Đi đi kéo mấy đứa ở nhà nó về ...

– Em sợ gì ... chúng ta đã từng ...

– Em xin anh đó.

Ly Thu đuổi Khắc Niệm rời khỏi nhà rồi gọi Thúy Tâm và dẫn dò đủ điều. - Xong xuôi nàng mới vào phòng và tắm gội vàng. Ngồi trước bàn trang điểm nàng ngắm mình trong gương rồi trang điểm nhẹ nhàng khoác thêm chiếc áo khoác trắng và chiếc khăn choàng cổ nàng đi, vội vã như một kẻ có lỗi, nàng sẽ nói gì với Nhã Nghi và Yên Hòa đây.

– Em lên xe anh đưa đi ...

Khắc Niệm đưa Ly Thu vào một khách sạn gọi thức ăn và bồi phòng mang lên cho hai người. Ly Thu lên tiếng:

– Sao anh lại đưa em vào đây.

– Gặp được em, có biết bao nhiêu điều để nói, nói suốt cả đêm cũng không hết ...

– Nhưng sao lại ở khách sạn.

– Ly Thu à! Anh và em đã bao nhiêu tuổi rồi ... Chẳng lẽ gặp lại nhau như hai đứa trẻ lang thang ở một góc vắng à!

Vừa nói Khắc Niệm vừa kéo Ly Thu ngồi xuống chiếc ghế sa lông trong phòng. Bất ngờ Khắc Niệm ôm chầm Ly Thu, anh khẽ nói bên tai nàng.

– Ly Thu ... anh có thể ôm em như thế này mãi được không?

Ly Thu đẩy Khắc Niệm ra nhưng anh càng siết chặt nàng hơn trong vòng tay, giọng anh đầy vẻ mê mẩn ...

– Anh ... anh suốt đời chỉ yêu có em thôi Ly Thu à ... Tại sao em lại trốn lánh anh từ dạo ấy ... Suốt bao năm tháng dài đằng đẳng anh. Không sao quên được em ... Anh ... mệt quá có lẽ cả ngày chỉ toàn uống cà phê ...

– Anh khờ quá ... đợi em ở đây với bao nhiêu ly cà phê ... Mình ăn đi ...

Ly Thu múc vào bát của Khắc Niệm đầy cháo. Nàng nói:

- Anh húp bát cháo cho khoẻ ...
- Chỉ cần gặp được em là anh thấy vui lắm rồi.

Nàng và chàng cả hai cùng ép nhau ăn uống, Khắc Niệm nắm tay Ly Thu và nói:

- Mình ở bên nhau mãi mãi nghe em.
- Anh ... anh ... gia đình anh thế nào nào?
- Anh có một gia đình, một đứa con gái còn nhỏ ... nhưng gia đình của anh như ngục tù. Anh và vợ anh đã ly thân từ lâu.

Ly Thu vô tình:

- Sao không "ly dị mà vẫn là ly thân.
- Vì vợ anh ... cô ấy chưa chịu ...
- Có nghĩa là cô ấy rất yêu anh.

Khắc Niệm đến bên Ly Thu:

- Anh chỉ yêu em ... mãi mãi yêu em thôi. Anh cưới vợ là bất đắc dĩ nên không hạnh phúc vì ... Sao em biết không Ly Thu ... ở đây suốt đêm nay nhé!

Ly Thu lắc đầu:

- Em phải về thôi.
- Anh không cho em về. Hãy nói cho anh biết con bé là con ai ... và bây giờ chồng em đâu?
- Nếu nó là con em thì sao?
- Anh không tin vì ... chẳng lẽ em đã "có chồng" từ trước khi vào đại học à!

- Cái anh này ... ăn nói gì ghê quá ...
- Trông em như cô gái đôi mươi ngày nào ...
- Anh ... mình về thôi ... em sợ ở nhà mấy đứa trông.
- Em gọi điện cho Nhã Nghi và nói về anh đi ...
- Không được anh à ... Em phải ... lo cho Nhã Nghi và Yên Hòa ...
- Yên Hòa là con gái của em sao? ...

Ly Thu trầm ngâm:

- Tuy con bé gọi em bằng mẹ nhưng nó vẫn biết em chỉ là mẹ Thu, còn mẹ của nó là ... Hòa Xuân chị gái của em ...
- Anh hiểu rồi ...
- Hồi đó ... em vội vã trở về vì chị ấy qua đời khi ấy, Yên Hòa mới có mấy tuổi ...
- Còn ...
- Đừng nói đến gã Sở Khanh đó ... Anh có biết là mẹ của em phải khốn khổ vật vã như thế nào không? Ba em đã bỏ rơi khi mẹ chỉ sinh toàn con gái. Ông ấy vô trách nhiệm ... Vì vậy xảy ra chuyện của chị em hốt hoảng, hụt hẫng khi ấy mẹ em lại bệnh ... Em hoang mang lo sợ nên chối bỏ tất cả ... Em phải giúp mẹ lo cho Nhã Nghi và bé Yên Hòa ...

Khắc Niệm càng ghì chặt Ly Thu, giọng anh lạc hẳn đi.

- Khờ quá! Vậy rồi nghi ngờ cả lũ đàn ông ... Em hy sinh cả tuổi xuân tươi đẹp của mình.
- Chẳng có gì lớn lao để gọi là hy sinh ... Mẹ em không khỏe, chị lại mất, em đã về quê nhà làm nhiều việc ... nhưng công việc của sinh viên khoa báo chí em chẳng làm được gì ngoài mấy bài báo công tác cho báo đài của tỉnh ...

– Em khờ lắm ... Tại sao không nói gì với anh, anh sẽ tìm cách giúp đỡ ...

– Anh tưởng em dễ dàng chấp nhận những gì đã xảy ra hay sao? Ai lại đem chuyện nhà kể cho bạn bè nghe ...

– Anh là bạn à!

– Chớ anh muốn là gì? ...

Khắc Niệm nói nhỏ vào tai nàng:

– Người yêu trên người yêu ... trên người yêu là “chồng”, “là ông xã” đó ...

anh chỉ muốn thế!

Khắc Niệm vẫn hóm hỉnh như thưở nào ... Nàng biết nếu nàng bằng lòng lấy anh hồi ấy thì cuộc sống của nàng sẽ tốt đẹp và hạnh phúc vì Khắc Niệm rất yêu nàng, bên nàng cảm thấy thật bình yên và nhất là nàng vẫn rất trẻ con ...

– Chúng mình quay trở lại như từ đầu nghe em.

– Em không biết.

– Sao không biết ... có phải em lo cho con bé gì đó hay không? Anh sẽ cùng em lo cho em gái và con bé ... Anh bảo đảm như thế.

Ly Thu đùa:

– Còn vợ con của anh đâu? Đối với anh ... đây là một mái ấm ...

– Anh và vợ không còn ...

– Tại anh?

Khắc Niệm lắc đầu:

– Cô ấy bỏ anh mà.

– Đàn ông các anh như thế ... luôn đổ lỗi cho người vợ.

– Làm vợ rồi ư sao rảnh quá vậy em?

– Anh thật là ... Em muốn đi về ... đó.

– Anh không cho. Em tưởng gặp được em là dễ lắm hay sao? Anh nghĩ ...

chuyện chúng ta đâu có gì bỗng dưng em mất hút ...- Em có biết lúc đó anh khổn khổ như thế nào không ... Anh đã làm gì có lỗi với em ... vậy mà ra đi không nói, không cho anh biết ... Trời ơi!Lúc đó anh như kẻ thất tình ...

– Thất tình nhưng đâu có nghĩa là không có vợ

Bố anh cưới vợ liền khi đó hay sao? ... Đàn ông mà ... thà rằng có vợ còn hơn là một kẻ cứ hay lui tới nhà hàng, khách sạn ... Em thấy cuộc sống, công việc, nhu cầu ... Anh là đàn ông mà! Nhưng trong tim anh thì chỉ có mỗi một hình bóng của em ... chỉ có em thôi ...

Tay anh lùa trong tóc nàng, đôi bờ vai nàng. Tình yêu trở về trong ngần ấy thời gian khiến cho họ càng quấn quýt nhau hơn, Ly Thu đẩy nhẹ người tình - giọng nàng lạc hẳn đi – Anh à! đừng ... em thấy chuyện của chúng ta ngộ cụt quá ...

– Anh ... anh sẽ cưới em ... chúng ta sẽ sống quãng đời còn lại ... bên nhau suốt đời với các con ...

Đâu phải nàng không yêu Khắc Niệm. Đâu phải tình yêu của hai người bị một trở ngại nào. Đâu phải anh thay lòng đổi dạ và cả nàng nữa ... Đâu phải nàng đổi thay ... vậy mà trên mười năm ... chính xác hơn gần mười lăm năm ...

Trời ạ! Ngàn ấy thời gian cũng có biết bao anh chàng theo đuổi nhưng hình ảnh của mẹ, của Hòa Xuân đã khiến cho con tim nàng muốn chai sạn" nuối tiếc, nhớ mong mỗi tình đầu nàng vẫn không màng tìm kiếm. Lao vào công việc như một cái máy và rồi ... những khúc tình ca tuyệt đẹp của họ Trịnh, của Ngô Thụy Miên, của Phạm Duy ... cứ thôi thúc nàng làm một điều gì đó để trở lại với chính mình, một cô gái rất nhạy cảm ... Một điều may mắn là mẹ của Thủy Uyên tức là dì của Ly Thu đã để lại cho mấy chị em ngôi nhà này sau khi bà đi nước ngoài ...

Ly Thu đã bán ngôi nhà mà ba mẹ con đã sống ... gom góp vốn liếng nàng quyết định cùng Nhã Nghi và Yên Hòa giã từ quê nhà để đến thành phố ngàn hoa lập nghiệp ... Để có đủ điều kiện lo cho Yên Hòa học tốt, Ly Thu lại nghĩ đến việc kinh doanh này mặc dù nàng không mấy thích hợp với công việc kinh doanh ...

Vậy mà nàng cũng đã làm thật tốt với công việc thiết kế các mẫu thời trang, về phần này nàng có theo học một khóa chủ yếu là thực hành nên bây giờ làm tốt do nàng có nhiều cảm xúc, gặp lại Khắc Niệm cũng là nỗi ấp ủ trong lòng nàng nhưng hai người không hề liên lạc.

Vả lại bao năm tháng đi qua, anh đã lập gia đình ... Nàng không muốn len vào hạnh phúc của anh ... Vì ngày xưa nàng đã tự đánh mất - nàng không đánh mất mà do nàng quá mắc cảm tự ti để rồi để âm thầm chôn bỏ tình anh - một tình yêu thật ngọt ngào và đáng yêu ... cho đến bây giờ nàng vẫn cảm nhận về anh như thế ... phút chốc tình xưa hiện về làm cho trái tim nàng rạo rực như một khúc nhạc tình ngập tràn tình yêu cứ vang vang trong lòng ... Ly Thu cảm thấy như mình trẻ lại ... để được yêu, nhưng rồi hình ảnh Yên Hòa và Nhã Nghi ...

Chẳng lẽ nàng lại sống hạnh phúc bên Khắc Niệm để mặc em, cháu hay sao?
...

Ly Thu muốn Nhã Nghi đi lấy chồng và Yên Hòa ...

Giọng Khắc Niệm vang đều bên tai nàng:

– "Em đừng hy sinh như thế ... chỉ khổ cho em, cho Nhã Nghi và ... cô bé Yên Hòa ... Anh sẽ cùng em lo cho em gái và cháu gái của em" ...

– Anh lo cho cái "tiểu gia đình của anh còn chưa xong huống hồ gì đến chuyện của người khác ... Anh là người đã có gia đình ... chẳng lẽ nàng và anh là tình nhân suốt đời hay sao? Ly Thu cứ nghĩ ngợi vu vơ mãi nhưng lúc nào lý trí của nàng cũng mạnh mẽ hơn con tim ... Nàng không dám sống hết mình cho tình yêu, điều này có dễ làm chán nản cho chàng trai nào trót lỡ yêu nàng hay không?

Mặc cho Khắc Niệm năn nỉ, Ly Thu vẫn kiên quyết đòi về nhà ... Khắc Niệm đưa nàng về và hẹn ngày mai gặp lại mặc cho Ly Thu từ chối.

Như một kẻ có lỗi, nàng trở về nhà khi cô em gái và cô cháu gái đang lo lắng và chờ đợi. Yên Hòa nói với Ly Thu:

– Mẹ ơi ... Mẹ đi đâu vậy ... Có phải cái ông khách hỏi thăm mẹ và ông ta đã đi cùng mẹ hay không?

Nhã Nghi lên tiếng:

– Yên Hòa ... đi ngủ đi, sáng còn đi học nữa cháu ạ!

Con muốn nghe mẹ nói.

– Được rồi ... mẹ gặp lại bạn cũ ... nên có nhiều chuyện để nói. Con đi ngủ đi ...

– Dạ.

Còn lại hai chị em. Nhã Nghi lo lắng nói:

– Có chuyện gì không chị - em lo cho chị ghê!

– Chị lớn rồi ... có chuyện gì làm em lo lắng dữ vậy ... Đừng lo quá chị càng thêm ngại.

– Chị chưa cho em biết về những người bạn của chị

– Chị không có bạn nhiều đâu, vả lại chị đã đi làm từ rất lâu ... xã giao thôi cũng đủ mệt rồi ...

– Người đó là ai vậy chị?

– À! Một người quen cũ ...

Nhã Nghi cười:

– Giống một gã si tình ... nhưng từng tuổi này chẳng lẽ gã chưa có vợ hay sợ chị coi chừng đó nghe!

Ly Thu cười, Nhã Nghi là em nhưng thẳng thắn, trực tính và sôi nổi hơn nàng cũng vì thế đối với đấng mày râu Nhã Nghi ít chịu khuất phục. Nhã

Nghi hay nói:

– Mấy gã đàn ông không dám theo đuổi em vì họ rất ngán em ...

Ly Thu cười, khuyên em:

– Nhưng phụ nữ vẫn là phụ nữ, phải mềm mỏng một chút và nhất là nếu em đã gặp đúng đối tượng ... Nhớ đừng có để cái "tôi" của mình quá to tát.

– Ý của chị là mình phải "nhỏ hơn cái đầu đầy ư? Em gặp kiểu đó là "bye" từ đầu rồi ... chẳng quen nhau làm gì? ...

– Bởi vậy ...

– Không “ế” đâu nghe ... Tại người ta không thích chuyện gió, trăng, mưa, nắng đâu ...

– Vậy sao?

– Thế còn chị?

– Chị ư? Cũng có một thời với những gì thật tốt đẹp cũng có thể đó là ...

– Tình yêu à!

– Có thể ...

Nhã Nghi vòng tay ôm vai Ly Thu, giọng cô nửa đùa, nửa thật:

– Nếu chị có người yêu, chị đi lấy chồng ... chẳng biết bây giờ em ra sao ...

còn con bé Yên Hòa nữa ...

– Thôi đừng nói đến những chuyện đó ...

– Có phải vì vậy mà chị vẫn không có người yêu ... hay không?

– Đã bảo em đừng nghĩ đến chuyện đó ... chị phải lo cho em và Yên Hòa về sau này phải có nơi chốn bình yên để sống ... Như vậy chị mới vui và mẹ với chị Hòa Xuân sẽ yên lòng ... chị đã hứa với chị và mẹ sẽ lo cho hai đứa đến

khi gã chồng ... chị mới an tâm ...

– Đến lúc đó ... chị đã là gái già rồi còn gì? Nói thật nhé ... Nếu có ai yêu chị chị cứ bằng lòng ... tuổi trẻ rồi sẽ đi qua ...

Nhã Nghi đã từng nói hết sức chân thật nhưng sao bây giờ có lẽ đây là lần đầu cô biết chị gái mình gặp một người con trai - một người đàn ông thì đúng hơn - Nhã Nghi không thấy vui mà ngược lại có một chút gì đó nhói ở trong lòng - tâm trạng của đứa em sắp mất đi hay sắp bị san sẻ tình cảm riêng tư đây - Có lẽ từ lâu cô và cả người chị của mình đều cố né tránh điều này ...

Nhưng mà Nhã Nghi lắc đầu và xấu hổ vì sự ngớ ngẩn của mình - đã xảy ra chuyện gì chỉ là chị gặp lại một người quen có sao cô lại lo buồn đến thế, ích kỷ chẳng? ... Nhã Nghi không sao chộp mắt được, cô biết chị Ly Thu cũng không sao chộp mắt được, nếu cô đi lấy chồng ... chẳng biết Ly Thu có tâm trạng như ...thế hay không? Có lẽ do thiếu thốn tình cha nên mấy chị em rất yêu thương và cũng như mẹ rất dè dặt với bọn đàn ông con trai. Mẹ sinh ra ba cô con gái ...

và mẹ mãi mãi không giữ được ba ... ba chị em nàng vĩnh viễn mất ba dù ba vẫn sống ở đâu đó ... Ly Thu nói mẹ rất sáng suốt thà là không được sống kề cận bên ba còn hơn là phải bị ba san sẻ tình cảm ... mấy chị em càng không là gì đối với ba và cả họ nội ... vì họ đã có một quý tử ... Quý tử nhỏ hơn Nhã Nghi một tuổi.

"Ba" đã cho chào đời một qí tử" - Trời ạ! Những người thân bên mẹ ai cũng không tin điều đó ... bởi vì , cứ nghĩ về những điều ấy nỗi đau lại nhói lên, Nhã Nghi thảng thốt ... chẳng biết phải nguyện cầu điều gì, chỉ mong sao khoảng thời gian sống ở xứ sở sương mù này đối với cô thật yên bình, Chị Ly Thu và con bé Yên Hòa thật đầy đủ và vui, Nhã Nghi rất thích một cuộc sống thật vui nhưng không bị quấy rầy bởi một gã đàn ông nào cả! Điều này thì thật là dối lòng, đã ba mươi rồi còn gì, có lẽ vì chị Ly Thu vẫn luôn là người chờ che, đùm bọc nên nàng thấy mình còn khờ quá ...

Có ích kỷ không khi chị gái mình tiếp xúc với một gã đàn ông mà trong lòng cô đã thay buồn, giận ... Chị Ly Thu cũng phải được sống hạnh phúc chứ!

Vậy đó, lòng cứ suy nghĩ vu vơ, khi nghe chị nhắc về gã đàn ông nọ thì trong lòng cô lại nhói nhói đau:

– Nghi à! sau này ... em cũng phải đi lấy chồng đấy nhé!

Nhã Nghi cười, nói:

– Chị định gả em cho ai?

– Một kỹ sư có vườn hồng tuyệt đẹp ...

– Sao chị lại nghĩ như vậy.

– Chị bỗng thích ... em là bà chủ của một vườn hồng..?

– Thôi đi ... em không lãng mạn như chị.

– Thế em thích mẫu người như thế nào?

– Em dễ lắm ... Mẫu người đó quan tâm đến em thật nhiều ... và phải ...

– Phải sao chứ!

– Đó chỉ ước mơ ... Còn hiện tại ...

– Hiện tại thì sao?

Nhã Nghi cười:

– Chị phải là người có chồng trước, chị có hạnh phúc em mới dám nghĩ đến ...

– Chị chẳng biết có gặp được người ... hay không?

– Không phải là chị đang gặp lại hay sao?

– Ai nói thế!

– Coi kìa! Em đoán thế có gì không đúng hử chị?

– Thôi đừng có đoán mò ... Thất vọng, đau buồn lắm nhỏ ạ?

– Như chị mà cũng thất vọng, làm sao em có cửa hy vọng chứ!

Ly Thu cốc lên đầu Nhã Nghi rồi cười nói:

– Biết đâu em và Yên Hòa đi lấy chồng, chị sẽ là vú nuôi cho hai đứa.

– Trời đất ... Thôi đi chị ơi, chị phải lo cho bản thân mình nữa chứ!

– Chị lớn rồi.

– Lớn tuổi chớ chị vẫn trẻ, với lại tuổi ngoài ba mươi đâu có lớn hử chị.

Nhã Nghi ngược mắt nhìn Ly Thu. Quả thật, chị của mình rất đẹp, vậy mà cả một thời đã phải sống trong cô đơn - Tại sao chị lại không có một người bạn trai trong khi chị là một người rất có tài, có sắc kia mà!

Khoảng Trời Mưa Hạ

Chương 3

Thiên Hân kêu lên khi thấy Khắc Niệm.

– Dượng ơi! Ngày hôm qua sao dượng bỏ khách ở lại có một mình.

Dượng đi đâu vậy.

Tường Kha lên tiếng:

– Nhỏ này, ai lại điều tra dượng chắc là dượng có việc riêng phải đi.

Hải Đoan cười:

– Anh ấy là chủ mà ... bận rộn là phải rồi.

Khắc Niệm cười nói:

– Tôi thành thật xin lỗi quý cô cậu vì không đón tiếp tận tình, tôi có việc đột xuất nên vắng nhà hôm qua.

Bích Thuần xen vào:

– Hay là dượng đi Đà Lạt.

– Sao mi lại đoán thế. Thiên Hân hỏi:

Bích Thuần nói:

– Ta suy luận thôi vì ngày hôm qua khi anh Hải Đoan kể chuyện quán "Hạ Tím" ... chà chà hay là dượng tìm đến Hạ Tím .

Thiên Hân nhăn mặt:

– Chẳng lẽ như vậy sao dượng?

Lại giọng Tường Kha:

– Các cô thật kỳ ... Đó là chuyện riêng tư ai lại hỏi vặn người lớn như thế.

Khắc Niệm cười:

– Được rồi, các cô cậu chuẩn bị tôi mời đi ăn sáng ... ăn ở đâu cho các cô cậu tự chọn đó.

– Đợi tôi một chút nhé!

Khắc Niệm đi tắm còn Thiên Hân thì nhìn mọi người lắc đầu rồi nói:

– Dượng Khắc Niệm này thật là lạ, quý vị có thấy dượng ấy “mưa nắng” thất thường hay không, chắc vậy mà cô của Hân ... à! Họ hơi bất đồng.

– Đó là chuyện của họ chúng ta sẽ về trong ngày nay chứ!

Hải Đoan nhắc nhở:

– Tất nhiên rồi, có muốn ở lại cũng không được, hết phép rồi.

Lời của Tường Kha nhắc nhở mọi người trở về vì họ đều là nhân viên của các công ty, họ chơi thân nhau do quen biết rồi thỉnh thoảng cùng nhau đi chơi.

Hải Đoan là anh chàng hơi khó tính trong nhóm. Thiên Hân luôn tìm cách chinh phục anh chàng, không hiểu sao chuyến nghỉ hè này mọi người về Đa Lạt, gia đình của Thiên Hân có nhà và người thân ở Đa Lạt nên họ thường chọn nơi đây để nghỉ nhiều ngày ... lần này dường như Hải Đoan muốn tách rời khỏi mọi người, có phải vì một nhân vật ẩn mình bí mật nào đó.

Thiên Hân âm ức vô cùng, cô định trở về Sài Gòn sẽ hỏi tội anh ... Không ngờ ngay cả dượng Khắc Niệm cũng vậy. Rất tiếc là Thiên Hân chưa gặp được người mà Hải Đoan nhắc đến, nhất định cô sẽ tìm xem mục tá là ai?

Biết đâu ngày hôm qua và suốt đêm chú Khắc Niệm đã tìm đến đó.

Trong nhóm bạn những cô gái thường gọi dượng Khắc Niệm bằng chú nên Thiên Hân cũng quen cách gọi như thế, chỉ có Hải Đoan hay gọi chú bằng anh.

Mọi người được Khắc Niệm mời ăn bữa sáng thật long trọng ở một quán ăn thật ngon ở thị xã Bảo Lộc, Khắc Niệm đùa:

– Tôi chuộc lỗi với các cô cậu vì đã bỏ khách suốt ngày hôm qua.

Vẫn là giọng Thiên Hân:

– Vậy thì chú hãy chuộc lỗi bằng cách nào đây à! Chú hãy nói ngày hôm qua chú đi đâu.

Tường Kha ngồi gần Thiên Hân, anh cốc lên đầu cô và nói:

– Cô bé này ... chuyện riêng tư tể nhị không nên hỏi nói hoài mà cô bé không chú ý gì hết ...

– Kiểu này làm việc chắc bị kiểm điểm hoài.

Thiên Hân cong cớn nói với Hải Đoan.

– Không dám bị kiểm điểm đâu, toàn được khen không đấy!

Tường Kha che miệng cười. Bích Thuận đập lên chân anh, cả hai nhìn nhau.

Bích Thuần nhìn Hải Đoan và lên tiếng:

– Anh Đoan định hôm nào lên Đà Lạt vậy Hải Đoan?

– Ủa sao cô lại hỏi tôi như vậy.

Bích Thuần cười:

– Tôi thấy anh có vẻ nuối tiếc Đà Lạt.

– Cái cô này.

Thiên Hân xen vào:

– Đúng rồi ... nuối tiếc vì không được ngồi hàng giờ ở Hạ Tím, mà lại lên bạn bè đến đó ... Anh xấu ghê đó nha!

Hai cô bỗng đứng "tổ cáo" Hải Đoan dữ dội, mỗi người một câu khiến cho Khắc Niệm bỗng ngỡ vực nhưng anh nghĩ rằng Hải Đoan đến Hạ Tím như một kẻ si tình, có thể là Nhã Nghi, chẳng lẽ con bé Yên Hòa ... Nếu Hải Đoan vì Ly Thu thì sao? ... trời ạ! Thật ra Hải Đoan cũng ra vẻ chung chạ, có thể không nhỏ tuổi hơn Ly Thu với lại Ly Thu rất trẻ trung, xinh đẹp ... Bỗng dưng Khắc Niệm lo lắng vu vơ ... Bởi vì anh còn bị vương bận bởi gia đình, anh đã có vợ con ... Khắc Niệm chỉ mong sao được gặp Ly Thu ngay lúc này để được nghe nàng trả lời ...

Suốt thời gian còn lại trong bữa ăn, Khắc Niệm không nói gì nhiều ... trong lòng anh chỉ muốn các cô cậu này rút khỏi nơi đây để anh được tự do bay đến khung trời "Hạ Tím". Ly Thu vẫn như xưa ... vào Hạ Tím anh mới cảm nhận được cảm xúc nhẹ nhàng thư thả vì không gian xung quanh đặt trong sắc tím làm chủ đạo, từ những loại hoa tím đến cổng vào, đến những chiếc ghế tám trải bàn ... Khắc Niệm chợt cười và ngẫm nghĩ:

Biết đâu Hải Đoan cũng cảm nhận được không gian thật trữ tình duyên dáng và hết sức lãng mạn ở đây khó mà tìm được một góc đặc sắc như thế ... Giá như nàng đứng ở quầy có lẽ người ta sẽ bắt gặp cả chiếc áo tím ở đâu đó ...

Thiên Hân cười lên tiếng:

– Chú ơi! Chú làm gì mà trầm tư quá vậy, có phải chú đang nghĩ đến Hạ Tím hay không. Tại sao chú không thực hiện ở đâu đây một quán như thế.

Hải Đoan nhăn nhó:

– Thiên Hân ơi là Thiên Hân ... hãy để "Hạ Tím" độc quyền chứ.

– Để rồi anh xem cũng có một "Hạ Tím" gì đó xuất hiện đâu đó ... việc này lý thú đây ...

Bích Thuần trêu Thiên Hân.

– Đừng nói là nhỏ định lao vào công việc kinh doanh việc ăn uống đấy nhé!

– Biết đâu ta cũng sẽ có một cà phê "Hạ Vàng" chẳng hạn ... Toàn hoa vàng ...

– Cô có mà ... Hạ Đen" ...

– Ở sao anh lại nói người ta như thế ... Thiên Hân nhăn nhó với Tường Kha.

Chợt Bích Thuần nói:

– Ồ nhỉ! Nếu ở đó có một Hạ Tím", thêm một "Hạ Vàng" hay Hạ Trắng chắc là tuyệt lắm ...

Hải Đoan chột kêu:

– Để làm gì chứ! Sao chép à!

– Gì mà "độc quyền" dữ vậy anh Đoan.

– Không phải độc quyền ... nhưng đó là "ý tưởng" ... ý tưởng của người này, người khác làm giống như thế không phải là "sao chép" à!

Nghe Hải Đoan và Bích Thuần nói, Thiên Hân bèn nghĩ ra điều lý thú cô xen vào.

– Là sao chép , hay bắt chước" cũng được. Nhưng đó chính là sự "cạnh tranh ... cái gì cũng cần phải có sự "cạnh tranh bao giờ cũng vậy, cái có sau sẽ tốt hơn ...

Hải Đoan lắc đầu:

– Không chắc đâu cô bé ... một tác phẩm hay có khi không phải là một tác phẩm mới ra đời sau này hay là của một tác giả trẻ ... không thể lý luận "cái có sau phải hay hơn cái có trước" được.

Bích Thuần bèn Thiên Hân cô nói:

– Người ta nói “hậu sinh khả ượng” hay “con hơn cha là nhà có phúc” mà, như vậy không phải cái có sau phải hơn cái có trước hay sao.

Hải Đoan lắc đầu:

– Ít ra trên lĩnh vực nghệ thuật dứt khoát không như thế.

– Đúng như vậy!

Khắc Niệm xen vào, anh bỗng ngạc nhiên khi thấy các cô cậu này lại tỏ ra quan tâm đến quán cà phê "Hạ Tím" ... vì quán có sắc thái lạ hay còn vì một chủ quán "bí mật" với cái tên đượm buồn và hai cô gái duyên dáng xinh đẹp. Biết đâu đây cũng là một gã si tình. Hay là giữa anh chàng này và Ly Thu có vấn đề ... có lẽ vì thế anh ta mới biết rất rõ và nhất là luôn bèn vực ... đã thế Thiên Hân có vẻ rất "ghen tị về việc anh chàng đến đó mà lại lên đến nữa chứ!

Khắc Niệm bỏ đũa và ước mong tất cả ... cáo từ anh để về Sài Gòn ngay ... ăn sáng xong trở về, Khắc Niệm ghé “xưởng” sau khi dẫn dò các cô cậu bạn của Thiên Hân, đi chơi vui vẻ ... Họ đi chơi ở khu du lịch rừng Madagui, lại một ngày ... nhưng không sao, đợi họ đi chơi xong, anh sẽ đi Đà Lạt ngay.

– Từ công xưởng trở về, Khắc Niệm nhận ngay điện thoại của mẹ, bà bảo sẽ đưa bé Uyên Thủy trở về. Vào vài ngày tới. Mẹ anh sẽ ở lại chơi, có bà lo cho Uyên Thủy cũng tốt nhưng liệu mẹ sẽ có thái độ ra sao khi biết anh và Ly Thu gặp nhau ... Mặc kệ mẹ chuyện của Ly Thu bây giờ chỉ là khởi đầu.

Khắc Niệm dẫn dò chị giúp việc rồi vào phòng tắm, sau đó anh lái xe đi Đà Lạt.

Khắc Niệm và Ly Thu lại gặp nhau, Khắc Niệm nói:

– Anh rất muốn đợi em ở "Hạ Tím". Nơi ấy rất lý tưởng ...

Ly Thu lắc đầu:

– Nhưng em không muốn mấy đứa ở nhà nó biết ...

– Mình đã từng một thời quen nhau kia mà.

– Nhưng thời ấy đã quá xa ... bây giờ đã khác.

– Khác gì chứ ... anh và em vẫn không thể nào rời xa nhau, anh vẫn ...

Ly Thu đưa tay lên môi anh ra hiệu im lặng. Khắc Niệm nắm chặt tay Ly Thu đặt vào vị trí tim mình, anh nói:

– Em nói đi anh phải làm sao để chúng ta được sống bên nhau. Chúng mình sẽ cưới nhau. Anh nhất định như thế.

– Anh nhất định mà được à!

– Ly Thu, anh xin em hãy để cho anh được lo lắng cho em có được không?

– Muộn rồi anh à! Ngày xưa em đã ... rời xa tình yêu của anh.

– Anh hiểu ... cho đến bây giờ anh càng thương yêu em hơn khi hiểu ra điều đó ... Anh không hề trách móc hay oán giận, buồn em điều gì cả. Hành động của em thật cao cả. Đó là sự hy sinh ... Anh càng quý em nhiều hơn. Em đâu có phản bội anh ... có điều anh đã không giữ được tình yêu đó ... Anh thật đáng trách, đáng trách lắm phải không em.

Ly Thu tựa vào gốc thông, mắt nhắm nhắm nhìn lên bầu trời đêm, Khắc Niệm đưa tay choàng qua vai nàng rồi kéo nàng vào lòng, anh vòng tay ôm nàng và nói khẽ vào tai người tình.

– Anh sẽ nói với mẹ

– Kia anh! Chuyện của chúng ta bây giờ là “tội lỗi”, là phản bội em xin anh ... Em không trách hay oán hờn anh đâu vì em, lỗi do em, nhưng em không hối hận ... có điều ... đánh mất tình yêu của chính mình thì con tim đau khổ biết bao nhiêu anh có biết không? Em đã lấy tình cảm khác để khóa lấp nỗi đau tốt cùng đó.

Xoay mặt người tình vào sát mặt mình, Khắc Niệm nhìn vào mắt nàng rồi hôn đắm say lên đôi môi xinh xắn nụ hôn cuồng say ...

Cho đến bây giờ nàng vẫn còn cảm nhận nụ hôn nồng nàn đầu đời thật rục rề, nụ hôn ấy giờ đây mới mãnh liệt làm sao! Nó như tan hòa hai tâm hồn vào nhau để tận hưởng niềm đam mê từ vạn thuở ... Giọng anh cứ nhà nhẹ bên tai nàng:

– Hôm nào em cho anh gặp em gái và "con gái" của em.

– Việc này khó lắm, không dễ dàng gì đâu.

– Có gì đâu, Yên Hòa chỉ là con nuôi hay là cháu gọi bằng gì ... Nói thật nếu con bé là con của em anh cũng chấp nhận ... Anh yêu em kia mà. Yêu đến muốn nghiền nát em để em tan hòa trong anh để em không tan biến suốt ngàn bao năm trời ...

– Còn anh ... con gái và "người ấy" thế nào?

– Đừng đưa họ vào chuyện của chúng ta ... Anh biết phải thu xếp để ổn thỏa kia mà. Em đừng bận tâm, bọn anh đang ở trong tình trạng sẽ ly dị

– Em chỉ sợ

– Không phải vì em mà anh li dị với cô ấy đâu. Việc này đã xảy ra trước khi chúng ta gặp lại nhau kia mà!

– Ai hiểu cho chúng ta điều đó. Đâu sao em cũng là kẻ thứ ba" ...

– Đừng đưa ai vào chuyện của chúng ta cả. Anh yêu em mãi mãi, vẫn yêu như thuở nào, anh biết em cũng vậy ... chuyện gì cũng có cách giải quyết. Anh mong em hãy sống cho chính mình. Em vẫn không bỏ em gái và con gái của em ... cả anh. Anh cũng sẽ lo cho các em và con nữa. Hãy tin anh đi ... Anh chưa hề dối em điều gì!

– Nhưng em đã "phản bội anh ... Em không phản bội, chưa hề phản bội anh bao giờ ... chỉ vì anh ... anh đã có vợ, thật ra anh cưới vợ nhưng đâu hẳn là anh đã yêu ... chỉ vì anh muốn gia đình vui.

– Em có trách anh đâu ... vả lại nếu anh nói như thế em sẽ giận anh đó. Cưới người ta, sống với nhau có con ... vậy mà nói là không yêu thương người ta. Đàn ông các anh thật là lạ đời, khi yêu thì hết sức "màu hồng có chuyện gì thì lại chống chế nào là vì gia đình, nào là tại bị vợ như thế này thế nọ Đàn ông như vậy là "không tốt đâu.

Khắc Niệm ghi chặt nằng hơn và khẽ vào tai nàng.

– Anh mắc kệ không tốt" với vợ miễn sao trong lòng anh tình yêu đầu đời vẫn muôn thuở và với em, anh vẫn yêu, yêu mê say đắm đuối. Anh chung thủy với em trong tình yêu là "không tốt hay sao?

– Hạnh phúc dành cho người này cũng là bất hạnh của người khác điều đó có tốt không anh?

Đã yêu rồi sao em đặt lý trí mạnh mẽ quá. Chính lý trí đã làm vỡ tan cuộc tình của chúng ta em có biết không? Anh không để cho em trốn chạy anh nữa đâu ... với anh em vẫn rất trẻ như ngày nào ...

Ly Thu im lặng trong những suy nghĩ mênh mông xa vời. Chẳng lẽ trong lòng nàng đã nguội lạnh. Không! con tim nàng vẫn rạo rực, vẫn rung động nhưng nàng vẫn ngập ngừng! Ly Thu hiểu được điều này từ hình ảnh và nỗi đau của mẹ đã lịm chết trái tim của mấy chị em nàng, còn đau hơn nữa là chuyện tình vỡ tan của chị Hòa Xuân. Bị một gã đàn ông đã có vợ lừa gạt và một đứa con vô thừa nhận ...

Bất chợt Khắc Niệm kéo nàng lên và bỗng nàng lên anh nói:

– Sương xuống rồi ... mình vào kéo em bị cảm lạnh đó. Anh biết em đang nghĩ điều gì rồi ... Anh, anh không giống gã họ sở" của chị em đâu ... Anh sẽ đem hạnh phúc cho em ... Anh hứa như vậy bởi vì trước khi gặp lại em ... anh và vợ anh đã định đến giải pháp đó rồi.

– Giải pháp gì?

– Em đừng đùa với anh ...

– Anh bỏ em ra đi ...

– Em sợ anh à!

– Nhưng mà ...

– Nhưng vì ... anh đã chọn cho em một không gian thật yên tĩnh ở đây chúng ta có thể ôn lại kỷ niệm xưa ... Anh chỉ tiếc là nơi đây không có nhiều hoa tím để em ngập tràn trong khung trời tím. Nhưng anh xin hứa ... Khi nào chúng mình cưới nhau ... anh sẽ tìm một khung trời tím cho em.

Ly Thu cười. Thương Khắc Niệm thật nhiều, anh luôn tạo cho nàng một niềm vui như ngày nào, anh rất tôn trọng sở thích của nàng, chọn một nơi có nhiều hoa cỏ và khu đồi thông để làm nơi hò hẹn ... Anh vẫn như ngày nào rất chân tình và vô cùng lãng mạn theo cô sinh viên khoa báo chí ...

– Thôi em về.

– “Người về anh chẳng đưa về ...” À! Hãy để anh tiếp xúc với cô em gái của em và cô bé Yên Hòa. Anh tin rằng "họ" đều là phụ nữ nên rất nhạy cảm, anh tin rằng hai cô gái chẳng cản trở chúng ta đâu.

– Anh nghĩ thế ư?

– Tất nhiên rồi, em gái của em cũng giống em rất hiền ... rất ...

– Rất khó ... Nó khó lắm đấy!

– Anh cam đoan với em, anh sẽ danh chính ngôn thuận đến nhà, à, đến Hạ Tím đón em, đón cô chủ của “Hạ Tím” đi chơi chứ không lén lút như thế này ...

anh không chịu nổi ... Hãy hiểu cho anh ... Anh đâu phải là một thằng tồi tệ như vậy ... Em có hiểu cho anh không Ly Thu.

– Em biết rồi ... nhưng chúng ta phải về ... à! Anh đừng đón em hoài em còn phải lo công việc của em nữa.

Ly Thu im lặng vì không biết dùng từ nào để nói về mình cho phù hợp ... chẳng lẽ mình là gái già hay đàn bà . Chưa đầy tuổi bốn mươi, chưa lập gia đình ... chưa gì cả ... Ai cũng bảo nàng trẻ, nàng đẹp ... Có thật như thế không.

Thời gian đi qua và đời người thì hữu hạn. Nói thì thật dễ nhưng biết Khắc Niệm có thực hiện được hay không? Gia đình anh, vợ anh và con anh như thế nào?

Thật tình chuyện của nàng và Khắc Niệm là một ngõ cụt không lối thoát ... Dù rất e dè với em gái và cháu gái nhưng Ly Thu cũng không lừa dối mình được bởi tình yêu mà Khắc Niệm dành cho nàng vẫn như thuở nào và nàng cũng không sao chối bỏ được tình anh. Những cuộc hẹn hò cứ nối tiếp, hai người đi rừng, đi biển ... tất cả như ngày nào mới yêu nhau thật trẻ trung, thật sôi nổi, nhưng vô cùng lãng mạn ...

Và nàng cũng đã không dễ dàng gì khi nói cho em gái và cô cháu gái biết về mối quan hệ của nàng và Khắc Niệm ... Yên Hòa vui vẻ còn Nhã Nghi vốn bộc trực, con bé phản đối kịch liệt.

– “Sao chị không ung một người chưa vợ hay chết vợ hay gì gì đó ...”.

Càng nghĩ càng nhớ đến những lời của Nhã Nghi, Ly Thu càng thấy rối rắm hơn, đúng thật là nàng và Khắc Niệm đã sai ... Nhưng cuộc hôn nhân của Khắc Niệm rồi cũng sẽ đổ vỡ. Nàng đã xen vào ... nhưng càng không phải kẻ phá vỡ hạnh phúc của người khác?

Bé Yên Hòa thì lú lo như con sáo mới tập nói nên lú lo mãi.

– Mẹ ơi! Mẹ làm cô dâu vẫn đẹp như thường ... làm nhanh lên mẹ nhé!

– Cái con bé này ... kêu mẹ làm rồi chuẩn bị cho mẹ luôn.

Yên Hòa vô tư.

– Chuẩn bị hờ di ...

– Chuẩn bị vào bệnh viện.

– Sao kỳ vậy mẹ.

– Vì bị đánh ghen chớ gì nữa.

– Di nói chuyện không may không hà.

– Di nói thường đúng hơn sai.

– Mẹ cũng vậy – Nhưng mẹ thường bị tình cảm lấn át ... nên mẹ cần phải mạnh mẽ nếu không luôn thiệt thòi đó. Ly Thu nhìn hai di cháu vừa thương, vừa lo lắng. Nhất là đối với Nhã Nghi, con bé cũng không hề cởi mở với chính mình ... Ly Thu không biết mình có làm sai điều gì hay không mà cả cô em gái xinh đẹp của nàng cũng không mấy thiết tha với chuyện tình yêu. Khi mà cái tuổi cặp kè và chín muồi của Nhã Nghi cũng đang dần đi qua. Nhã Nghi tuy trực tính nhưng chuyện tình cảm lại rất kín đáo. Đến bây giờ mới thấy cô nàng nhắc đến tên một vài gã đàn ông có thể là trêu nàng chẳng?

– Chị biết không có một gã cứ theo hỏi chị hoài thôi, có lẽ "si tình" chị đấy, gã đấy thỉnh thoảng có bạn bè đi cùng. Nhưng gã hay đến một mình giống như trốn" bạn bè để đến một mình.

– Chắc là “trồng cây si” cô em của tôi rồi.

– Không phải đâu ... là hỏi về chị khiến em phải bức mình luôn.

– Vậy sao?

– Chị đừng có mà vô tình như thế, nếu chọn chị nên bằng lòng gã đàn ông chưa vợ vẫn tốt hơn đấy chứ!

– Em à! chuyện tình yêu ... mình cũng nên dịu mềm một chút ...

– Em ... ý chị là em không nữ tính chẳng? Nhã Nghi nói:

– Không phải như vậy. Nhưng chị thích em của chị có niềm vui trong tình yêu ...

– Để giống chị, có đúng không? Em không đồng ý như vậy đâu ... Thà em

không có bạn chớ em không thích là kẻ thứ ba phá hoại đâu.

– Nghi à! chị không phải là người như vậy đâu.

– Không phải như vậy là sao? Chị và gã đàn ông đã có vợ con, nỗi đau bị bỏ rơi của chị Hòa Xuân ... đã không còn làm chị phải suy nghĩ hay sao?

Chuyện của Hòa Xuân chẳng bao giờ Ly Thu kể cho Nhã Nghi nghe. Nhưng rồi lớn lên chính bà ấy đã khiến cho gia đình cô tan vỡ. Sự lầm lỡ của Hòa Xuân đã trở thành nỗi đau và cũng là sự xấu hổ, nhục nhã của gia đình và những người thân ... Những gì Nhã Nghi hiểu biết chỉ là do cô bé nghe ... Ly Thu không muốn để em sống trong nỗi đau khổ, mặc cảm ...

Bỏ quê để lên thành phố thơ mộng này Ly Thu chỉ mong sao ba di cháu sẽ sống tốt đẹp.

Một tương lai tươi sáng sẽ mỉm cười với ba di cháu ... Điều đó có được hay không? Hay rồi chị em nàng lại rơi vào sự bất hòa mãi mãi.

Từ thành phố trở về Nhượng Thủy vừa vui, vừa buồn bực lẫn lộn, vui vì có cơ với Khắc Niệm để tiếp tục là tình nhân của Đàm Sang, còn bực vì anh ta cũng đang có người tình ... Như vậy cả hai đều là những kẻ ngoại tình. Suốt bao năm qua làm vợ của Khắc Niệm nhưng chưa bao giờ Nhượng Thủy nhận được ở anh sự yêu thương thật sự, sự san sẻ vui buồn chẳng bao giờ tìm thấy.

Nàng ở khách sạn cùng với Đàm Sang, là một việt kiều gốc Hoa, thời gian gần đây Đàm Sang còn đầu tư công việc ở Sài gòn nên thường xuyên về Việt Nam. Đàm Sang góa vợ đã mấy năm nay nên hai người đến với nhau thật mãnh liệt, nhưng để sống chính thức với Đàm Sang thì Nhượng Thủy vẫn chưa định.

Nàng cảm thấy chưa thật cần thiết bởi vì cuộc sống giàu sang nàng đâu có thiếu ... Nàng chỉ cần tình yêu. Sự hờ hững lạnh nhạt của Khắc Niệm nàng không chịu nổi nên mới đưa ra vấn đề ly dị Nói là nói vậy nhưng nàng vẫn còn muốn tung hoành soái cánh một cách thoải mái ... Nếu như anh vẫn như bình thường nàng càng không muốn trêu anh, nhưng ngược lại anh đang quen một phụ nữ tầm thường như thế ư? Theo như lời của cô cháu gái, thì Khắc Niệm đang đắm say cô chủ quán cà phê. Thật là tầm thường. Nàng muốn cười vào mắt anh ... cao cả lắm chẳng? Chẳng qua chỉ là mua vui, có lẽ đó là một quán cà phê trá hình cũng nên ...

Thấy chị giúp việc, Nhượng Thủy hỏi:

– Hôm này ông chủ có nói về ăn chiều không chị vú.

Chị giúp việc lắc đầu.

– Dạ tôi không biết ...

– Chị có định làm cơm chiều không?

– Dạ có ...

– Chị không nên làm. Như thế sẽ phí phạm thôi.

– À! chị có nghe nhà tôi nói hôm nào con bé về không?

Chị giúp việc cười nói:

– Nghe cậu chủ bảo bà sẽ đưa con bé về ... ngày kia sao bây giờ không thầy

...

Tôi nấu bữa ăn để chờ bà và cô bé về.

– Chị bảo là tôi đã về rồi nhé.

– Dạ

Nhìn bà chủ trong chiếc đầm đỏ, mái tóc vàng hoe loăn xoăn, chị người làm bỗng thấy tội nghiệp cho ông chủ của mình, một người tốt mà lại gặp một người vợ thật không ra gì cả. Bà ta về nhưng chắc lại đi chơi nữa, không phải đây là lần đầu mà ... lần này bà chủ có vẻ ra mặt không sợ đương đầu với gia đình, nhất là ông chủ chồng bà.

Vừa rời khỏi nhà, Nhược Thủy đón xe đi Đà Lạt. Xe của Đàm Sang đã đợi bà ở gần đó không xa.

Đàm Sang mở cửa xe và nói:

– Đêm nay ở Đà Lạt thật là hay ... ngày mai đi Nha Trang nhé!

– Gì mà gấp dữ vậy anh?

– Tắm biển thích hơn!

– Sao lại thích?

– Được ngắm mỹ nhân ...

– Anh thật là ghê!

– Thì mỹ nhân đang ngồi bên cạnh anh đây!

– Thôi đi ... chứ không phải là anh muốn ngắm những bóng hồng với những chiếc áo tắm thật “bắt mắt” có đúng không?

– Thế thì em cũng nên như thế mới “bắt mắt” người khác chứ! Nhược Thủy ngã vào vai Đàm Sang giọng nũng nịu:

– Với anh thôi ... em thích như vậy.

– Vậy chúng ta đổi hướng đi Nha Trang nhé!

– Không! Đêm nay chúng ta phải ở Đà Lạt, có bao xa đâu ... sắp đến rồi anh à!

– Ủ! Đêm nay ở Đà Lạt ...

Đàm Sang, so với tuổi tác của Khắc Niệm lớn hơn nhưng trẻ trung và phong lưu hơn, mãnh liệt hơn. Nhược Thủy chỉ e ngại sau một thời gian chán chê Đàm Sang không đam mê nàng mà tìm đến các cô gái đẹp, trẻ khác ...

Nàng đã lớn, già hay xấu gì đâu ... Nhưng Đàm Sang có thể quên các cô gái vô cùng trẻ và thơ ngây khác ...

– Kìa ... Sao thần thờ quá vậy cưng ...

– Em sợ

– Ủa ... Sao tự nhiên lại sợ Sợ gì đây?

– Sợ anh biến mất.

- Biển à! Thì anh về Mỹ rồi sẽ trở về Việt Nam.
 - Hay là anh về Việt Nam nhé!
 - Khờ quá! Em phải sang bên đó với anh chứ!
 - Còn con của anh ...
 - Tụi nó lớn hết rồi, anh chỉ có hai đứa con trai, con gái ...
 - Chúng nó có chấp nhận em không?
- Đàm Sang choàng tay qua vai Nhược Thủy rồi kéo nàng xuống và nói:
- Con anh nó rất mong anh đưa em qua bên đó.
 - Thật không?
 - Em cố gắng thu xếp chuyện gia đình của em đi ... Đừng để anh bức vì phải lén lút gặp em nhé!
 - Gì mà lén lút ... từ hôm anh về đến nay em đã lên thành phố ở suốt cả tuần lễ rồi còn gì ...

Mấy ngày ở Đà Lạt, Nhược Thủy bị quay cuồng theo Đàm Sang chẳng còn tâm trí đi tìm chủ quán cà phê mà nàng cho rằng quá tầm thường. Nhưng nàng sẽ không bỏ qua cho hai người đâu? Khắc Niệm vốn là một gã "cù lằn" trong mắt nàng, có lẽ vì thế "ả" chủ quán mới câu được Khắc Niệm, có ý đồ để "mồi tiền" của anh ... Cứ nghĩ đến là Nhược Thủy nóng ran mặt, trong lòng sôi sục, căm giận, dù cô không yêu Khắc Niệm say nồng nhưng có kẻ khác len vào đời sống tình cảm của anh, cô không bỏ qua bao giờ.

Trời đêm Đà Lạt vẫn lạnh muôn thuở, cái lạnh dễ làm lòng người nao nao. Đà Lạt là quê ngoại của cô, thời đi học thỉnh thoảng mới về đây chơi. Mặc dù anh hai cũng có nhà ở đây nhưng Nhược Thủy vẫn thích thuê khách sạn hoặc một nơi nào đó thật bình yên để uống với người yêu trong những ngày ở thành phố mù sương này. Anh trai cô là Đăng Mậu đang dự định đầu tư cho việc đầu tư trung tâm siêu thị ở tại thành phố này. Thật tình cô không muốn anh trai mình làm ăn ở nơi đây. Vì đây là nơi chốn để vui chơi của cô. Thành phố Đà Lạt không to lớn nên dễ dàng bị mọi người phát hiện ... Như thế cuộc tình vụng trộm của cô rất phiền phức ...

Khắc Niệm đưa ra đề nghị:

- Nhược Thủy à ... Anh thấy chúng ta nên ly dị là tốt nhất cho cả em và anh

...

Nàng cười nói lấy:

- Anh tưởng là tôi tha thiết khi sống với anh à ... Chỉ vì con bé Uyên Thủy thôi.
- Nhưng em đâu có quan tâm lo lắng gì cho con ... Em phó mặc cho chị người làm, mùa hè thì con bé sống với ông bà, em có cần biết gì đâu?
- Lỗi của em hay sao? ... Không phải là anh phó mặc cho mẹ con em hay sao?
- Phó mặc à! Tôi vẫn lo cho cô và con đầy đủ quá đó chứ ...

- Như vậy là đầy đủ à! Anh tưởng là tôi cần sự ban bố của anh hay sao?
 - Cái gì gọi là ban bố chứ!
 - Không ban bố là gì ... Anh là giám đốc, là chủ ... còn tôi, tôi ở nhà như một kẻ ngu không biết gì về công việc của anh.
 - Tại cô đó thôi ... Cô không thích việc chớ tôi có bắt cô như thế đâu?
 - Bắt tôi làm việc như nhân viên à! Anh không thể đối xử với tôi như thế ... Tôi chán lối sống chẳng tình cảm của một người chồng như anh đâu. Trời ạ! Được ly dị là giải thoát đó anh biết không. Nhưng anh có biết là tài sản phải chia đôi.
 - Tôi chấp nhận ...
 - Anh vì ai mà ly dị với tôi.
 - Vì ai à. Đơn giản thôi vì chúng ta không hiểu nhau, không hợp nhau ... Sống với nhau càng thêm khổ sở và nặng nề cho cả hai người.
 - Anh không sợ gia đình phản đối hay sao?
 - Tôi và cô sống với nhau hay là sống với gia đình.
 - Với ai cũng được ... Ba mẹ anh đã cưới tôi cho anh ... Tại sao lúc xưa anh không phản đối.
 - Có nhiều lý do ... Tôi không muốn nhắc đến ... Hãy để cho tôi yên ... Nhớ là tôi ngao ngán sự ràng buộc bởi giấy kết hôn với cô lắm rồi.
 - Anh thật tàn nhẫn.
 - Tàn nhẫn à! Còn cô thì sao? Tôi không bằng lòng với lối sống của cô.
 - Ý của anh là ...
 - Đừng để tôi phải nói sự thật ...
 - Anh ghen à!
- Khắc Niệm cười.
- Ghen à! Thôi đi cô ... Tôi không màng đến chuyện đó. Nếu cô cần tôi sẽ giải thoát cho cô.
 - Trời ạ! Anh tưởng là tôi đồng ý à!
- Tôi sẽ bắt buộc cô ... Bởi vì cô không xứng đáng cô chỉ là một người đàn bà ...
- “phản bội”.
- Phản bội hay "ngoại tình" cũng không là gì? Anh có dành cho tôi tình yêu đâu mà bắt tôi phải chung thủy chứ ... Bên ngoài anh là một người hào phóng, ăn chơi ... Vậy mà đối với vợ anh bỏ rơi ... Anh còn tồi tệ hơn tôi nữa.
 - Cô im đi.
 - Anh sợ à!
 - Tôi không sợ ai cả. Tôi chỉ muốn chúng ta được sống thoải mái thôi.
 - Anh sẽ phải chia đôi tài sản ...
 - Tốt thôi ... Nếu cần cô là cổ đông của công xưởng.

– Tôi chỉ muốn lấy tiền ... Thế anh có định bán công ty để chia đôi tiền hay không?

– Đó là chuyện của tôi, nếu cô đồng ý ký đơn ly dị tôi không ngại yêu cầu của cô.

– Tôi thấy anh có vấn đề đó!

– Vấn đề gì cũng được. Điều duy nhất tôi đang muốn là ...

– Ly dị Anh tha thiết như thế sao? Đừng nói với tôi là anh đã có phụ nữ nhé.

– Chẳng lẽ Khắc Niệm gặp cô ả này từ lâu rồi hay sao? ... Cái bóng người yêu xưa không còn theo anh nữa hay sao. Càng tốt, đàn ông ai lại chung tình, chung thủy như vậy. Cũng giống kẻ điên. Kẻ tâm thần mà thôi. Mặc kệ Khắc Niệm, đối với cô phái là một cuộc sống hưởng thụ đầy đủ. Đời sống vật chất đầy đủ thì sẽ có tất cả, cô đã may mắn nên có cả tình lẫn tiền. Đàm Sang thật lòng với cô, điều này cô cảm thấy an tâm vì khi trở về Việt Nam, Đàm Sang chỉ biết có cô mà thôi.

Đàm Sang nhìn vẻ mặt trầm lắng của Nhược Thủy, ông hỏi:

– Làm gì mà nghĩ suy quá vậy em cưng.

– Mình đi vũ trường đi anh!

– Ừ!

Hai người rời chỗ ăn để tìm đến phòng trà khiêu vũ. Nhược Thủy rất thích môn khiêu vũ. Đàm Sang đề nghị:

– Hay là mình mua một biệt thự ở Đà Lạt, sau này anh trở về đây sống có được không?

– Em không chịu ... Em phải đi Mỹ chứ em không muốn anh trở về đây đâu?

– Vậy thì em phải nhanh chóng để anh đưa qua bên ấy!

– Thật không?

– Anh nói dối à! Em hãy nhanh chóng thu xếp công việc gia đình đi.

– Ý của anh là ...

– Em phải ly dị hẳn ... Chẳng lẽ anh không đủ tiền để lo cho em như hẳn hay sao?

– Không phải như vậy ... Nhưng em sợ lắm.

– Em sợ gì?

– Qua đó anh đừng bỏ em nghe.

– Bỏ em ư? Đã anh về Việt Nam để tìm một cô vợ mà ...

Nhược Thủy biết điều này nhưng nàng vẫn muốn nghe Đàm Sang nói, trong thâm tâm. Nhược Thủy rất lo, nếu chỉ cặp với Đàm Sang biết đâu lại tốt hơn là chính thức với anh để đi Mỹ ... Qua bên ấy nàng có phải làm việc hay không.

Lúc nào nàng cũng lo sợ điều này. Cho nên cứ kéo dài mãi ... Đàm Sang và Khắc Niệm ai cũng muốn giải pháp ly dị Cả hai người họ đều mong điều

đó khiến cho nàng càng muốn kéo dài để nâng cao giá trị của mình, để rồi xem Khắc Niệm sẽ nuối tiếc khi mất cô, một phụ nữ đầy cá tính và kiêu ngạo vì sự xinh đẹp sắc xảo của mình ... Chắc chắn Khắc Niệm sẽ vô cùng nuối tiếc. Còn Đàm Sang thì sao? Khát khao cháy bỏng đối với một phụ nữ rực lửa như nàng.

Đến với vũ trường nàng mới cảm nhận được những điều kiêu hãnh của mình là rất đúng, rất nên làm để đáng mày râu mãi mãi mang một cảm giác khao khát ... Thích thú, hào hứng! !

Khoảng Trời Mưa Hạ

Chương 4

Hải Đoan bỏ thành phố và về Đà Lạt làm việc với một người bạn, đã hơn tháng nay sống và làm việc ở đây Hải Đoan cảm thấy rất yên ổn - cuộc sống ở đây thật bình yên, lâu rồi anh muốn thoát khỏi những người bạn ồn ào, giàu sang mà hơi hợm nhất là Thiên Hân - có lẽ trước đây cô bé đã tạo ra cái vẻ đáng yêu như thế để rồi sự khăng khít đã khiến cho Thiên Hân nhàm lẫn, giờ đây anh đã thoát ra sự nhàm lẫn đó:

Vẫn la cà ở Hạ Tím để thư giãn. Cô chủ nhỏ lên tiếng khi thấy anh đến một mình.

– Anh ... không đi cùng bạn bè hay sao? Anh ở thành phố này thường rồi đấy!

Hải Đoan cười:

Tôi nghỉ phép.

– Chắc bị đuổi việc nên mới bỏ về đây - có đúng không?

– Nếu thế thì cô cũng phải vui chứ!

– Vui vì sao?

– Vì tôi bị đuổi việc nên về đây và tìm đến “Hạ Tím” vậy là Hạ Tím có sức hút rồi.

– Sức hút gì chứ?

– Sức hút ở đây có lẽ là do cà phê ngon.

– Thật sao?

– Hơn thế nữa.

– Ý của anh là ...

– Cà phê ngon và nhạc hay ...

– Cảm ơn anh đã khen.

– Không phải tôi đâu ... bạn tôi và cả thành phố Đà Lạt này nữa.

Nhã Nghi cười:

- Tôi không dễ dàng bị lừa đâu nhé!
- Nói sao cô mới tin đây? Có điều nếu như cô chủ Ly Thu xuất hiện có lẽ là không đùa được.
- Xin đừng nhắc đến Ly Thu - chị ấy không thích đâu?
- Sao vậy.
- Chúng tôi vì kế sinh nhai nên đã tha phương ở nơi đây - Đâu vui sướng gì khi người ta chỉ trích mình.
- Cô tưởng là người ta chỉ trích quán của cô à! Cô lầm rồi. Tiếc là không có cơ hội nào mời cô đi dùng ở một quán cà phê nào đó để cô thấy điều tôi nói là đúng - Cô chủ à! Hay là tôi mời cô một bữa cơm nhé ... Muốn được làm quen với cô.
- Nếu là để tìm hiểu về Ly Thu thì xin miễn bàn.
- Cô thật khó ... Nhưng nếu tôi mời cô bữa tối ngày mai nhé! Xin chủ quán đừng chối từ, có kẻ đau lòng lắm ...
- Vĩnh dự cho tôi dữ vậy sao?
- Vậy là cô đồng ý nhé!
- Có thể vì Ly Thu đã ...
- Cô nói sao?
- Hẹn quay lại.

Hải Đoan vừa rời khỏi "Hạ Tím" đã gặp ngay Thiên Hân - Trời ạ! Sao anh cứ gặp cô mãi thế.

Thiên Hân lên tiếng:

- Chúng mình có thể đi đâu đó được không anh? Có chuyện này em cần bàn với anh.
- Em về bao giờ.
- Về luôn như anh.
- Sao về luôn - Trời ạ! Tiểu thư mà bỏ phố về rừng hay sao?
- Thế còn anh?
- Anh khác ...
- Khác sao cơ?

Hai người ghé vào hiệu ăn. Thiên Hân gọi thức ăn và nói:

- Hôm nay, để em đãi anh bữa tối này nhé, sau đó về khách sạn ...
- Sao lại về khách sạn.
- Anh cần phải biết ...
- Biết điều gì?
- ăn xong rồi đến đó sẽ biết.
- Bạn bè cùng đến à!
- Bộ anh tưởng ai cũng bỏ việc về đây cả hay sao?
- Vậy em về để làm gì?

- Xem gã "si tình làm gì?
 - Em nói gì lạ thế Thiên Hân.
 - Lạ à! Em nói thật đó!
 - Nói thật gì chứ ...
 - Em nghĩ anh tự khắc biết – Anh không quan tâm ...
 - Anh không quan tâm - Tại sao anh bỏ về đây làm việc mà không báo cho mọi người biết - Em thật đau lòng.
 - Em bận tâm làm gì với một kẻ như anh ...
 - Anh nói sao? Có phải vì "ả đó không?
 - Em muốn nói ai.
- Thiên Hân gấp thức ăn cho Hải Doan, cô nói:
- Anh ăn đi ... có gì chúng ta sẽ nói chuyện sau.
 - Anh không muốn ăn ...
 - Có phải anh tự ái vì em nhắc đến ả hay không?
- Hải Doan đứng lên.
- Em ăn nói linh tinh quá ... cứ ả ... ả nào chứ! em cũng là phụ nữ, đừng nên định kiến với người khác khi mình không biết gì về họ.
 - Chỉ có anh mới không biết ... Nếu muốn biết hãy ngồi xuống ăn xong bữa ...
- rồi theo em ...
- Em ra về bí mật với anh để làm gì?
 - Để làm gì à! Vì tình yêu ngày nào của chúng mình.
- Hải Doan kêu lên:
- Tình yêu à! Em có hiểu lầm anh không? Anh chưa ...
 - Anh chưa bày tỏ chứ gì? Ai cũng biết là anh đang "thay lòng đổi dạ – Em ăn nói gì lung tung quá.
 - Thì anh cứ ăn đi đã ... Tại sao lại giận lên như thế ... Em sẽ cho anh thấy rõ bản chất của họ Anh tưởng anh có cửa à! Không đời nào đâu ... Đó là một người phụ nữ không tầm thường.
 - Không tầm thường là như thế nào?
 - Có thủ đoạn và biết ... nhu cầu ...
 - Thôi đi! Em đừng đánh giá người khác như vậy ...
 - Anh đau lòng à! vậy là anh biết em nói ai phải không ... chủ quán "Hạ Tím của anh đó – Em ở đó mà nói năng linh tinh - Anh về đây Hải Doan giận dữ bỏ đi. Thiên Hân cũng đứng lên sau khi nói với người quen đôi câu đó là em một cô bạn cũ đang làm ở nhà hàng.
 - Anh đừng làm thế ... Theo em về khách sạn này sẽ rõ. . .
 - Anh không đi.
 - Anh không đi ... sau này có hối hận đừng có tìm em ...
 - Anh chẳng gì phải hối hận cả ...

– Vậy thì anh cứ về ... Em cho anh biết họ đang ở đó ... Anh biết họ là ai không? Cô chủ quán "Hạ Tím đây!

Mặc cho Thiên Hân nói, Hải Đoan bỏ đi vừa đi anh vừa ngẫm nghĩ lời của Thiên Hân ... Chẳng lẽ một Ly Thu mà anh ấp ủ lại là một phụ nữ như thế ... không thể ... Nhất định không thể như thế được ... Nhưng nếu là Ly Thu thì gã đàn ông kia là ai? ... Tại sao Thiên Hân lại tỏ ra quan tâm đến họ Hải Đoan lắc đầu nghĩ ngợi - có lẽ Thiên Hân vì anh nên mới tìm hiểu, Thiên Hân vốn là con gái nhà giàu, muốn gì được nấy nên lúc nào cũng bắt người khác phải theo mình – Riêng anh thì chẳng thể nào ...

Buổi trưa Hải Đoan hơi bất ngờ nhưng rồi không thắc mắc vì cửa hàng của Mẫn Văn có phần hùn của anh là một cửa hàng lớn ở đây. Hai dì cháu của cô bé Yên Hòa đến để chọn máy vi tính.

Yên Hòa lú lo khi nhận ra Hải Đoan, người đi cùng cô bé là Ly Thu. Anh chưa được tiếp xúc với Ly Thu nhiều nhưng anh vẫn cảm thấy muốn được là người quen của họ.

Yên Hòa reo vui:

– Chú ... ở đây à? ... Vậy mà cháu tưởng chú ở thành phố.

Hải Đoan lên tiếng:

– Bạn chú ở đây ...

– Thì ra thế ... Chú tìm giúp cho cháu một máy vi tính tốt và cả máy in nữa chú nhé!

Hải Đoan lên tiếng:

– Cô và cháu cứ chọn lựa thoải mái ... có nhân viên sẽ kiểm tra cụ thể cho cô bé an tâm.

Yên Hòa quay sang Ly Thu, cô bé nói:

– Mẹ chọn cho con đi.

– Dù có nghe nói đến ... Nhưng nghe Yên Hòa gọi Ly Thu là mẹ, Hải Đoan cảm thấy khó chịu, so ra họ giống hai chị em hơn – Ly Thu khả ái, dịu dàng, còn cô em Nhã Nghi thì sôi nổi bộc trực hơn, thảo nào cô em trông quán, còn cô chị trông cửa hiệu thời trang - một cửa hiệu nhỏ nhưng quả thật có nhiều điều đáng lưu ý khi nhìn những chiếc áo len được phối màu treo trong tủ kính.

– Chú ơi!

Hải Đoan chẳng biết nói gì khi đứng trước Ly Thu, anh định làm quen và mời cô bữa ăn tối nào đó để có dịp ... nhưng thật là khó mở lời bởi lẽ hai người chưa quen biết nhau ... chẳng lẽ lại mời cô ...

Yên Hòa lại cắt đứt dòng tư tưởng của Hải Đoan.

– Chú ơi! có khuyến mãi cái gì không?

Hải Đoan cười:

– Có chứ! Nếu không chú cũng sẽ khuyến mãi cho cô bé, cứ chọn món đồ

giá trong khoảng ...

– Cháu chọn hơn khoảng đó thì sau ...

Hải Đoan cười, dò xét thái độ của Ly Thu, anh nói:

– Chú sẽ cho bù vào khoảng đó của cháu ...

– Vậy là thiệt cho chú quá ...

– Có gì đâu cháu ... Để làm quen có được không?

Yên Hòa ra vẻ vui khi nghĩ ra điều gì đó, cô bé lại reo lên.

– Thì chú vẫn là khách quen của “Hạ Tím” kia mà! Cháu nghĩ ra rồi có gì sẽ khuyến mãi cho chú ... vài châu” chú nhé!

Hải Đoan lắc đầu:

– Thôi đừng sòng phẳng với chú. Chúng ta là người quen được chứ cô Ly Thu.

Ly Thu giật mình rồi cười nói:

– Vâng! Nếu anh ... muốn thế.

Được dịp Hải Đoan vui vẻ nói:

– Vậy thì ... hôm nào mời cháu và cô ... một châu ...

Vẫn là cô bé lém lỉnh ...

– Châu cà phê giải khát chú nhỉ ...

– Không! ở nhà cháu đã có cà phê ... chú mời một châu ăn sáng, trưa, tối ... gì cũng được có được không cô Ly Thu ...

Ly Thu từ tốn nói:

– Khuyến mãi kiểu đó lỗ lã năng cho anh rồi.

Hải Đoan vui vẻ:

– Tôi sẵn sàng mà ... với lại đâu phải tất cả khách hàng tôi đều khuyến mãi như thế ...

Yên Hòa reo vui:

– Vậy là trường hợp của cháu và mẹ là ngoại lệ phải không chú.

Hải Đoan gật đầu:

– Cũng có thể xem là như vậy.

Hải Đoan ý nhị nhìn Ly Thu. Anh cười nhẹ Ly Thu bắt sang chuyện khác:

– Yên Hòa à! Con xem máy được chưa, chúng ta còn về nữa ... Mẹ có hẹn với khách ...

– Dạ! Về ngay mà mẹ!

Hải Đoan xen vào:

– Hôm nào chắc tôi phải đến cửa hiệu của cô để may một bộ đồ thật đẹp.

Ly Thu lên tiếng:

– Anh từ đô thành về đây có biết bao nhiêu đồ đẹp ... đừng trêu chúng tôi chứ!

– Không phải đâu.

– Anh quá lời rồi đó!

– Không! Tôi nói thật mà.

– Tôi không dễ dàng tin điều đó đâu ...

Nhưng tôi cũng vui nếu biết đó là lời khen đúng ...

– Vâng! Tôi nói thật mà, cô hãy tin tôi đi.

– Tôi phải xem lại điều đó.

– Cô thật kỹ.

Lời qua lời lại với nhau thật vui ẻ giữa họ do Yên Hòa cứ lúi lo trò chuyện.

Ly Thu cảm giác như họ đã quen, biết nhau rất là thân mật - cách nói năng của con bé dạo này cũng hoạt bát vô cùng.

Họ rời khỏi cửa hàng vi tính và các loại máy cao cấp. Đến đây có thể chọn một máy vi tính đời mới, một máy in hay một Ti vi ... một tủ lạnh ... Thật là một cửa hiệu phong phú, Yên Hòa vô cùng ngạc nhiên khi biết Hải Đoan là một trong hai người chủ ở đây. "Mẫn Văn là tên cửa hiệu - Chẳng lẽ vì một lý do nào đó mà chú Hải Đoan về thành phố Đà Lạt này để sống.

Yên Hòa nói với Ly Thu:

– Mẹ à! chú Hải Đoan chắc về đây để trồng cây ...

Ly Thu ngạc nhiên trở mặt nhìn Yên Hòa, cô bé cười nói với thái độ vui, đầy tự hào.

– Chú ấy trồng “cây si” ở ... Cô bé nín lặng khi thấy gương mặt lạnh lùng của mẹ Ly Thu.

Ly Thu nhăn mặt:

– Con biết nhiều quá không tốt đâu, kệ người ta, chẳng có liên quan gì đến chúng ta.

– Sao không hỏi mẹ Mẹ cho phép con nói nghe ... chú ấy trồng cây si ở quán Hạ Tím đó, bạn bè con nhiều đứa lắm.

– Thôi đi con ...

Yên Hòa âm ức.

– Là mẹ đó ... Mỗi lần uống cà phê chú đều hỏi thăm mẹ Con thấy cả chú Khắc Niệm cũng hỏi mẹ di Nhã Nghi không được tình cảm như mẹ.

– Con không biết gì đâu - đừng xen vào Yên Hòa ạ! Con lo chú tâm vào việc học.

– Nhưng con đã lớn rồi ...

– Lớn à! Con đừng vội vàng vướng vào chuyện tình cảm nam nữ nghe con - phải thận trọng trong tình yêu mới được.

– Con biết mà mẹ Như mẹ đó ... tuổi mẹ so với mẹ ai mà ngờ ... chung quanh mẹ nhiều cây si lắm đó ...

Ly Thu lắc đầu rồi bỏ vào nhà. Khoảng nửa giờ sau có người chở máy đến nhà và lắp đặt, không có mặt nhưng Ly Thu cũng biết người đến đó là Hải Đoan ... Một gã thanh niên cũng đã có lần tiếp xúc với nàng, qua những lần gã uống cà phê khi ấy nàng trông quán thay cho Nhã Nghi ... Ly Thu cũng

biết và cảm nhận được ở anh chàng một thái độ si tình nhưng nàng đã không màng đến vì đối với nàng ... chỉ có bóng hình của một người tưởng đã quá xa xôi ... không ngờ gặp lại anh ... Tình xưa sống dậy cháy bỏng - nồng nàn tưởng chừng như thiêu đốt cả hai người ...

Nhã Nghi và bé Yên Hòa làm sao hiểu hết được tình yêu thật huyền hoặc ... chỉ vì ngày ấy nàng quá nhiều mặc cảm ... Ly Thu chẳng hỏi hận và nuôi tiếc gì cả ... điều nàng làm rất đúng ... Có được ngày hôm nay dù mẹ và chị đã mất do bệnh ... còn lại nàng, Nhã Nghi, bé Yên Hòa ... cuộc sống của ba người không phải là đã tốt lắm sao?

Gã Hải Đoan thật bất ngờ gởi cho nàng một mảnh giấy do Yên Hòa đưa lại và một lời mời:

Rất ngưỡng mộ Ly Thu - xin cho một cái hẹn - ở cà phê ...

Mong cô không từ chối" ...

Trời đất ạ? Hải Đoan tưởng nàng còn trẻ lắm chắc - Lời mời hẹn thật ngộ nghĩnh ... Thật ra đây là một cuộc làm quen ... Ly Thu chẳng biết trả lời ra sao - Làm sao trả lời để từ chối lời mời của ...Hải Đoan.

Yên Hòa dường như bị mua chuộc, con bé lên tiếng:

– Mẹ ơi? Chú ấy năn nỉ con thấy tội nghiệp lắm, mẹ đừng từ chối mẹ nhé ...

– Con bé này biết gì mà xen vào chuyện người lớn ... Mẹ không thích như thế đâu ...

– Con xin lỗi ... nhưng mẹ ơi chú Đoan còn độc thân trong khi đó chú ấy đã ...

...

– Mẹ bảo con, không được xen vào chuyện người lớn ...

Ly Thu vừa giận dữ vừa bực mình con bé vì xen vào chuyện người lớn, có vẻ như ảm ức, Ly Thu cảm thấy gương mặt nó như bị oan ức điều gì đó, nàng lắc đầu - mặc kệ con bé. Nó chưa hiểu được nỗi lòng của nàng, và lại Yên Hòa không thể nào hiểu được nỗi lòng của nàng.

Thời gian gần đây quán có vẻ thưa thớt hơn, Ly Thu lo lắng, nàng muốn chọn thêm nhạc trẻ để thu hút khách nhưng suy nghĩ mãi lại, không thể bởi vì nàng không hứng thú với những khúc ca sôi nổi ... Hạ Tím" phải có điểm đặc sắc chứ! Không thể giống như những quán khác. Ly Thu cho người tỉa lại hoa cỏ trong sân vườn, cây phượng tím đã ra hoa đứng sừng sững ở trước cổng vào, giàn hoa ti gôn đeo chung quanh, cả trên thân cây phượng và thích nhất là ở mỗi góc bàn đều có những giàn hoa cát đằng rủ những cánh hoa xuống trông như những chiếc đèn lồng xinh xinh một góc gian rất riêng, rất lãng mạn bởi sắc tím chủ đạo từ bông hoa cho đến các vật dụng như ghế khăn bàn ... Sự đặc biệt đó nàng đã đầu tư bằng tất cả vốn liếng khi bán ngôi nhà nhỏ nơi quê nhà để đến với thành phố ngàn thông reo này ... Rất may mắn người dì ruột đã cho nàng ngôi nhà này khi dì quyết định đi Mỹ ... chính nhờ đó mà nàng mới thực hiện được một việc tuy không thích hợp với

mình nhưng nàng đã cố gắng lèo lái nó trở thành điều mơ ước ... "Hạ Tím đã thu hút được khách đến uống cà phê, giải khát và cả khách đến may hoặc đan đồ ... Ly Thu vốn là sinh viên tốt nghiệp khoa báo chí ... nhưng việc làm báo đã không tồn tại vì khi ấy nàng đã phải kiếm tiền để phụ mẹ khi mà chị Hòa Xuân lâm vào tình cảnh bị kịch ... Cứ nghĩ đến Hòa Xuân, Ly Thu nghe đau nhói ở trong lòng ... Từ bỏ, trốn tránh tất cả chỉ vì nàng phải lo toan nhiều việc cũng như một chút hoài nghi, sự mất niềm tin đã làm cho Nhã Nghi cũng bị ảnh hưởng:.. Thật tội nghiệp con bé ... Ngày xưa nàng vốn, lãng mạn nên mới theo đuổi ngành báo chí, văn chương "Hạ Tím với những tình khúc tuyệt vời mà nàng say mê hy vọng sẽ làm thư giãn, gợi nhớ cho những có ai có nhiều kỷ niệm ...

Tình yêu sống dậy khi nàng và Khắc Niệm gặp lại ... Tại sao có sự cố này ... Anh đã có gia đình anh có cả địa vị xã hội, có cả tiền tài. Chẳng lẽ anh lại bỏ gia đình, bỏ tất cả để đến với nàng hay sao? ... Nàng đã mang tiếng chủ quán cà phê ... Thật là chua xót, một chút mỉa mai ... Tình yêu trở dậy nhưng làm sao sống trọn với cuộc anh khi mà nàng là kẻ thứ ba ... không! không thể nào ... nàng đã ở cái tuổi chín muồi thanh xuân đối với phụ nữ đã có chồng. Còn đối với nàng có là muộn màng hay không? Tình yêu có vô vàn điều mới lạ, vô cùng kỳ diệu ... Nàng tin tình yêu của mình sẽ bền bỉ ... Nhưng làm kẻ thứ ba nàng hoàn toàn không muốn ... Cuối cùng nàng quyết định nhận lời mời của Hải Doan.

– Có lẽ phải nói để anh hiểu và cảm thông cho nàng ...

Thiên Hân ủng hộ ba cô về việc đầu thầu để mở một siêu thị đạt trung tâm thành phố Đà Lạt - Ba bảo về già ba muốn được sống ở nơi ít nhộn nhịp, mà trầm lắng như ở Đà Lạt ... công việc ở thành phố ba sẽ giao lại cho mấy chị em Thiên Hân, nhất là em trai của cô.

Thiên Ân còn khiêm tốn từ chối:

– Hay là sau này ba cho con về Đà Lạt, con thích sống ở đó hơn.

Ông Đăng Mậu nhăn mặt:

– Đứa nào cũng đòi về Đà Lạt ... chẳng lẽ ba sang lại rồi cả gia đình cũng về đây sống có được không?

Bà Thụy lắc đầu:

– Không được, đã gây dựng nên cơ nghiệp như thế mà bỏ về à! Cứ xem, đứa nào thích hợp ở đâu sẽ định hướng ở đó.

Mọi người nhất trí với ý định mà bà Thụy đề nghị nhưng Thiên Khôi vẫn thích ở Sài Gòn hơn.

Thiên Khôi nói:

– Con muốn ở thành phố ... Tại sao chúng ta lại bỏ phố về rừng, về núi chứ!

Thiên Hân cười:

– Vậy thì tốt rồi, dẫu sao cũng phải có nhiều nơi để sống mới thú vị chứ ...

Ba ơi! Bao giờ thì xong hờ ba ...

– Cũng sắp xong rồi ... Nếu không có việc nhiều con tạm thời lên đó giúp ba trông coi mọi việc thi công nhé!

– Vâng! Con đang muốn lên đó.

Thiên Ân cười:

– Nghi quá, bà chỉ mê chơi mà bây giờ muốn gác kiếm chắc là có vấn đề.

– Ê! Thằng này ... để rồi xem mi có thích lên đó không? Đừng có tiêu chi nghen.

– Ai biết được, chị mưa nắng thất thường quá.

– Ê! Bộ chị thất thường như vậy à! thằng quỉ ... chơi ta há.

– Không dám đâu ... ủa mà chị ơi, sao dạo này quý anh chị ít tụ tập quá vậy.

– Ủ! Có người bỏ phố về rừng rồi ...

– Ủa? Sao vậy chị, ạ! em biết rồi vì thế nên chị mới muốn bay về thành phố sương mù.

– Ô! Cậu em tôi bà tám" hồi nào vậy.

– Chị nói em bà tám" là ý nói nhiều chuyện phải không?

– Cái đó em nói ra chớ đâu phải chị. Nè! cậu em của tôi hãy cố gắng để còn làm cậu chủ nữa chứ ...

– Thật ra em chỉ thích làm nhân viên cho nhà nước, em không thích làm chủ.

– Trời đất ... con tôi toàn là những đứa an phận ...

Thiên Ân lắc đầu nói:

– Con thích là nhân viên ... chẳng hạn như trưởng phòng tổ chức hay phòng kế hoạch ...

– Vậy sao? Cũng khá lắm đó ... Được rồi, cố gắng sẽ toại nguyện, ít ra con trai cũng phải như thế chứ ... phải không con trai.

– Ba thiên vị rồi đó ...

– Thiên vị với con trai cũng là chuyện bình thường, không có gì đáng thắc mắc đâu các con.

Thiên Khôi cười:

– Được như thế chúng con còn vui mừng nữa đó.

Cả nhà nhìn nhau vui vẻ. ông Đăng Mậu rất thương các con, Thiên Ân lúc nào cũng ồ ào nhất.

Đang chuyện trò vui vẻ, Thiên Hân bỗng chuyển hướng, cô nói:

– Ba biết không ... cả Thiên Hân nữa ... sở dĩ con muốn về Đà Lạt vì con biết một chuyện hấp dẫn lắm ... chuyện có liên quan đến cô Nhược Thủy.

Bà Thụy sốt sắng hỏi:

– Chuyện gì sao con không nói sớm sớm một chút.

– Con ngại bị cho là bà tám" lắm ... ba mẹ biết không dượng ... à chú Niệm

...

chú ấy đang có tình nhân ... bà ta là chủ quán nổi tiếng ở Đà Lạt.

Ông Mậu nổi giận:

- Sao! Khắc Niệm có bồ à! Tại sao con biết.
- Tình cờ thôi ... con gặp họ ở khách sạn ...
- Ba sẽ tìm hiểu việc này xem sao! À con biết họ có kỹ không?
- Đó là một người đàn bà đẹp, kỳ lạ không những chú Niệm, mà ... những gã đàn ông khác cũng si tình ả này ...

Thiên Khôi nhận xét:

- Nếu có những gã khác ... cùng theo bà ta ... chắc là một phụ nữ đầy quyền rũ, vả lại nếu như vậy thì làm sao chú Niệm lại có thể ...
- Nếu không vì chú Niệm là người có tiền ... chắc gì bà kia chấp nhận ... có điều ... Tại sao chú lại như thế hở ba ... ba của chúng con đừng như thế nghe ba ...

Bà Thụy nhăn mặt:

- Không bảo đảm đâu ... À! thôi đừng bàn đến chuyện của cô Thủy - chuyện đó của người lớn.

Bà Thụy chợt nhớ đến thói trăng hoa" của chồng mà ngao ngán, bà nói:

- Đàn ông không thể tin tưởng được đâu các con ... Đa phần ai cũng "háo sắc hết.

Thiên Ân phản đối:

- Sao mẹ vợ đưa cả nắm" thế mẹ Con sẽ theo gương ba và hơn bao giờ hết con sẽ làm một người đàn ông chuẩn mực.
- Trời ạ! Đàn ông chuẩn mực là như thế nào hở Ân.

Nghe Thiên Hân hỏi, Thiên Ân chỉ cười, Thiên Hân tiếp tục nói:

- Máy người hay nói mới là người đáng ngờ nhất ... Ai mà nghĩ chú Niệm lại như thế ... cô Ly Thu là người rất đẹp nhưng tuổi đâu có nhỏ hơn cô Nhược Thủy.

Ông Đăng Mậu lên tiếng:

- Các con không nên bàn chuyện người lớn ... không chừng cô Thủy của con cũng không vừa đâu ... đấy!
- Cô là em của ba mà ba không bênh vực. Thiên Hân cần nhằn.

Ông Mậu lắc đầu:

- Làm sai thì quân pháp bắt vị thân con à!

Thiên Hân cười tít:

- Chà chà ... ba cũng chính sách ghê!
- Phải nghiêm như vậy mới lãnh đạo được chứ ...
- Cho nên con mới học tập ở ba đó ...
- Thế thì được rồi ... có một cậu quý tử – Cố gắng mà nên người nhé.
- Vâng!

Ông Đăng Mậu là người bỏ bữa sớm nhất, ông trở về phòng riêng và suy tính kế hoạch để bắt tay vào công việc sau khi mọi việc tiến hành xong,

Thiên Hân là đứa nhanh nhẹn, nhạy bén, con bé sẽ quản lý công ty cùng với người bạn có cổ đông với ông ... Dù không muốn nhưng ông đang kẹt vốn để đầu tư nên phải cùng với bạn bè góp cổ phần.

Càng mở rộng công việc làm ăn ông càng không có nhiều thời gian để nghỉ ngơi ư? Trái lại ông càng muốn đi tìm, tìm lại một cái gì đã quá xa rồi còn đâu? ...

Bà Thụy vào phòng - thấy chồng trầm lắng bên tách cà phê, bà rất ghét thái độ lạnh lùng như thế của ông nhưng vẫn cứ giả lả như không hề có chuyện gì.

Đặng Mậu vẫn lạnh lùng khiến cho bà càng "gay" hơn. Bà Thụy hỏi chồng:

– Anh thấy chuyện của Khắc Niệm thế nào?

– Ý của mình là ...

Con bé Uyên Thủy mới có năm, sáu tuổi cái tuổi của Thiên Khôi ngày xưa

...

– Em muốn nói gì cứ nói thẳng ra, anh chẳng hiểu.

– Nói thẳng à ... Bộ anh tưởng em thích nói ra lắm hay sao? Thật ra là anh muốn được nghe lại điều đó ... Em không muốn gọi lại quá khứ đau khổ của em đâu ... với anh có khi đó là ... Bà Thụy hứ một hơi dài rồi im lặng.

Dù muốn quên cũng không được vì lúc nào vợ của ông cũng gọi lại, dù thế nào ông cũng cảm thấy dễ chịu khi được khơi lại chút kỷ niệm của một thời lãng tử ... nhưng ông Mậu chợt muốn khám phá về cái quán cà phê mà con gái ông cứ cần nhen ... Nhất định ít hôm nữa ông sẽ về một chuyến và đến đó xem sao? Cà phê "Hạ Tím" với không gian toàn sắc hoa tím, những ca khúc tuyệt hay ... cô chủ quán xinh đẹp có cái gì đó cứ thôi thúc ông làm cho ông cứ nôn nao và xôn xao ... Đặng Mậu cười ngẫm nghĩ về những lời của Lan Thụy - vợ ông:

Anh và Khắc Niệm cũng như nhau ... đúng là đàn ông ... Đang sống êm ấm hạnh phúc lại muốn đánh mất nhưng điều mình đã gây dựng ... Khắc Niệm cũng chẳng ra làm sao cả. Tội nghiệp Nhược Thủy.

– "Em quên là Nhược Thủy nó cũng lẳng nhăng dữ lắm!" – Cô ấy là em của anh nên cũng giống anh ... , đàn bà mà hào nhoáng như vậy cũng khó mà giữ hạnh phúc lắm!

– Khi thì em bảo Khắc Niệm là đàn ông, nào là đàn ông là một lũ thế này thế nọ rồi đến việc Nhược Thủy là em gái của anh nên cô ấy cũng thế này thế nọ

....

chẳng biết sau này em còn nói điều gì nữa ...

– Thì con trai của anh ... nó cũng lại giống anh ...

Một cuộc sống gia đình đôi lúc chẳng còn lý thú gì khi cứ phải nghe mãi những điệp khúc lần nhen - không khí gia đình chẳng bao giờ có được những phút giây hoàn hảo - Bên ngoài trông Lan Thụy thật đúng mực một

người vợ, người mẹ nhưng thật ra trong lòng Lan Thụy ... cô ấy vô cùng khéo léo đến độ có thể nói hơi hiểm độc ...

Đặng Mậu thu xếp một số việc cho ổn, sau đó lái xe một mình đi trong đêm và rạng sáng ông đã đến thành phố ngàn thông reo, lần này ông không ở nhà mà thuê khách sạn để ở vào phòng, Đặng Mậu sắp xếp đồ đạc rồi ngủ một giấc nhẹ.

Khoảng tám giờ sáng Đặng Mậu thức dậy tìm quán ăn sáng và sau đó tìm đến cà phê "Hạ Tím".

Thật tao nhã, thanh thoát và đầy lãng mạn. Chủ nhân là một phụ nữ rất đặc biệt, phải tao nhã lắm mới có được những ý tưởng thật hay này. Những góc bàn cho khách ngồi để tìm khoảng không gian bình yên mà đàm đạo hay một chút riêng tư cho mình. Những khúc tình ca mới ngọt ngào và thi vị “Ngày nào cho tôi cho tôi biết tương tư ... Biết mong chờ, biết rộn rã đợi em dưới mưa”. Đau đầu trong lòng nhưng một chút cảm giác ấm áp vời vời xa nào đó cứ chờn vờn, chờn vờn:

“Tà ngắt đi một nhánh hoa thạch thảo. Em nhớ cho mùa thu đã chết rồi. Mùa thu đã chết, mùa thu đã chết em nhớ cho. Đôi chúng ta chẳng còn gần nhau nữa trên ... cõi đời này ... từ nay mãi mãi không thấy nhau ...” Chưa lúc nào ông cảm thấy mình như được sống, được trở lại dù chỉ trong một khoảng khắc của quá khứ ...

Lời ca cứ vút cao rồi nhẹ nhàng lan tỏa vào tâm hồn mỗi người nghe ... Thảo nào bọn trẻ vẫn hay nhắc đến. Con bé Thiên Hân dường như không mấy tha thiết với quán này ... Có lẽ vì chuyện tình cảm cũng nên ... Thiên Hân có cá tính giống Lan Thụy nhiều hơn.

Chẳng lẽ, con bé ... Lý do gì gây bất hòa với chủ quán. Hay là ... ông Mậu lắc đầu ... chuyện bọn trẻ, cũng rắc rối như ông mà thôi. Khách tuy thưa thớt nhưng họ ra vào thường xuyên. Có gã còn húy hoáy viết viết xóa xóa trên giấy, chắc là gã thơ nào đó đang có chút cảm xúc làm thơ ... Thật tuyệt, một không gian không rộng lớn lắm nhưng làm được như thế này kể ra cũng là người có bàn lĩnh ...

Đặng Mậu lân la trò chuyện với cô chủ quán còn khá trẻ, buổi tối được uống cà phê ở đây thật là dễ chịu nếu như ai đó không thích sự ồn ào, chỉ thích sự trầm lắng để thả hồn theo những tình khúc tuyệt vời để đâu đó như bất chợt thấy mình ...

Đặng Mậu nhận xét:

– Tôi là người từ xa đến ... được ngồi ở đây uống cà phê ... tôi cảm thấy bao nhiêu mệt nhọc, lo toan của đời sống dường như tan biến ... Tôi thấy khâm phục chủ nhân của quán ... còn quá trẻ mà đã có ý tưởng tuyệt vời như thế này ...

– Cảm ơn ông quá khen.

– À! Sao quán ta không mời ca sĩ ... nói chung ban nhạc sống để phục vụ ca sĩ và khách có thể hát những bài tình ca mà họ thích ...

– Cảm ơn ông về đề nghị này ... Thật ra cũng có nhiều người đã đề nghị chúng tôi ... Nhưng chúng tôi có lý do riêng để quán chỉ đơn thuần là nhạc trữ tình của họ Trịnh, của Vũ Thành An, Phạm Duy ... hay những tình khúc thật đẹp.

Vả lại chủ quán có suy nghĩ riêng ...

Đăng Mậu nhìn Nhã Nghi hỏi:

– Cô không phải là chủ à!

Nhã Nghi gật đầu:

– Tôi là em ...

– Thì cô cũng là chủ:

cô chị, cô em ...

– Chị tôi độc lập lắm, vả lại chúng tôi làm theo khả năng của chúng tôi ...

Ngộ nhờ có sự cạnh tranh ...

– Cũng đành chịu thôi ...

– Như vậy là không có sự phấn đấu ... Trong cuộc sống rất cần sự phấn đấu.

Nhã Nghi cười:

– Thật ra kinh doanh kiểu này không là sở thích của chúng tôi ...

– Mở được một "Hạ Tím" như thế này không phải bình thường, vậy mà cô bảo không phải sở thích à!

Nhã Nghi gật đầu:

– Thứ nhất ... vì kế sinh nhai ... để tồn tại ...

– Còn thứ hai ...

– Chị tôi không thích sự rộn rịp, sôi nổi của nhạc sống ...

– Nhưng đã mở quán ... như cô nói là để “sinh nhai” ... vậy thì phải có sự phát triển ...

– Thứ ba chị tôi thích ... “có cái riêng”.

Đăng Mậu cười:

– Nếu thế ... tôi có cảm giác cô chị rất lẳng mạn.

– Cũng gần gần như vậy., Đúng lí ra chị ấy là nhà văn, nhà báo ... nhưng ...

Nhã Nghi không nói tiếp vì quán lại có khách ... Bao giờ cũng vậy, có trả lời gì Nhã Nghi cũng tìm cách lấp lửng như thế. Đó cũng là ý đồ để “lôi kéo” sự tò mò của khách đến quán ... và có lẽ vì thế nên người khách chẳng chặc một chút hay tìm đến quán thường xuyên ... Nhã Nghi trở lại quầy, Thúy Tâm và Yên Hòa lẳng xẵng mang cà phê cho khách ... Thình thoảng cô liếc nhìn vị khách mới lạ" của quán và tự hỏi:

– Ông ta là ai? Từ đâu đến, xem ra cũng phong lưu và hào phóng như Khắc Niệm ... ? ... Chẳng biết ông ta có vì chị Ly Thu mà tìm đến đây hay không?

Khoảng Trời Mưa Hạ

Chương 5

Biển Nha Trang tuyệt đẹp, màu nước trong xanh mát lạnh. Suốt cả buổi chiều hai người đuổi sóng bên nhau một nhòai nhưng Ly Thu nhất định không rời bãi cát và dòng nước ...

Khắc Niệm năn nỉ.

– Mình lên thôi em ... anh đói bụng lắm rồi ...

Ly Thu chỉ lên bầu trời nói.

– Trời chiều đẹp như thế này mà anh bảo lênTiếc lắm.

– Ngày mai mình còn đi tắm nữa ...

– Ngày mai là ngày mai ... Đâu có ngày nào giống ngày

– Suốt cả ngày nay em không mệt và đói hay sao?

– Tất nhiên là có nhưng được ngâm mình trong làn nước mát em thấy thích thú hơn ...

– Nhưng đã tắt nắng rồi ...

– Mặc kệ buổi chiều biển đẹp quá!. Em mê quá ...

Khắc Niệm cười nói.

– Vậy sao ngày ... đó không chịu theo anh về quê biển ...

– Đừng nhắc đến chuyện ngày xưa ...

– Anh vẫn cứ muốn nhắc ... vì hồi đó anh đâu có lỗi làm gì ... Vậy mà em lại bỏ anh mà đi.

– Em đâu có đi đâu ... ?

– Em biến mất sau khi ra trường ... Anh đã đi tìm nhưng anh có biết em ở đâuTìm tìm mãi ... có xa xôi gì đâu. Vậy mà mãi cho đến bây giờ chúng mình mới gặp nhau.

– Em xin anh đừng nhắc đến chuyện ngày xưa nữa.

– Tại sao em chối bỏ chuyện ngày xưa.

– Không phải em chối bỏ mà vì em ...

– Không muốn nhắc lại, sự ray rứt, sự hối hận, đau khổ sẽ khiến cho em không chịu nổi.

– Anh xin lỗi ... anh không cố ý ... dẫu sao sự hy sinh của em cũng thật cao quý, anh không trách ...

Khắc Niệm vòng tay vào cổ Ly Thu, anh "mi" lên cổ nàng rồi nói:

– Tùy em ... Muốn khi nào lên cũng được, bây giờ anh đẩy em ra nhé ...

– Hồng ... em muốn tự bơi, bỏ phao ra đi anh ...

Hai người lại đuổi nhau trên sóng mãi miết cho đến khi bầu trời bắt đầu nhá

nhem họ mới trở về khách sạn rồi cùng nhau đi ăn đi nghe nhạc đến khuya.

– Dường như bên nhau hai người quên cả thời gian, quên cả giấc ngủ.

Khắc Niệm ôm chặt người tình trong vòng tay, anh nói:

– Hay là anh sẽ đầu tư thêm cho em trong công việc, chúng ta sẽ tìm một căn nhà ...

Ly Thu cắt ngang:

– Tìm nhà để làm gì ...

Anh muốn chúng ta có nhà riêng để sống. Em vẫn có thể chăm sóc và lo lắng cho Yên Hoà và Nhã Nghi ... Anh sẽ mua nhà ở Đà Lạt ...

– Không được đâu anh ... chúng ta có tư cách gì mà sống bên nhau.

– Anh không muốn em thiệt thòi vì anh ...

Trong thời gian này anh sẽ tìm cách để ly dị thật sớm với cô ấy.

– Vì em nên anh mới ly dị

– Không! vợ chồng anh đã ly thân từ lâu rồi ... cô ấy không thiếu bạn bè tình nhân đâu?

– Anh nói xấu vợ như thế không thấy hổ thẹn à!

– Cô ấy không phải là em. Anh chỉ nói sự thật để em không phải ái ngại là kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc của người khác.

– Với em ... Thật là ...

– Anh biết em muốn nói gì rồi ... Lúc nào em cũng mang mặc cảm như thế, thật không hay tí nào, em hãy sống cho em đi ... Trời thương em đó!

Ly Thu chợt phì cười.

– Cái gì mà trời thương. Anh thật là duy tâm.

– Anh đùa tí thôi, ý của anh là em hy sinh cho cháu, cho em, em phải buộc lòng mình lãng quên chuyện tình cảm ... Trong khi em vẫn ở độ tuổi xuân đẹp đẻ.

– Như em ư?

– Anh cam đoan ... Với những biến cố như thế mà em vẫn bình thản để lo toan ... Em xem em kia ... em quá trẻ ... trẻ hơn tuổi ... Biết đâu cũng có gã nhỏ hơn cũng si tình em ...

Lời nói của Khắc Niệm khiến cho Ly Thu nghĩ đến Hải Đoan ... Rất có thể là Hải Đoan nhỏ tuổi hơn nàng ... xem ra Hải Đoan cũng không trẻ trung gì hơn Khắc Niệm với anh do có một cuộc sống gia đình và công việc làm ăn cho nên anh mới chứng chạc hơn ... rần rở hơn. Ngày xưa đôi lúc nàng cho rằng anh quá yếu đuối bởi vẻ bạch diện thư sinh" ...

Thời gian đi qua biết bao nhiêu thay đổi, anh bây giờ thật đúng mực đàn ông.

Nàng rất ngưỡng mộ những người như thế.

– Ly Thu à ...

– Chi anh ... ?

– Chúng ta nên chính thức ... anh sẽ cầu hôn để ...
Dù Khắc Niệm áp úng trong lời nói nhưng Ly Thu vẫn hiểu được anh muốn nói gì ...

– Chúng ta còn bị rào chắn này đến bao giờ hở em ... Đã từ lâu rồi anh đâu còn quan hệ với vợ cho nên cô ấy đã phụ anh ...

– Anh ... không với vợ nhưng anh vẫn là đàn ông ...

– Vì vậy anh ... phải lấp chỗ trống chứ ...

– Em không tin là ...

– Đúng ... Em không tin đàn ông bọn anh cũng đúng nhưng với anh ... anh rất chừng mực trong mọi chuyện ... Anh không phải là kẻ trắng hoá đâu ... Anh là gã đàn ông khờ nhất đó ... Em có tin không?

– Khờ ?

– Ai cũng bảo anh khờ , anh "ngu" vì anh trung thành, chung thủy ... nhưng với ai kia chứ!

– Anh dùng từ như thế có quá đáng hay không? Đàn ông có địa vị như anh mà khờ à ...

Khắc Niệm vòng tay ôm chặt Ly Thu và hôn lên đôi môi của nàng nụ hôn khao khát cháy bỏng ... Anh khẽ khàng bên tay nàng.

– Anh mãi mãi là "một gã khờ ngọng nghịu đứng làm ... Nếu không khờ anh không tha cho anh đâu. Nè! Em không sống trọn đời với tình yêu của em

...

Mai một sẽ già đó ... Hơn mười năm nay em nay đâu có biết mình trẻ hay già như thế nào? Điều đó em đâu để ý đến. Nó không quan trọng đối với em.

– Bởi vậy ông trời càng thương em ... Em chẳng bao giờ già và xấu đi mà trái lại càng ... xinh đẹp hơn.

Ly Thu phì cười rồi nói:

– Đạo này anh ăn nhiều ớt lắm phải không?

– Tất nhiên, đàn ông mà không ăn ớt thấy yếu đuối làm sao!

– Bởi vậy ăn nhiều ớt cay nên nói năng mạnh mẽ hơn ...

– Vậy sao? Nhưng anh đã nói gì ... đâu nè ... Anh nói toàn sự thật ... em rất trẻ ...

– Thôi đi ... em không là con nít đâu anh đừng có trêu em ...

– Ly Thu ơi! Lần sau ... mình ra đây là để đính hôn rồi ... đi ... hưởng tuần trăng mật ... chúng ta sẽ đi nước ngoài nhé, em thích đi Thái Lan, Singapore hay Trung Quốc ... Anh muốn được lo cho em thật đầy đủ.

– Anh à! việc đó ... em thấy xa vời quá!

– Cưng ơi? ... Sao lại xa vời, bây giờ em có thể làm chủ được em mà ... Em không phải lệ thuộc một điều gì ... con bé Yên Hòa đã lớn ...

– Anh sẽ cùng em lo cho con bé và cả Nhã Nghi, Nhã Nghi rồi cũng phải đi lấy chồng ... chẳng lẽ đến lúc ấy em mới chịu nghĩ đến bản thân của em hay

sao?

Anh không cho em làm như thế đâu ... Anh yêu em hơn bao giờ hết em có biết không?

Được yêu trong cảm giác nồng nàn rồi mãnh liệt ... Nhưng cảm giác ve vuốt ngọt ngào của hương tình yêu như là mật ngọt. Nàng như rơi vào khu vườn hoa đầy hương và cánh bướm si tình cứ mãi chờn vờn, loanh quanh, đi tìm hương thơm ngát ... ôi tình yêu, hương ngọc mãi thơm ngát diệu kỳ ...

Những ngày bên nhau ở thành phố biên thật tuyệt vời, dù anh và nàng vẫn chưa đi vào cái bí mật riêng tư - anh chưa thể khám phá cũng như chưa mang đến cho nàng những cảm xúc tình yêu đầy khát khao ... nhưng anh vẫn mang trong lòng cảm giác nhẹ nhàng của tình yêu thời trai trẻ - nôn nao, bồi hồi, chờ đợi rồi lo sợ vu vơ và ghen tuông vợ có ... Trời ạ! Anh trẻ lại từ bao giờ hay vì tình yêu dành cho nàng quá sâu sắc, quá nồng nàn ... Càng bên nhau càng muốn được gần nhau và càng muốn khám phá vùng đất cấm và nàng muốn thưởng thức trái cấm ngọt ngào mà đúng ra anh đã thưởng thức và là chủ nhân của vùng đất cấm từ lâu rồi ...

Nếu như anh không phát hiện ra Nhược Thủy với tình nhân của cô đang ở Nha Trang, anh sợ cô ấy sẽ gây phiền phức cho Ly Thu nên anh vội đưa nàng về sớm hơn dự định - Ly Thu không biết điều đó, tội nghiệp nàng chỉ ngỡ vì công việc mà anh phải về sớm ...

Vấn đề Khắc Niệm đặt ra với vợ đã từ lâu, cả Nhược Thủy từ trước vẫn đòi hỏi, vậy mà cô ấy cứ kéo dài mãi, Khắc Niệm lo sợ khi biết có sự xuất hiện của Ly Thu ... cô ấy sẽ càng gây khó dễ cho anh và Ly Thu mà thôi ...

Càng nghĩ đến Ly Thu, Khắc Niệm càng xót xa cho nàng ... đâu phải dễ dàng gì mà Yên Hòa và Nhã Nghi chấp nhận anh là người bạn quen thuộc xưa, mặc dù Ly Thu không muốn nhưng Khắc Niệm không chịu nổi thái độ của hai cô gái cho nên chính anh đã giải thích phần nào cho Nhã Nghi biết, Ly Thu quá thương em gái nên Nhã Nghi chỉ biết cuộc sống đơn giản với tình yêu thương của chị, của mẹ

– Đến một lúc nào đó em sẽ có người yêu Nghi à ... Tình yêu thật đẹp nếu như đó là tình yêu chân thành, thủy chung ... Em phải biết là chị Ly Thu vì ... gia đình mà hy sinh chuyện tình yêu ... Anh yêu chị của em rất nhiều ... chúng tôi đã từng yêu nhau, ... chúng tôi có một thời rất đẹp ...

Khắc Niệm không biết là mình đã nói mặc dù Ly Thu đã giận anh sau đó nhưng rồi anh thuyết phục được nàng ... Anh sẽ cùng nàng chăm lo cho cô em gái và đứa cháu gái ... Ngay từ lúc ban đầu nghe con bé gọi Ly Thu bằng mẹ

anh hắt hoảng vô cùng ... nếu ngày ấy nàng có chồng" đến giờ ... cũng chưa thể có con bé lớn như thế ... Thật tội nghiệp cho Ly Thu, nàng phải được sống những tháng ngày thật hạnh phúc và sung sướng. Nàng đã gánh vác cả

một gánh nặng gia đình như thế, làm sao mà nghĩ đến bản thân mình ... càng nghĩ đến Ly Thu, Khắc Niệm càng muốn ly dị ngay với Nhược Thủy ... cô ấy vẫn ngang nhiên sống với tình nhân mà không hề nghĩ đến hậu quả sẽ xảy ra ... Đã bao lâu rồi anh đã xa lánh cả người vợ mà khi ấy do một phần anh quá chén ... để rồi một phần sự định đoạt của gia đình ...

Thật bất ngờ cho Khắc Niệm chạm mắt với Đăng Mậu - ông anh vợ không ngờ Đăng Mậu cũng đến đây - Có lý do gì, hay vì sự tò mò khi nghe Thiên Hân nhắc đến. Có vẻ như Đăng Mậu đang say sưa với những khúc tình ca ở đây ...

Thật vậy, ai đã đến đây đều là những người có quá khứ, có chiều sâu bởi vì họ cảm nhận được những tình khúc ở Hạ Tím - Nhiều quán khác không có sự sắp xếp theo chủ đề và tác giả như thế ...

Khắc Niệm ngồi kế bên Đăng Mậu, anh nói:

– Ủa! anh lên đây bao giờ ... sao không ghé chỗ em.

Đăng Mậu cười:

– Tôi phải đột kích để xem dựng thể nào chứ!

Khắc Niệm hỏi:

– Công việc của anh thế nào rồi.

– Sắp khai trương ...

– Khai trương cái gì nữa đây?

Đăng Mậu nhăn mặt:

– Trời đất, vợ chồng dựng ở đây mà chẳng quan tâm đến ai hết ... Tôi sắp khai trương siêu thị ở ngay trung tâm thành phố này dựng không biết sao?

Khắc Niệm gật gật đầu:

– Dạ à! Lu bù công việc quá nên em cũng không để ý!

Đăng Mậu mỉa mai:

– Có phải lu bù công việc hay vì mãi mê với niềm vui mới nên không để ý đến ai cả.

– Anh nói gì vậy ... sao xỉa xối" em quá vậy?

– Nghe nói Hạ Tím có sức quyến rũ kỳ lạ.

– Anh nói lạ chưa ... "Hạ Tím cũng như bao quán ... Ở Sài Thành anh tìm đâu mà chẳng có.

Dựng nói mới hay ... Thế dựng có đồng ý với tôi cà phê ngon, nhạc hay, không gian thật lãng mạn ...

– Và đặc biệt là ... - Là sao? ...

– Anh thấy thế nào ...

– Ý của dựng là gì?

– Rất thuần khiết - Có đúng không?

Đăng Mậu nhìn quanh ...

Khắc Niệm nói ngay:

- Chẳng có nhiều "tiếp viên" ... làm rộn khách ... khách đến đây để được thả hồn với tiếng nhạc, với tâm hồn đang tìm cảm hứng ...
- Dượng nói như là thi sĩ vậy.
- Em tiếc là không được như thế ... Còn anh sao cũng tìm đến đây ...?
- Tôi là khách ... mà. Quán ngon thì đến.
- Tôi không tin như vậy?
- Cũng được ... tôi đã đến mấy lần ... mà vẫn không gặp chủ quán ... Nghe nói chủ quán có cái tên rất đẹp mà buồn.
- Nghe anh nói ... cứ ngỡ như anh có kỷ niệm gì đó với chủ quán ...
- Làm gì được may mắn như vậy. Thôi đi dượng ... Dượng hãy nói đi ... có phải dượng đang “cấp kè” với chủ quán này không?
- Anh đã biết chủ quán chưa ... Đừng nghĩ người ta tầm thường như vậy chứ ...
- Tại sao dượng lại ngợi ca người khác như vậy?
- Nếu không chủ quán đã luôn có mặt ở đây và không biết bao nhiêu tiếp viên mỗi chái .
- Ừ nhỉ. Dượng nói cũng đúng ... Họ đặc biệt thế à? Điều đó khiến cho ai cũng muốn tìm hiểu.
- Anh cũng vậy sao?
- Tất nhiên ... Tôi đến đây đã được nghe nhắc nhiều về "Hạ Tím ... có lẽ để giảm căng thẳng nên tìm đến đây ...
- Thật sao?
- Dượng hiểu điều đó hơn tôi mà.
- Tôi sợ mình chủ quán – Nghe nói chủ quán còn là chủ một hiệu may, đan thời trang ... cũng hay đấy chứ? ...
- Đặng Mậu chợt nghĩ ra điều gì, phá lên cười và nói:
- Dượng này ... Tôi sẽ gặp bà chủ ...
- Để làm gì? ...
- Làm gì à? Bí mật ...
- Không dễ dàng đâu?
- Bộ cô ta là cái gì ghê gớm lắm hay sao mà không thể gặp.
- Không phải ý của tôi như vậy đâu?
- Vậy dượng giúp tôi gặp cô ấy.
- Anh có thể cho tôi biết lý do.
- Tôi muốn đặt vấn đề về may đồng phục cho nhân viên ở siêu thị
- Khắc Niệm thở ra nhẹ nhõm, Đặng Mậu chợt lên tiếng:
- Tôi thích mấy bức thư pháp đơn giản ở đây ghê, toàn những câu thật duyên .
- Sao là duyên .
- Thì dượng xem ... đó ... “Áo xưa dù nhàu cũng xin bạc màu - gọi mãi tên

nhau” “Thuyền ai đậu bến sông trăng đó? - Có chở trăng về kịp tối nay?”.

Khắc Niệm ra về như hiểu biết:

– Nghe nói chủ nhân hạ bút đây!

– Tài đến thế ư? ... không tầm thường phải không dượng?

Đặng Mậu chợt nghĩ đến một bóng hình mà một thuở đi vào đời anh ...
đường như qua những bài ca, qua không gian ông chợt bắt gặp một chút
quen thuộc của một thời lãng du của ông - Một doanh nghiệp khi ấy cũng
khá thành đạt ...

nhưng vẫn không tránh khỏi ... cuộc sống gia đình và sự nghiệp ... Hai gã
đàn ông trò chuyện thật rôm rã về nhiều việc, việc gia đình, việc làm ăn rồi
thú vui ...

chưa bao giờ Khắc Niệm thấy Đặng Mậu cởi mở thật tình như hôm nay -

Thật là chẳng lẽ Đặng Mậu cũng đang muốn trồng cây si ở quán Hạ Tím ...

không thể nào vì Đặng Mậu vì chưa gặp Ly Thu, chẳng lẽ lại là Nhã Nghi ...
không thể ...

Trời ạ không thể nào, Khắc Niệm bỗng lo sợ vu vơ, nhớ Đặng Mậu thả mồi
thì sao? Nhất định phải ngăn anh ấy ... Như vô lý quá, chẳng có lý do gì để
ngăn Đặng Mậu ... phải theo dõi anh ta. Chợt Đặng Mậu hỏi Khắc Niệm:

– Đêm nay dượng ở đâu?

Khắc Niệm nói dối:

– Em ở chỗ người bạn ... nhưng định về nhà.

– Không ở lại à? Vậy theo tôi về khách sạn lai rai ... Lâu lắm anh em ta mới
có dịp ... được tự do tung hoành một bữa ... dượng nhỉ ...

– Em xin lỗi vì không về khách sạn với anh.

– Dượng về nhà à?

– Em đã nói rồi ... lâu ngày mới có dịp gặp bạn ... em phải ghé chỗ của bạn
em.

– Anh em gặp nhau mà không lai rai ...buồn ghê!

– Vậy hẹn anh sáng mai đi ăn sáng.

– Dượng không về làm việc à!

– ăn sáng với anh xong tôi sẽ về.

– Ừ! Vậy đi Yên Hòa được gọi đến tính tiền của Đặng Mậu - Thấy Khắc
Niệm, cô bé gật đầu chào.

Đặng Mậu gọi trả tiền và gọi chuyện:

– Cô bé cho tôi gặp cô chủ ... cô được không?

– Bác quen với mẹ cháu à? ...

Yên Hòa vô tình gật đầu nói tiếp:

– Dạ mẹ cháu ... là chủ ...

– Mẹ cháu là ...

– Dạ mẹ là Ly Thu ...

Đưa tay chỉ về phía quầy ĐĂNG MẬU hỏi:

– Thế cô kia.

– Dạ dì của cháu.

Yên Hòa ngờ ngàng:

– Thế bác muốn gặp dì Nghi của cháu ...

– Bác đợi một chút ...

Yên Hòa quầy quả bỏ đi, Khắc Niệm lên tiếng:

– Anh muốn làm quen với cô chủ đó à!

ĐĂNG MẬU đùa:

– Chớ chẳng lẽ lại quen với mẹ của con bé à! Ừa nhưng sao nghe nói bà chủ Ly Thu trẻ đẹp ... Quyển rũ cả bọn đàn ông độc thân chớ đừng nói chi kẻ đã có gia đình như dựng.

– Anh nói chuyện khó nghe quá!

– Tôi nói khó nghe hay dựng có vấn đề ... Đàn ông với nhau dựng nói đi, có phải đang say đắm bà chủ hay không? Nè! Tôi cảnh cáo dựng ... tôi là anh vợ của dựng ... vả lại dựng còn có sự nghiệp ...

– Anh biết gì về tôi mà nói chứ! Không phải là anh cũng đang định đang làm quen với họ hay sao? Nhưng tôi cũng cảnh cáo anh trước - Anh không được quen biết ... trắng hoa với cô chủ quán ... Người ta còn độc thân ...

ÔNG MẬU phá ra cười, nói:

– Ý của dựng là cỡ chúng ta nên quen với phụ nữ có chồng con thì tốt phải không? - Nè! như vậy giới thiệu cô Ly Thu của dựng cho tôi biết đi ... Tôi nghĩ cô chị có sức quyến rũ như vậy, cô em chắc cũng chín, mười ...

– Tốt nhất anh không nên lằng nhằng với cô em ...

– Dù gì họ cũng là dân cà phê mà ... đằng sau quán cà phê có gì nữa hay không?

– Anh không được đồng hóa quán cà phê này với những quán khác. Họ là những người tốt - Quán của họ cũng rất là trong sáng.

– Dựng có vẻ bệnh vực cho họ quá vậy.

– Người tốt cần được bảo vệ chứ anh.

– Nghe ra tưởng chừng tôi với dựng đôi lập với nhau.

ĐĂNG MẬU nhìn Khắc Niệm, sự ngờ vực trong lòng ông đã rõ, chắc chắn Khắc Niệm có dính líu đến những người ở Hạ Tím" - Thảo nào con bé Thiên Hân tỏ ra giận dữ đối với Khắc Niệm. Việc này phải tìm hiểu và ngăn chặn sớm ... Nếu không sẽ vô cùng nguy hiểm ... Nhưng giữa Khắc Niệm và Nhược Thủy đang ở cái đà sẽ ly dị Nhược Thủy sống phóng túng, buông thả quá ...

Nhưng hàn gấm vẫn tốt hơn vì Nhược Thủy và Khắc Niệm đã có một đứa con ...

Biết đâu Khắc Niệm không đồng ý ... vì cô ả tên là Ly Thu chẳng?

– Cô ả là ai? Đã có một đứa con gái lớn thế kia thì làm sao mà trẻ trung ... có điều phụ nữ ở tuổi này là một loại trái chín muồi ... hấp dẫn, quyến rũ và tràn trề sự sống ... bởi lẽ họ thừa biết họ chỉ còn một thời ngắn của tuổi hồi xuân ... dầu gì cũng ở độ “Quá rúen trạc ngoại tứ tuần ... hoặc sắp tứ tuần ... Đàn bà ở độ tuổi này ... nghĩ đến một phụ nữ đẹp như thế bản thân ông cũng cảm thấy khao khát ...

Rời Đà Lạt mà Đăng Mậu cũng chưa có dịp nhìn thấy bà chủ Hạ Tím - Ly Thu - cái tên thật buồn nhưng sang trọng và kiêu hãnh, chẳng biết con người đó như thế nào mà ngay cả Hải Đoan, gã thanh niên ngoài ba mươi tuổi, năng nổ, nghị lực cũng bỏ Sài Gòn về đây làm ăn ... vì cái thằng nhóc này mà con gái Thiên Hân của ông cũng muốn bỏ phố về mảnh đất ngàn thông reo buồn như thế này ...

Ghé nhà mà lại không gặp Nhược Thủy, Đăng Mậu vô cùng giận dữ, về nhà rồi vẫn không liên lạc được. Chắc là đã đi đâu đó nghỉ mát.

Thiên Hân nghe bố đề cập đến cô Nhược Thủy. Cô Thủy chẳng biết đi đâu

...

vợ chồng gì mà hỏi Khắc Niệm dượng ấy cũng không biết.

Thiên Hân kêu lên:

– Tại ba không biết cả chú Khắc Niệm cũng chẳng bao giờ có mặt ở nhà.

Con lo cho họ quá!

Thiên Khôi lên tiếng.

– Em lo gì được mà nói thế.

– Tại chị không biết đó ... chú có nhân tình cho nên cũng không thường ở nhà.

Bà Thụy lo lắng:

– Anh có cách gì giúp cho vợ chồng cô ấy không?

Đăng Mậu càn bực:

– Anh rất muốn nhưng xem ra dượng ấy chắc là lậm rồi.

– Lậm là cái gì hả ba? Thiên Khôi lên tiếng ...

Thiên Hân xen vào:

– Là si tình, là mê hồn trận đó nhóc.

– Ở làm như lớn lắm vậy, ở đó mà kêu người ta là nhóc này, nhóc nọ.

Cả gia đình ai cũng lên tiếng lo lắng rồi chỉ trích gia đình Khắc Niệm - Nhất là Khắc Niệm, còn Nhược Thủy đối với họ dường như không có lỗi gì.

Thiên Hân phản đối kịch liệt nhất, Thiên Hân thì không biết nên không xen vào chuyện người lớn. Thiên Hân càng không muốn bàn bạc về chuyện của gia đình cô Nhược Thủy, cô bé nói:

– Con thấy chúng ta nên tìm hiểu cho kỹ về lại chú Khắc Niệm và cô Thủy ai cũng có đủ tư cách để biết mình để làm gì? Họ đã lớn rồi ...

Bà Lan Thụy không hài lòng ...

– Nói như con là cả nhà ta bỏ mắt cô Thủy bị chồng bỏ rơi à ... Thiên Khôi ơi, con thấy cái gì cũng tốt đẹp cả phải nhìn thật vào vấn đề chứ ... cũng như ba của con ...

Đặng Mậu đằng hắng rồi nói:

– Ngộ ghê chưa ... tự nhiên mình định chữa sang tôi phải không?

– Thì có tịch anh chẳng ...

– Mẹ ơi! Hay là ngày mai con về Bảo Lộc rồi con lên Đà Lạt luôn.

Bà Lan Thụy cười nói:

– Đằng nào con cũng phải lên Đà Lạt, thu xếp để lên đó luôn đi, công việc sắp sửa xong rồi, con lên sắp xếp một số việc.

Ông Mậu lắc đầu:

– Việc đó đã có người lo hết rồi, nhưng nếu con muốn lên đó thì cứ thu xếp rồi lên.

– Vâng! Con sẽ ở nhà cô một vài ngày. Chị Khôi có muốn đi lên đó với em không?

Thiên Khôi lắc đầu, cười đùa:

– Ta còn có công việc riêng và công việc chung ... Nhân viên không thất nghiệp nên đâu có rỗi rảnh muốn đi đâu là đi.

– Chị chơi em há ... Nè ... Nói cho chị biết ... bây giờ người ta thất nghiệp ... nhưng mai một là cả một sự nghiệp" sẽ ở trong tay em đó – Ta đâu có tranh phần ... Ta thích ở thành phố để ... chiều chiều còn có thể ... bát phở nữa chứ!

– Biết mà người ta có chàng Tường Kha trưởng phòng của công ty ... lo rồi

...

Nghe các con đùa vui, Đặng Mậu tình cờ nói:

– À! ba biết chỗ Hải Đoan kinh doanh rồi ... Cậu ấy cũng là khách hàng trung thành của cà phê Hạ Tím .

– Con biết mà ...

– Bộ anh cũng hay đến đó hay sao mà lại gặp cậu Đoan rồi gặp dưỡng Niệm.

– Lên Đà Lạt mà không ghé Hạ Tím là thiếu thiếu một cái gì đó.

– Trời đất ... anh cũng như bao gã đàn ông khác ... đừng có nói là chỉ có dưỡng Thủy nhé, cả ông, tôi nghĩ cũng đang chạy theo cô ả đó. Thưở xưa chắc cũng dữ lắm ... bây giờ mới mở quán ... Thì cũng là cà phê đèn mờ, cà phê ôm như bao quán khác mà thôi. Quay sang Thiên Hân, bà Thụy lên tiếng:

Thiên Hân, mẹ sẽ đi với con ... ít hôm ...

Mặc cho mọi người ngăn cản, bà Lan Thụy nhất định đi, bà cảm thấy có điều gì đó cần phải biết ... thói “mây, gió ...” vốn là của Đặng Mậu ... Bà đã từng khôn khổ để rồi có được cuộc sống như thế này thật không dễ chút nào ...

Lời ca cứ rót nhẹ vào tai nàng - Những bài ca mà nàng chọn lọc là sở thích

ủa nàng và cả Hòa Xuân, Nhã Nghi chỉ thích một số tình khúc hay mà thôi, ban đầu là như thế nhưng rồi dần dần cô em của nàng cũng cảm nhận được và tỏ ra rất say mê. Ly Thu vừa nghĩ ra một ý tưởng nhỏ, cô chỉ sợ sẽ không thu hút khách hàng bởi lẽ để cảm được nhạc thì dễ rồi, còn việc thưởng thức thơ ca ...

quả là rất khó ... Đâu phải ai cũng có thể cảm được thơ ...

Đối với Ly Thu, Hải Đoan là một chàng trai tốt giá như anh chàng đặt tình cảm cho Nhã Nghi thì vô cùng tuyệt vời, nàng sẽ hoan hô bằng cả hai tay, chẳng này hẳn lại tỏ ra muốn theo đuổi nàng. Hắn còn nói:

con hé đâu phải là con của Ly Thu - nó chỉ là cháu thôi , “vả lại nếu nó là con ... biết đâu ...” Ly Thu chợt phì cười - chẳng biết Hải Đoan có bằng tuổi của nàng hay không - hay là nhỏ hơn. Vậy mà gã tỏ ra rất si tình, Ly Thu phát hoảng lên, không ngờ cho đến bây giờ mình vẫn còn có sức làm cho đàn ông yêu và si tình một cách khờ khạo - Khắc Niệm bảo nàng cảnh giác một gã đàn ông ... không phải cảnh giác cho nàng mà là cho Nhã Nghi - Theo Khắc Niệm gã kia là một gã doanh nghiệp giàu có, vợ con hắn đùm đề - Trời ạ! hắn si tình hay muốn qua đường với Nhã Nghi ... Chị Hòa Xuân đã từng rơi vào tình cảnh như thế để rồi bị bỏ rơi với một đứa con thơ ... nếu đem chuyện của nàng với Khắc Niệm mà đề cập đến lại càng không phải ... vì nàng và Khắc Niệm là tình yêu xưa ... Có thể nói nếu nàng xen vào chuyện gia đình Khắc Niệm trong hoàn cảnh này ... thật là có lỗi nhưng Khắc Niệm quá mãnh liệt và nàng ... nàng vẫn chung thủy với một mối tình đẹp mà tự nàng đã đánh mất ... Có thể lúc đó nàng chưa nghĩ sâu sắc, nàng hành động sai nhưng tất cả đều xuất phát từ sự hy sinh – hoàn cảnh khi ấy buộc nàng phải làm như thế. Nàng đâu có hối hận ... Thời gian gần đây tuy buôn bán không bằng lúc đầu nhưng Ly Thu đã quyết định để hai cô bạn của Yên Hòa phụ vào các tối để giúp cho Nhã Nghi thoải mái hơn, có thời gian nghỉ ngơi một chút.

Dieefu khiến cho Ly Thu lo lắng là Nhã Nghi - Chính Nhã Nghi đã có những nói xuất phát từ nỗi đau âm ỉ ... có lẽ sự cô đơn đã khiến cho Nhã Nghi giận hờn một chút.

– "Sao chị lại ngăn em ... chị cũng yêu một người đã có vợ con rồi kia mà! –

Em à! Tình yêu của chị và Khắc Niệm khác với việc gã đàn ông kia đang săn em – Em biết mà ... vả lại em gì đâu mà chij lo cuống lên như thế ...

– Ông ta lớn hơn em nhiều mà!

– Em không nghĩ sâu xa như chị đâu. Ngộ nhỡ có người nhỏ hơn chị nhưng người ta theo chị thì sao?

– Chị không để ý đến chuyện đó ... có điều chị muốn cho em sau này có hạnh phúc ...

– Em có quen được ai đâu mà có hạnh phúc, có tình yêu ...

- Tại chưa đầy thôi, em của chị xinh đẹp như thế ... chẳng lẽ không gặp được đối tượng tốt hay sao? ... Chị sẽ cho em có điều kiện thời gian bên ngoài giao tiếp nhiều hơn ...
- Chuyện gì tự nhiên thì cứ để tự nhiên đó đến ... Tự tạo ra ... thật là khó khăn ... Em không phải là người như thế, chị đừng tạo dựng gì hết.
- Chị muốn quan tâm, lo lắng cho em ...
- Chị lo cho chị trước đi rồi hãy lo cho người khác nhưng xin chị đừng xen vào chuyện của em ...
- Nhã Nghi ... chẳng lẽ em ...
- Chị đừng quá lo lắng! Thật ra ông ấy là người tốt ... người ta cứ tìm em là để hỏi về chị Ly Thu mà thôi ...

Nhã Nghi có vẻ cay buồn trong lời nói khiến cho Ly Thu càng thương em hơn, tốt nghiệp một trường chuyên nghiệp rồi lại cùng chị làm kinh tế nhỏ ... cũng như nàng đã bỏ ngành báo chí, viết văn để kinh doanh quán giải khát, dường như hai ngành nghề này đối lập với nhau ... Ly Thu không biết mình đã làm sai điều gì ... mà gần đây em gái lại tỏ vẻ đau khổ vì mình, điều này càng khiến cho nàng đau lòng ... vô cùng đau khổ ...

Xe chạy bon bon trên đường đổ trở về thị xã Bảo Lộc, anh đưa nàng đi chơi và thuê khách sạn để ở.

Ly Thu nói:

- Anh đừng đưa em về chỗ công ty hay nhà của anh nhé! Em không thích đâu.
- Anh sẽ đưa em về nhà cũng như công ty của anh không phải bây giờ khi nào thuận tiện, danh chính ngôn thuận với mọi người ... khi ấy mới cho em xuất hiện.
- Tại sao lại đưa em đến đây.
- Thay đổi một chút, em không thích à!

Ly Thu im lặng, nàng đâu muốn đến nơi đây bỗng dưng cái tên thị xã Bảo Lộc với công ty Lê Khắc khiến cho nàng càng nhói đau ...

Đâu cũng không phải là quê hương của nàng, thật cay đắng làm sao! Ly Thu càng rối lòng hơn khi nghĩ về sự không lối ra của mình khi trở về với tình yêu thuở xưa ... Sự thiệt thòi vẫn là nàng - Tại sao hai người gặp lại nhau ... giá như nàng không lập quán cà phê ... Nàng đã cố nén tránh bằng cách lập thêm một hiệu thời trang - ... để không ai biết ... vậy mà ... vẫn không “trốn thoát”.

Nhìn vẻ tư lự của Ly Thu, Khắc Niệm như đọc được nỗi niềm khắc khoải của người tình, anh kéo nàng và ghì chặt nàng, khiến nàng đau đớn, tan nát, anh khẽ nói:

- Anh biết em đang nghĩ gì ... Đừng nói gì cả. Anh có trách nhiệm lo cho em có một cuộc sống thật tốt đẹp. Em xứng đáng được hưởng như thế ...

– Em là kẻ phá hoại hạnh phúc của người khác.

– Khờ quá ... Anh chỉ yêu em ... Nếu em không còn yêu anh thì anh cũng sẽ như thế này ... Anh sẽ sống buông thả. Quan hệ bừa bãi. Đó cũng chỉ là để giải tỏa tâm lý, sự ức chế về ... tinh thần lẫn thể xác mà thôi ... Hãy tin anh đi Ly Thu ...

– Mỗi mỗi em vẫn là chi người tình.

– Không! Em là tình yêu muôn thuở, em sẽ là vợ của anh ... Anh nhất định như thế.

– Đừng nói gì về những việc sẽ tới khi mà chúng ta chưa thể làm chủ được điều mình muốn đâu? ...

– Anh sẽ cố gắng. Hãy tin anh ...

– Tại sao chúng ta cứ phải kéo dài tình yêu tội lỗi, tuyệt vọng này hử anh? Vòng tay của anh càng siết chặt nàng hơn, anh nói:

– Anh đã nói với em hàng ngàn lần ... anh xin em hãy đợi khoảng một thời gian ngắn nữa thôi ... anh sẽ thuyết phục được cô ấy về việc ly dị.

– Đừng anh ... Làm thế tàn nhẫn quá!

– Cô ấy chẳng hề yêu anh và anh cũng chẳng hề yêu cô ấy ...

– Đừng nói với em những lời thật tàn nhẫn này. Đàn ông các anh cứ có ý phản bội lại đưa ra lý lẽ như thế này, thế nọ để chỉ trách vợ của mình - Nếu là em ...

– Em khác ... Anh chỉ yêu em, em nhớ không hồi đó anh cứ theo em ... và cảm ơn trời phật đã đưa em từ nơi nào đó đến gần với anh hơn ... Thế là chúng ta bỗng có lỗi về cùng ...

Khắc Niệm vu vơ ca lại khúc ca quen thuộc mà ngày xưa anh vẫn ca ... Em tan trường về đường mưa nho nhỏ. Em tan trường về đường mưa nho nhỏ, ôm nghiêng tập vở tóc dài tà áo vờn bay ... Em đi dịu dàng bờ vai em như chim non lè đường nằm im dẫu mở ...

Em tan trường về mưa bay mờ mờ, anh trao vội vàng chùm hoa mới nở, ép vào cuối vở muôn thuở còn thương, còn thương! Em tan trường về anh theo Ngọ về, Em tan trường về anh theo Ngọ về, môi em mỉm cười mang mang sầu đời tình ơi! Bao nhiêu là ngày theo nhau đường dài trưa trưa chiều chiều thu đông chẳng nhiều xuân qua rồi thì chia tay phượng nở sang hè ...

...Xưa tan trường về anh theo Ngọ về, nay trên đường này đời như sóng nổi, xóa bỏ vết người chân người tìm nhau tìm nhau ... Ôi con đường về, ôi con đường về bông hoa còn đẹp, lòng sao thấm mệt ngất vội hoa này. Nhìn người thưở xưa, thưở xưa ..." Lời ca của Khắc Niệm thật ấm nồng vang nhẹ bên tai nàng như ru nàng trở về với những kỷ niệm đẹp của một thuở thật ngọt ngào với khung trời đại học đầy mộng mơ ...

Tất cả, tất cả như hiện về làm cho tâm hồn ngày càng như mảnh đất cần khô lâu ngày thiếu nước gặp cơn mưa tưới mát ...

Ôi con đường về, ôi con đường về bông hoa còn đẹp lòng sao thấm mệt, ngắt vội hoa này. Nhớ người thuở xưa, thuở xưa ..." "Người thuở xưa, thuở xưa ..." là nàng, và Khắc Niệm, người thuở xưa thuở xưa ... Nghe thật gần như mới hôm nào nhưng cũng thật xa ... xa xôi quá ...! Người thuở xưa, thuở xưa ..."

Khoảng Trời Mưa Hạ

Chương 6

Rời Đà Lạt nhóm bạn của Thiên Hân ghé thị xã Bảo Lộc để tham quan cơ sở của Khắc Niệm - Chú của Thiên Hân, gặp Khắc Niệm - Thiên Hân cứ tíu tít.

– Dượng út dạo này đã đủ "phát trở lại như ngày nào rồi phải không?

– Thế nào gọi là "phát lên vậy cháu.

Tường Kha cười rồi nói:

– Dượng cho bọn cháu phá phách ... một bữa nhé. Ngày mai phải về Sài Gòn rồi.

Khắc Niệm vui vẻ:

– Sao không ở lại chơi ít hôm rồi hay về.

Bích Thuần giành phần trả lời:

– Chúng cháu phải đi làm rồi dượng ạ! Vả lại chúng cháu đã lỡ ở Đà Lạt đến mấy ngày rồi ... nên không còn thời gian.

– Vậy mà lúc đi sao các cháu ghé chơi rồi hãy đi Đà Lạt ...

Thiên Hân được dịp tố khổ:

– Dượng biết không?... Tại bị "Hạ Tím" cướp mất hồn rồi.

Khắc Niệm ngạc nhiên hỏi:

– Sao lại thế.

Thiên Hân vừa hé môi đã bị Tường Kha chặn:

– Cũng chẳng có gì đâu dượng?

– Vậy mà cũng không có gì sao anh Kha?

Anh lại bênh Hải Đoan rồi.

– Dầu gì chúng tôi cũng là đảng mày râu mà?

– Mày râu thì mặc ... Ai đời ở đây có ba cô nhưng mà dượng biết không ... họ đến quán ... chỉ để uống cà phê ... có gì khác đâu chứ ...

Hải Đoan trêu Thiên Hân:

– Khác nhiều chứ!

Thiên Hân vẫn âm ức:

– Dượng ở đây ... có biết Hạ Tím có gì đặc sắc hay không? Dượng đã đến

nơi đó hay chưa?

Hải Đoan lại giành phần trả lời:

– Ở đây mà không biết "Hạ Tím là ...

– Là sao anh Đoan.

Bích Thuần xen vào.

Khắc Niệm cười nói:

– Tôi nghĩ ở Sài Gòn ... những quán như "Hạ Tím" không thiếu gì?

Hải Đoan cười xen vào:

– Nhưng ở đây rất thuần khiết.

Khắc Niệm ngạc nhiên:

– Cậu nói như thế là sao?

Hải Đoan tự nhiên:

– Thì anh cứ đến đó một lần cho biết ... Nhưng nhớ đừng cạnh tranh với người ta ...

Thiên Hân cười mỉa mai:

– Biết đâu em sẽ là người cạnh tranh.

– Mi định mở quán à? Cũng được đấy! Người ta Hạ Tím còn mi thì "Thu Tím", "Xuân Tím" hay Đông Tím .

Tường Kha trêu Thiên Hân:

– Thiên Hân mở quán Vô Tím".

– Có lẽ tốt đấy ...

– Cái anh này ... bạn bè mà không bênh vực gì hết ...

– Thì anh bênh Thiên Hân đó ...

– Anh mà bênh em à! Anh chỉ chọc quê em thôi.

Mỗi người một câu thật vui, dường như không ai nhắc đến Nhược Thủy vợ của Khắc Niệm. Một lúc sau - Khắc Niệm mời mọi người đi ăn rồi đi chơi.

Thiên Hân lên tiếng:

– Dượng ơi! bé Thủy Uyên đâu rồi ...

Khắc Niệm cười:

– Mùa hạ nên con bé ở biển chơi với cô chú và ông bà ...

Thiên Hân bỗng đề nghị:

– Hay mình đi biển luôn một thể.

Hải Đoan nhăn mặt:

– Làm như gần lắm ... Muốn đi là đi được à. - Thôi đi cô ơi!

– Sao lại không? Nếu các cô, các cậu muốn đi biển ... đi Nha Trang tiện hơn.

– Cháu muốn đi Vũng tàu về quê của dượng ... , nhưng mà phải có dượng cùng đi mới được.

– Tôi bận rồi ... Hẹn quý cô cậu hôm khác.

– Dượng bận gì? Chẳng lẽ ông chủ cũng không được nghỉ vài ngày hay sao?

– Có những việc mình không thể nghỉ được ...

– Có khi nào dựng lại stress không.

Hải Đoan cười nói:

– "Hạ Tím là nơi dựng đến nghe nhạc thư giãn rất tốt.

– Lại Hạ Tím - Sao lúc nào, anh cũng quan tâm đến nơi đó - Chẳng lẽ lại cảm thấy chỉ có nơi đó là "hợp ý" của anh hay sao?

Khắc Niệm vờ xen vào:

– Nghe cậu Đoan nhắc hoài chắc tôi phải đi một chuyến xem sao!

Hải Đoan hào hứng:

– Giá mà ở gần đây cháu cũng sẽ đi ...

– Hừ! Thiên Hân hừ dài.

Khắc Niệm lên tiếng:

– Các cô cậu là bạn của Thiên Hân nhưng đừng gọi tôi như thế ... Chắc các cậu cũng ... à! Có cậu nào xây dựng gia đình chưa.

Tường Kha cười:

– Bọn cháu hơi bị "ế" rồi dựng ời! Đứa nào cũng ba mươi rồi ...

Khắc Niệm vỗ vai Tường Kha:

– Như vậy là các cậu trẻ quá! Tôi có hơn gì các cậu đâu ... Tôi ở ngưỡng tứ tuần.

– Dựng trẻ đấy chứ!

– Nhưng cô của cháu trẻ" hơn tôi nhiều ...

Bích Thuần vô tình hỏi:

– Ủa! Cô và con nhỏ ở nhà cùng đi biển hử dựng.

Khắc Niệm lắc đầu:

– Không có ...

Thiên Hân xen vào:

– Cô ấy theo chủ nghĩa xê dịch thích đi đây đi đó!

Hải Đoan cười trêu Thiên Hân:

– Thế Thiên Hân có phải là người cũng thích chủ nghĩa "xê dịch" hay không?

Thiên Hân cong môi nói:

– Anh mới là người theo chủ nghĩa “xê dịch” thì có ... Em nói "xê dịch" theo đúng nghĩa - rất đúng nghĩa ...

Tường Kha ngồi gần Thiên Hân, cốc lên đầu Thiên Hân rồi nói:

– Thôi được rồi cô bé ... Tất cả chúng ta đều theo chủ nghĩa “xê dịch” được chưa cô bé.

– Chỉ có một mình anh Đoan thôi ... anh ấy mới “xê dịch” tự dựng về Đà Lạt vài lần đã “xê dịch” rồi ...

– "Xê dịch" về Đà Lạt cũng hay chứ có gì đâu cô cháu gái của tôi. Khắc Niệm xen vào.

Tại dựng không biết đó thôi ... ở đó có một phụ nữ rất trẻ đẹp ... Cháu không hiểu cô ấy trẻ thế mà lại có một cô con gái ở tuổi đại học.

– Thì cô có gia đình sớm. Vậy mà cũng nói Hải Đoan cần nhân Thiên Hân.

Thiên Hân không vừa.

– Vậy mà có người phản bội" đó dựng.

Hải Đoan bỏ đi và nói:

– Em nói năng lung tung quá Hân ạ!

Bích Thuần thấy thái độ giận dữ của Hải Đoan nên trách Thiên Hân:

– Mi kỳ ghê ... cứ trách móc bóng gió với anh Đoan mãi ... bảo sao anh ấy không bực.

– Bực là ta chứ sao là anh ấy. Tự dựng phào một “bà góa”, ý “cô góa” thì đúng hơn.

– Đừng nói chuyện đó Hân ... Tường Kha khéo léo nhắc nhở nhưng Thiên Hân vẫn cần nhân ...

– Em thấy cô ta thật "cao ngạo" chỉ vì cái vỏ bên ngoài khả ái, trầm mặc ... cái tên đó đã hớp hồn anh ấy rồi ...

– Hạ Tím quá hớp hồn" thật đấy. - Chẳng có gì đâu?

– Đã "Hạ Tím đã khiến cho người ta phát đau rồi vậy mà còn có một cái tên ... tên “Ly Thu”, Ly ... gì đó nữa mới chết chứ!

Khắc Niệm ngáp ngừng lập lại:

– Ly Thu ... Ly Thu ... là ai? ...

– Là chủ quán “Hạ Tím” đó dượng.

"Điều này đối với Khắc Niệm như một "bí mật", Ly Thu là chủ quán ... Vậy mà tại sao anh lại chưa hề gặp được cô nàng ... Anh mong gặp lại nàng biết bao nhiêu ... từ cái thuở còn là sinh viên cho đến hôm nay đã ngót hai mươi năm rồi ... Nàng có chồng từ bao giờ mà có đứa con gái lớn như thế ... Ngày ấy ... có phải là Ly Thu ... Ly Thu của ngày xưa không? Khắc Niệm sắp xếp mọi thứ cho cô cháu và bạn bè rồi phóng xe như bay lên thành phố hoa đã quỳ mơ mộng ...

Có lẽ là nàng rồi ... hồi ấy được dịp đi lên Đà Lạt, nàng đã nói về loài “dã quỳ”.

giả như "dã quỳ" có màu tím, chắc là đẹp lắm ... Anh không ngờ có một người say mê màu tím đến độ như thế ... chẳng lẽ có một Ly Thu nào đó trùng cả tên và cả niềm mê say sắc màu tím ngát ... Thật tuyệt vời nếu có một người như thế ... nhưng tình yêu thì ... anh chỉ duy nhất dành cho nàng ...

Là đàn ông vậy mà hôm nay bước vào quán Khắc Niệm cảm thấy tim mình rung động.- Niềm rung động của một gã sinh viên ngày nào được gặp nàng rồi quen nàng và yêu nàng ...

Bước vào quán tìm một góc bình yên ngồi xuống anh gọi cà phê bấy giờ mới chợt giật mình vì những lần anh đến đây cũng chỉ gặp có mỗi cô chủ quán xinh xinh và một bé gái dễ thương - Trời ạ! chẳng lẽ con bé là con gái của nàng sao? ... Ngày ấy rồi xa anh ...nàng đi lấy chồng ư? ... Anh đã làm gì khiến cho nàng ra đi mà không một lời từ tạ Anh ray rứt mãi cho đến bây

giờ, mãi mãi tưởng là nghìn trùng xa cách.

Cô gái mang cà phê lên, Khắc Niệm lên tiếng hỏi:

– Muốn gặp chủ quán Hạ Tím phải làm sao cô?

Cô gái cười tươi nói:

– Là tôi, anh cần chi.

Khắc Niệm lặp lại:

– Tôi muốn gặp chủ quán Ly Thu.

Nhã Nghi cười nói:

– Ông có làm không? Ở đây tôi là chủ quán.

– Vậy ở đâu là nơi có chủ quán Ly Thu, có một Hạ Tím nữa ư?

– Anh là ai mà hỏi Ly Thu.

– Cô là sao của Ly Thu.

– Tôi hỏi anh mà anh lại hỏi ngược lại.

– Bởi vì cô rắc rối quá?

– Tôi rắc rối hay anh kỳ lạ

Khắc Niệm nhẹ nhàng:

– Tôi xin cô đó ... Tôi muốn gặp Ly Thu ...có phải Ly Thu quê ở Mỹ Tho không?

– Nghe thì cũng đúng đó ... Nhưng để hôm khác nhé. Hôm nay không có Ly Thu ở nhà.

– Cô ấy đi đâu?

– Nếu tôi nói anh cò đi tìm không?

– Có.

– Trời đất ... Anh làm như là ... ? ... Khách uống cà phê ở đây thật lạ, ai cũng đến hỏi Ly Thu, Ly Thu ... Trong khi đó tôi cũng là chủ vậy.

Khắc Niệm cười nói:

– Tôi cũng ... có nghĩa ... là ... còn có nữa. Đúng không? Nếu là cô em gái dễ thương xinh đẹp của Ly Thu thì xin hãy cho tôi biết Ly Thu đang ở đâu?

Nhã Nghi nói:

– Rất may cho anh giờ này ít khách nên tôi có thể nói đôi lời, còn bây giờ thì tôi phải đi bán ... Ngồi đó mà đợi hay nghiền ngẫm xem Ly Thu bây giờ đang ở đâu? ...

– Cô thật ích kỷ đó ... Dường như không phải là em của Ly Thu ...

Nhã Nghi cười:

– Khách vào quán giờ này lai rai nhưng rất vui ... Nhã Nghi pha cà phê và Thúy Tâm giúp cô mang cho khách. Chiều nay con bé Yên Hòa có giờ học nếu không đã sang phụ với dì. Nhã Nghi liếc nhìn về phía gã đàn ông. So với cái gã lần trước hỏi về Ly Thu thì anh chàng này có vẻ cương nghị và chắc chắn hơn, mạnh mẽ hơn ... Cũng có thể là bạn nhưng có lẽ do tò mò nên khi đến đây người ta thường hỏi thăm Ly Thu. Thế thôi ...thật ra chị vẫn có ở nhà nhưng chưa có ý chị. Nhã Nghi không tự động chỉ, chỉ trừ khi họ tìm sang hiệu thiết kế của chị nhưng không ai biết điều đó để sang bên ấy.

Đến chiều anh chàng vẫn ngồi ở góc quán, vừa xem báo vừa nhâm nhi tách cà phê thứ ba, thứ tư gì đó ... Thật là kỳ khôi - chẳng lẽ anh ta là bạn cũ của Ly Thu ... Mặc kệ, Ly Thu đã không màng đến chuyện đó kia mà ...

Đến chiều tối gã đàn ông vẫn không rời quán, Nhã Nghi chẳng biết làm sao.

Gã đã ngồi từ lúc chín, mười giờ sáng đến bây giờ ... đã sáu giờ chiều, khách vào quán cứ dần dần đông - Nhã Nghi không còn kịp nhìn sang góc bàn của gã nữa.

Mắc kẹt một gã khờ - khùng gì đó ...

Yên Hòa mang lại ly cà phê và đặt trên bàn cho gã. Cô bé nói:

– Dì Nghi của cháu bảo đem đến cho ông.

– Ông à! Chú già lắm sao? ...

– Mẹ bảo gặp khách là thì gọi bằng ông.

– Mẹ cháu là ai?

– Dạ là chủ quán "Hạ Tím".

Khắc Niệm hồ hởi:

– Vậy mẹ cháu là Ly Thu à!

– Dạ! Sao chú biết mẹ cháu ...

Khắc Niệm hỏi nhỏ:

– Thế ba cháu đâu?

– Dạ cháu không còn ba ...

– Sao? ...

– Chú đừng hỏi về gia đình cháu được không?

Khắc Niệm nghe càng yên tâm và hồ hởi hơn khi biết ba của con bé không còn. Anh vui vẻ hỏi ...

– Chú có thể gặp mẹ cháu được không?

– Chú là ai?

– Người quen ... chú ngồi ở đây từ lúc sáng đến bây giờ chỉ muốn được gặp mẹ cháu thôi - có vậy mà dì của cháu cũng gây khó dễ cho chú.

– Tại mẹ không muốn mà.

– Nhưng chú tha thiết muốn được gặp mẹ cháu, giúp cho chú đi cô bé ...

– Nhưng chú là ai?

– Là bạn ... Nếu hôm nay không gặp được mẹ cháu thì ngày nào chú cũng đến đây ăn vạ" đấy!

– Chú. chú cứ sang cửa hiệu ... hay là chú sang đó may đồ sẽ gặp mẹ mẹ không sang đây đâu. - Chú ... chú đừng nói là cháu chỉ nhé ... dì sẽ rầy rà cháu đó ...

Cô bé nói xong biến nhanh và Khắc Niệm cũng uống vội tách cà phê cuối cùng rồi gọi tính tiền, anh tìm sang cửa hiệu “thời trang”, Khắc Niệm vô cùng ngạc nhiên - có vậy mà anh không nghĩ ra, anh cứ nghĩ quán cà phê là của một chủ còn phía cửa hiệu may, đan này lại là của chủ khác ...

Hiệu nay đã vắng, Khắc Niệm ngập ngừng một lúc mới đi thẳng vào và định lên tiếng đặt may một bộ đồ veston, anh đang tần ngần ngắm những chiếc áo may giống nhau được treo trong chiếc tủ kính lớn, một sắc màu rất đặc trưng - màu cà phê có pha tí sữa ... chẳng lẽ đây là đồ của công ty của anh ...

Khắc Niệm mãi lo ngắm đồ trong tủ kính nên quên cả việc lên tiếng và tìm xem Ly Thu đang ở đâu.

Có giọng ai đó lên tiếng:

– Ông định may đồ à!

Đúng là nàng rồi - Ly Thu ... Khắc Niệm quay lại nhìn. Ly Thu trở mắt nhìn anh ... Môi nàng mấp máy trông mới đáng yêu làm sao!

Quả là tiếng đồn không sai ... Nàng vẫn như ngày nào, xem ra còn sắc nét hơn nhiều ...

– Ly Thu ... Là em phải không?

Ly Thu hoảng hốt, giọng run run:

– Tại sao, tại sao anh biết em ... ở đây ...

– Anh đã tìm em suốt bao năm em cô biết không? Tại sao? Tại sao ngày ấy cho đến bây giờ em lại biến mất, em trốn tránh anh. Anh đã làm gì có lỗi với em ...

– Anh chưa trả lời vì sao anh biết em ở đây?

– Anh đã từng uống cà phê ở đây nhưng mãi đến hôm nay mới biết có một chủ quán tên Ly Thu. Ngồi uống cà phê từ sáng đến tối anh đã uống bao nhiêu tách cà phê rồi em có biết không ... vậy mà cô chủ quán vẫn lạnh lùng không nói ...

– Anh muốn nói đến ...

– Cô em gái của em ...

– Nhã Nghi đó!

Khắc Niệm đề nghị:

– Anh chưa ăn gì cả ... chúng ta đi đâu dùng bữa, anh muốn nói với em nhiều điều ...

Ly Thu từ chối:

– Để hôm khác có được không anh?

– Anh không gặp em, không nói với em được điều gì anh sẽ không về. Anh nằm vạ ở đây?

– Anh đừng gây khó dễ cho em ...

Khắc Niệm chột nói:

– Vì con gái của em à!

– Anh cũng biết ...

– Nhưng con bé lớn hơn tuổi ... thời gian chúng ta chia tay ... Em nói cho anh biết đi ...

Khắc Niệm cứ nói mãi, Ly Thu e ngại nên cuối cùng đành chấp nhận yêu cầu của anh.

– Được rồi, anh đợi em ở đầu đường em sẽ ra ngay.

– Thật nhé!

– Em dối anh để làm gì?

– Anh sợ em lại trốn anh ...

– Anh thật là ... Đi đi kéo mấy đứa ở nhà nó về ...

– Em sợ gì ... chúng ta đã từng ...

– Em xin anh đó.

Ly Thu đuổi Khắc Niệm rời khỏi nhà rồi gọi Thúy Tâm và dẫn dò đủ điều. - Xong xuôi nàng mới vào phòng và tắm gội vàng. Ngồi trước bàn trang điểm nàng ngắm mình trong gương rồi trang điểm nhẹ nhàng khoác thêm chiếc áo khoác trắng và chiếc khăn choàng cổ nàng đi, vội vã như một kẻ có lỗi, nàng sẽ nói gì với Nhã Nghi và Yên Hòa đây.

– Em lên xe anh đưa đi ...

Khắc Niệm đưa Ly Thu vào một khách sạn gọi thức ăn và bồi phòng mang lên cho hai người. Ly Thu lên tiếng:

– Sao anh lại đưa em vào đây.

– Gặp được em, có biết bao nhiêu điều để nói, nói suốt cả đêm cũng không hết ...

– Nhưng sao lại ở khách sạn.

– Ly Thu à! Anh và em đã bao nhiêu tuổi rồi ... Chẳng lẽ gặp lại nhau như hai đứa trẻ lang thang ở một góc vắng à!

Vừa nói Khắc Niệm vừa kéo Ly Thu ngồi xuống chiếc ghế sa lông trong phòng. Bất ngờ Khắc Niệm ôm chầm Ly Thu, anh khẽ nói bên tai nàng.

– Ly Thu ... anh có thể ôm em như thế này mãi được không?

Ly Thu đẩy Khắc Niệm ra nhưng anh càng siết chặt nàng hơn trong vòng tay, giọng anh đầy vẻ mệt mỏi ...

– Anh ... anh suốt đời chỉ yêu có em thôi Ly Thu à ... Tại sao em lại trốn lánh anh từ dạo ấy ... Suốt bao năm tháng dài đằng đẳng anh. Không sao quên được em ... Anh ... mệt quá có lẽ cả ngày chỉ toàn uống cà phê ...

– Anh khờ quá ... đợi em ở đây với bao nhiêu ly cà phê ... Mình ăn đi ...

Ly Thu múc vào bát của Khắc Niệm đầy cháo. Nàng nói:

– Anh húp bát cháo cho khoẻ ...

– Chỉ cần gặp được em là anh thấy vui lắm rồi.

Nàng và chàng cả hai cùng ép nhau ăn uống, Khắc Niệm nắm tay Ly Thu và nói:

– Mình ở bên nhau mãi mãi nghe em.

– Anh ... anh ... gia đình anh thế nào nào?

– Anh có một gia đình, một đứa con gái còn nhỏ ... nhưng gia đình của anh như ngục tù. Anh và vợ anh đã ly thân từ lâu.

Ly Thu vô tình:

– Sao không "ly dị" mà vẫn là ly thân.

– Vì vợ anh ... cô ấy chưa chịu ...

– Có nghĩa là cô ấy rất yêu anh.

Khắc Niệm đến bên Ly Thu:

– Anh chỉ yêu em ... mãi mãi yêu em thôi. Anh cưới vợ là bất đắc dĩ nên không hạnh phúc vì ... Sao em biết không Ly Thu ... ở đây suốt đêm nay nhé!

Ly Thu lắc đầu:

– Em phải về thôi.

– Anh không cho em về. Hãy nói cho anh biết con bé là con ai ... và bây giờ chồng em đâu?

– Nếu nó là con em thì sao?

– Anh không tin vì ... chẳng lẽ em đã "có chồng" từ trước khi vào đại học à!

– Cái anh này ... ăn nói gì ghê quá ...

– Trông em như cô gái đôi mươi ngày nào ...

– Anh ... mình về thôi ... em sợ ở nhà mấy đứa trông.

– Em gọi điện cho Nhã Nghi và nói về anh đi ...

– Không được anh à ... Em phải ... lo cho Nhã Nghi và Yên Hòa ...

– Yên Hòa là con gái của em sao? ...

Ly Thu trầm ngâm:

– Tuy con bé gọi em bằng mẹ nhưng nó vẫn biết em chỉ là mẹ Thu, còn mẹ của nó là ... Hòa Xuân chị gái của em ...

– Anh hiểu rồi ...

– Hồi đó ... em vội vã trở về vì chị ấy qua đời khi ấy, Yên Hòa mới có mấy tuổi ...

– Còn ...

– Đừng nói đến gã Sở Khanh đó ... Anh có biết là mẹ của em phải khổn khổ vật vã như thế nào không? Ba em đã bỏ rơi khi mẹ chỉ sinh toàn con gái. Ông ấy vô trách nhiệm ... Vì vậy xảy ra chuyện của chị em hốt hoảng, hụt hẫng khi ấy mẹ em lại bệnh ... Em hoang mang lo sợ nên chối bỏ tất cả ... Em phải giúp mẹ lo cho Nhã Nghi và bé Yên Hòa ...

Khắc Niệm càng ghi chặt Ly Thu, giọng anh lạc hẳn đi.

– Khờ quá! Vậy rồi nghi ngờ cả lũ đàn ông ... Em hy sinh cả tuổi xuân tươi đẹp của mình.

– Chẳng có gì lớn lao để gọi là hy sinh ... Mẹ em không khỏe, chị lại mất, em đã về quê nhà làm nhiều việc ... nhưng công việc của sinh viên khoa báo chí em chẳng làm được gì ngoài mấy bài báo công tác cho báo đài của tỉnh ...

– Em khờ lắm ... Tại sao không nói gì với anh, anh sẽ tìm cách giúp đỡ ...

– Anh tưởng em dễ dàng chấp nhận những gì đã xảy ra hay sao? Ai lại đem chuyện nhà kể cho bạn bè nghe ...

– Anh là bạn à!

– Chớ anh muốn là gì? ...

Khắc Niệm nói nhỏ vào tai nàng:

– Người yêu trên người yêu ... trên người yêu là “chồng”, “là ông xã” đó ...

anh chỉ muốn thế!

Khắc Niệm vẫn hóm hỉnh như thuở nào ... Nàng biết nếu nàng bằng lòng lấy anh hồi ấy thì cuộc sống của nàng sẽ tốt đẹp và hạnh phúc vì Khắc Niệm rất yêu nàng, bên nàng cảm thấy thật bình yên và nhất là nàng vẫn rất trẻ con ...

– Chúng mình quay trở lại như từ đầu nghe em.

– Em không biết.

– Sao không biết ... có phải em lo cho con bé gì đó hay không? Anh sẽ cùng

em lo cho em gái và con bé ... Anh bảo đảm như thế.

Ly Thu đùa:

– Còn vợ con của anh đâu? Đối với anh ... đây là một mái ấm ...

– Anh và vợ không còn ...

– Tại anh?

Khắc Niệm lắc đầu:

– Cô ấy bỏ anh mà.

– Đàn ông các anh như thế ... luôn đổ lỗi cho người vợ.

– Làm vợ rồi ư sao rảnh quá vậy em?

– Anh thật là ... Em muốn đi về ... đó.

– Anh không cho. Em tưởng gặp được em là dễ lắm hay sao? Anh nghĩ ...

chuyện chúng ta đâu có gì bỗng dưng em mất hút ...- Em có biết lúc đó anh khốn khổ như thế nào không ... Anh đã làm gì có lỗi với em ... vậy mà ra đi không nói, không cho anh biết ... Trời ơi!Lúc đó anh như kẻ thất tình ...

– Thất tình nhưng đâu có nghĩa là không có vợ

Bố anh cưới vợ liền khi đó hay sao? ... Đàn ông mà ... thà rằng có vợ còn hơn là một kẻ cứ hay lui tới nhà hàng, khách sạn ... Em thấy cuộc sống, công việc, nhu cầu ... Anh là đàn ông mà! Nhưng trong tim anh thì chỉ có mỗi một hình bóng của em ... chỉ có em thôi ...

Tay anh lùa trong tóc nàng, đôi bờ vai nàng. Tình yêu trở về trong ngân ấy thời gian khiến cho họ càng quấn quýt nhau hơn, Ly Thu đẩy nhẹ người tình - giọng nàng lạc hẳn đi – Anh à! đừng ... em thấy chuyện của chúng ta ngộ cụt quá ...

– Anh ... anh sẽ cưới em ... chúng ta sẽ sống quãng đời còn lại ... bên nhau suốt đời với các con ...

Đâu phải nàng không yêu Khắc Niệm. Đâu phải tình yêu của hai người bị một trở ngại nào. Đâu phải anh thay lòng đổi dạ và cả nàng nữa ... Đâu phải nàng đổi thay ... vậy mà trên mười năm ... chính xác hơn gần mười lăm năm ...

Trời ạ! Ngần ấy thời gian cũng có biết bao anh chàng theo đuổi nhưng hình ảnh của mẹ, của Hòa Xuân đã khiến cho con tim nàng muốn chai sạn" nuôi tiếc, nhớ mong mỗi tình đầu nàng vẫn không màng tìm kiếm. Lao vào công việc như một cái máy và rồi ... những khúc tình ca tuyệt đẹp của họ Trịnh, của Ngô Thụy Miên, của Phạm Duy ... cứ thôi thúc nàng làm một điều gì đó để trở lại với chính mình, một cô gái rất nhạy cảm ... Một điều may mắn là mẹ của Thủy Uyên tức là dì của Ly Thu đã để lại cho mấy chị em ngôi nhà này sau khi bà đi nước ngoài ...

Ly Thu đã bán ngôi nhà mà ba mẹ con đã sống ... gom góp vốn liếng nàng quyết định cùng Nhã Nghi và Yên Hòa giã từ quê nhà để đến thành phố ngàn hoa lập nghiệp ... Để có đủ điều kiện lo cho Yên Hòa học tốt, Ly Thu lại nghĩ đến việc kinh doanh này mặc dù nàng không mấy thích hợp với công việc kinh doanh ...

Vậy mà nàng cũng đã làm thật tốt với công việc thiết kế các mẫu thời trang, về phần này nàng có theo học một khóa chủ yếu là thực hành nên bây giờ làm tốt do nàng có nhiều cảm xúc, gặp lại Khắc Niệm cũng là nỗi ấp ủ trong lòng nàng nhưng hai người không hề liên lạc.

Và lại bao năm tháng đi qua, anh đã lập gia đình ... Nàng không muốn len vào hạnh phúc của anh ... Vì ngày xưa nàng đã tự đánh mất - nàng không đánh mất mà do nàng quá mắc cảm tự ti để rồi để âm thầm chôn bỏ tình anh - một tình yêu thật ngọt ngào và đáng yêu ...cho đến bây giờ nàng vẫn cảm nhận về anh như thế ... phút chốc tình xưa hiện về làm cho trái tim nàng rạo rực như một khúc nhạc tình ngập tràn tình yêu cứ vang vang trong lòng ... Ly Thu cảm thấy như mình trẻ lại ... để được yêu, nhưng rồi hình ảnh Yên Hòa và Nhã Nghi ...

Chẳng lẽ nàng lại sống hạnh phúc bên Khắc Niệm để mặc em, cháu hay sao?
...

Ly Thu muốn Nhã Nghi đi lấy chồng và Yên Hòa ...

Giọng Khắc Niệm vang đều bên tai nàng:

– "Em đừng hy sinh như thế ... chỉ khổ cho em, cho Nhã Nghi và ... cô bé Yên Hòa ... Anh sẽ cùng em lo cho em gái và cháu gái của em" ...

– Anh lo cho cái "tiểu gia đình của anh còn chưa xong huống hồ gì đến chuyện của người khác ... Anh là người đã có gia đình ... chẳng lẽ nàng và anh là tình nhân suốt đời hay sao? Ly Thu cứ nghĩ ngợi vu vơ mãi nhưng lúc nào lý trí của nàng cũng mạnh mẽ hơn con tim ... Nàng không dám sống hết mình cho tình yêu, điều này có dễ làm chán nản cho chàng trai nào trót lỡ yêu nàng hay không?

Mặc cho Khắc Niệm nằn nì, Ly Thu vẫn kiên quyết đòi về nhà ... Khắc Niệm đưa nàng về và hẹn ngày mai gặp lại mặc cho Ly Thu từ chối.

Như một kẻ có lỗi, nàng trở về nhà khi cô em gái và cô cháu gái đang lo lắng và chờ đợi. Yên Hòa nói với Ly Thu:

– Mẹ ơi ... Mẹ đi đâu vậy ... Có phải cái ông khách hỏi thăm mẹ và ông ta đã đi cùng mẹ hay không?

Nhã Nghi lên tiếng:

– Yên Hòa ... đi ngủ đi, sáng còn đi học nữa cháu ạ!

Con muốn nghe mẹ nói.

– Được rồi ... mẹ gặp lại bạn cũ ... nên có nhiều chuyện để nói. Con đi ngủ đi ...

– Dạ.

Còn lại hai chị em. Nhã Nghi lo lắng nói:

– Có chuyện gì không chị - em lo cho chị ghê!

– Chị lớn rồi ... có chuyện gì làm em lo lắng dữ vậy ... Đừng lo quá chị càng thêm ngại.

– Chị chưa cho em biết về những người bạn của chị

– Chị không có bạn nhiều đâu, vả lại chị đã đi làm từ rất lâu ... xã giao thôi cũng đủ mệt rồi ...

– Người đó là ai vậy chị?

– À! Một người quen cũ ...

Nhã Nghi cười:

– Giống một gã si tình ... nhưng từng tuổi này chẳng lẽ gã chưa có vợ hay sợ chị coi chừng đó nghe!

Ly Thu cười, Nhã Nghi là em nhưng thẳng thắn, trực tính và sôi nổi hơn nàng cũng vì thế đối với đám mây râu Nhã Nghi ít chịu khuất phục. Nhã Nghi hay nói:

– Mấy gã đàn ông không dám theo đuổi em vì họ rất ngán em ...

Ly Thu cười, khuyên em:

– Nhưng phụ nữ vẫn là phụ nữ, phải mềm mỏng một chút và nhất là nếu em đã gặp đúng đối tượng ... Nhớ đừng có để cái "tôi" của mình quá to tát.

– Ý của chị là mình phải "nhỏ hơn cái đầu đấy ư? Em gặp kiểu đó là "bye" từ đầu rồi ... chẳng quen nhau làm gì? ...

– Bởi vậy ...

– Không “ế” đâu nghe ... Tại người ta không thích chuyện gió, trăng, mưa, nắng đâu ...

– Vậy sao?

– Thế còn chị?

– Chị ư? Cũng có một thời với những gì thật tốt đẹp cũng có thể đó là ...

– Tình yêu à!

– Có thể ...

Nhã Nghi vòng tay ôm vai Ly Thu, giọng cô nửa đùa, nửa thật:

– Nếu chị có người yêu, chị đi lấy chồng ... chẳng biết bây giờ em ra sao ...

còn con bé Yên Hòa nữa ...

– Thôi đừng nói đến những chuyện đó ...

– Có phải vì vậy mà chị vẫn không có người yêu ... hay không?

– Đã bảo em đừng nghĩ đến chuyện đó ... chị phải lo cho em và Yên Hòa về sau này phải có nơi chốn bình yên để sống ... Như vậy chị mới vui và mẹ với chị Hòa Xuân sẽ yên lòng ... chị đã hứa với chị và mẹ sẽ lo cho hai đứa đến khi gả chồng ... chị mới an tâm ...

– Đến lúc đó ... chị đã là gái già rồi còn gì? Nói thật nhé ... Nếu có ai yêu chị chị cứ bằng lòng ... tuổi trẻ rồi sẽ đi qua ...

Nhã Nghi đã từng nói hết sức chân thật nhưng sao bây giờ có lẽ đây là lần đầu cô biết chị gái mình gặp một người con trai - một người đàn ông thì đúng hơn - Nhã Nghi không thấy vui mà ngược lại có một chút gì đó nhói nhói ở trong lòng - tâm trạng của đứa em sắp mất đi hay sắp bị san sẻ tình cảm riêng tư đây - Có lẽ từ lâu cô và cả người chị của mình đều cố né tránh điều này ...

Nhưng mà Nhã Nghi lắc đầu và xấu hổ vì sự ngớ ngẩn của mình - đã xảy ra chuyện gì chỉ là chị gặp lại một người quen có sao cô lại lo buồn đến thế, ích kỷ chẳng? ... Nhã Nghi không sao chộp mắt được, cô biết chị Ly Thu cũng không sao chộp mắt được, nếu cô đi lấy chồng ... chẳng biết Ly Thu có tâm trạng như ... thế hay không? Có lẽ do thiếu thốn tình cha nên mấy chị em rất yêu thương và cũng như mẹ rất dè dặt với bọn đàn ông con trai. Mẹ sinh ra ba cô con gái ...

Và mẹ mãi mãi không giữ được ba ... ba chị em nằng vĩnh viễn mất ba dù ba vẫn sống ở đâu đó ... Ly Thu nói mẹ rất sáng suốt thà là không được sống kề cận bên ba còn hơn là phải bị ba san sẻ tình cảm ... mấy chị em càng không là gì đối với ba và cả họ nội ... vì họ đã có một quý tử ... Quý tử nhỏ hơn Nhã Nghi một tuổi.

"Ba" đã cho chào đời một quý tử" - Trời ạ! Những người thân bên mẹ ai

cũng không tin điều đó ... bởi vì , cứ nghĩ về những điều ấy nỗi đau lại nhói lên, Nhã Nghi thẳng thét ... chẳng biết phải nguyện cầu điều gì, chỉ mong sao khoảng thời gian sống ở xứ sở sương mù này đối với cô thật yên bình, Chị Ly Thu và con bé Yên Hòa thật đầy đủ và vui, Nhã Nghi rất thích một cuộc sống thật vui nhưng không bị quấy rầy bởi một gã đàn ông nào cả! Điều này thì thật là dối lòng, đã ba mươi rồi còn gì, có lẽ vì chị Ly Thu vẫn luôn là người chờ che, đùm bọc nên nàng thấy mình còn khờ quá ... Có ích kỷ không khi chị gái mình tiếp xúc với một gã đàn ông mà trong lòng cô đã thay buồn, giận ... Chị Ly Thu cũng phải được sống hạnh phúc chứ! Vậy đó, lòng cứ suy nghĩ vu vơ, khi nghe chị nhắc về gã đàn ông nọ thì trong lòng cô lại nhói nhói đau:

- Nghi à! sau này ... em cũng phải đi lấy chồng đấy nhé!

Nhã Nghi cười, nói:

- Chị định gã em cho ai?

- Một kỹ sư có vườn hồng tuyệt đẹp ...

- Sao chị lại nghĩ như vậy.

- Chị bỗng thích ... em là bà chủ của một vườn hồng..?

- Thôi đi ... em không lãng mạn như chị.

- Thế em thích mẫu người như thế nào?

- Em dễ lắm ... Mẫu người đó quan tâm đến em thật nhiều ... và phải ...

- Phải sao chứ!

- Đó chỉ ước mơ ... Còn hiện tại ...

- Hiện tại thì sao?

Nhã Nghi cười:

- Chị phải là người có chồng trước, chị có hạnh phúc em mới dám nghĩ đến

...

- Chị chẳng biết có gặp được người ... hay không?

- Không phải là chị đang gặp lại hay sao?

- Ai nói thế!

- Coi kìa! Em đoán thế có gì không đúng hử chị?

- Thôi đừng có đoán mò ... Thất vọng, đau buồn lắm nhỏ ạ?

- Như chị mà cũng thất vọng, làm sao em có cửa hy vọng chứ!

Ly Thu cốc lên đầu Nhã Nghi rồi cười nói:

- Biết đâu em và Yên Hòa đi lấy chồng, chị sẽ là vú nuôi cho hai đứa.

- Trời đất ... Thôi đi chị ơi, chị phải lo cho bản thân mình nữa chứ!

- Chị lớn rồi.

- Lớn tuổi chứ chị vẫn trẻ, với lại tuổi ngoài ba mươi đâu có lớn hử chị.

Nhã Nghi ngược mắt nhìn Ly Thu. Quả thật, chị của mình rất đẹp, vậy mà cả

một thời đã phải sống trong cô đơn - Tại sao chị lại không có một người bạn trai trong khi chị là một người rất có tài, có sắc kia mà!

Khoảng Trời Mưa Hạ

Chương 7

Rời Đà Lạt nhóm bạn của Thiên Hân ghé thị xã Bảo Lộc để tham quan cơ sở của Khắc Niệm - Chú của Thiên Hân, gặp Khắc Niệm - Thiên Hân cứ tíu tít.

– Dượng út dạo này đã đủ "phát trở lại như ngày nào rồi phải không?

– Thế nào gọi là "phát lên vậy cháu.

Tường Kha cười rồi nói:

– Dượng cho bọn cháu phá phách ... một bữa nhé. Ngày mai phải về Sài Gòn rồi.

Khắc Niệm vui vẻ:

– Sao không ở lại chơi ít hôm rồi hay về.

Bích Thuần giành phần trả lời:

– Chúng cháu phải đi làm rồi dượng ạ! Vả lại chúng cháu đã lỡ ở Đà Lạt đến mấy ngày rồi ... nên không còn thời gian.

– Vậy mà lúc đi sao các cháu ghé chơi rồi hãy đi Đà Lạt ...

Thiên Hân được dịp tố khổ:

– Dượng biết không?... Tại bị "Hạ Tím" cướp mất hồn rồi.

Khắc Niệm ngạc nhiên hỏi:

– Sao lại thế.

Thiên Hân vừa hé môi đã bị Tường Kha chặn:

– Cũng chẳng có gì đâu dượng?

– Vậy mà cũng không có gì sao anh Kha?

Anh lại bênh Hải Đoan rồi.

– Dầu gì chúng tôi cũng là đảng mày râu mà?

– Mày râu thì mặc ... Ai đời ở đây có ba cô nhưng mà dượng biết không ... họ đến quán ... chỉ để uống cà phê ... có gì khác đâu chứ ...

Hải Đoan trêu Thiên Hân:

– Khác nhiều chứ!

Thiên Hân vẫn âm ức:

– Dượng ở đây ... có biết Hạ Tím có gì đặc sắc hay không? Dượng đã đến nơi đó hay chưa?

Hải Đoan lại giành phần trả lời:

– Ở đây mà không biết "Hạ Tím là ...

– Là sao anh Đoan.

Bích Thuần xen vào.

Khắc Niệm cười nói:

– Tôi nghĩ ở Sài Gòn ... những quán như "Hạ Tím" không thiếu gì?

Hải Đoan cười xen vào:

– Nhưng ở đây rất thuần khiết.

Khắc Niệm ngạc nhiên:

– Cậu nói như thế là sao?

Hải Đoan tự nhiên:

– Thì anh cứ đến đó một lần cho biết ... Nhưng nhớ đừng cạnh tranh với người ta ...

Thiên Hân cười mỉa mai:

– Biết đâu em sẽ là người cạnh tranh.

– Mi định mở quán à? Cũng được đấy! Người ta Hạ Tím còn mi thi "Thu Tím", "Xuân Tím" hay Đông Tím .

Tường Kha trêu Thiên Hân:

– Thiên Hân mở quán Vô Tím".

– Có lẽ tốt đấy ...

– Cái anh này ... bạn bè mà không bênh vực gì hết ...

– Thì anh bênh Thiên Hân đó ...

– Anh mà bênh em à! Anh chỉ chọc quê em thôi.

Mỗi người một câu thật vui, dường như không ai nhắc đến Nhược Thủy vợ của Khắc Niệm. Một lúc sau - Khắc Niệm mời mọi người đi ăn rồi đi chơi.

Thiên Hân lên tiếng:

– Dượng ơi! bé Thủy Uyên đâu rồi ...

Khắc Niệm cười:

– Mùa hạ nên con bé ở biển chơi với cô chú và ông bà ...

Thiên Hân bỗng đề nghị:

– Hay mình đi biển luôn một thể.

Hải Đoan nhăn mặt:

– Làm như gần lắm ... Muốn đi là đi được à. - Thôi đi cô ơi!

– Sao lại không? Nếu các cô, các cậu muốn đi biển ... đi Nha Trang tiện hơn.

– Cháu muốn đi Vũng tàu về quê của dượng ... , nhưng mà phải có dượng cùng đi mới được.

– Tôi bận rồi ... Hẹn quý cô cậu hôm khác.

– Dượng bận gì? Chẳng lẽ ông chủ cũng không được nghỉ vài ngày hay sao?

– Có những việc mình không thể nghỉ được ...

– Có khi nào dượng lại stress không.

Hải Đoan cười nói:

– "Hạ Tím" là nơi dượng đến nghe nhạc thư giãn rất tốt.

– Lại Hạ Tím - Sao lúc nào, anh cũng quan tâm đến nơi đó - Chẳng lẽ lại cảm thấy chỉ có nơi đó là “hợp ý” của anh hay sao?

Khắc Niệm vờ xen vào:

– Nghe cậu Đoan nhắc hoài chắc tôi phải đi một chuyến xem sao!

Hải Đoan hào hứng:

– Giá mà ở gần đây cháu cũng sẽ đi ...

– Hừ! Thiên Hân hừ dài.

Khắc Niệm lên tiếng:

– Các cô cậu là bạn của Thiên Hân nhưng đừng gọi tôi như thế ... Chắc các cậu cũng ... à! Có cậu nào xây dựng gia đình chưa.

Tường Kha cười:

– Bọn cháu hơi bị “ế” rồi đừng ới! Đứa nào cũng ba mươi rồi ...

Khắc Niệm vỗ vai Tường Kha:

– Như vậy là các cậu trẻ quá! Tôi có hơn gì các cậu đâu ... Tôi ở ngưỡng tứ tuần.

– Dượng trẻ đấy chứ!

– Nhưng cô của cháu trẻ" hơn tôi nhiều ...

Bích Thuần vô tình hỏi:

– Ủa! Cô và con nhỏ ở nhà cùng đi biển hử dượng.

Khắc Niệm lắc đầu:

– Không có ...

Thiên Hân xen vào:

– Cô ấy theo chủ nghĩa xê dịch thích đi đây đi đó!

Hải Đoan cười trêu Thiên Hân:

– Thế Thiên Hân có phải là người cũng thích chủ nghĩa "xê dịch" hay không?

Thiên Hân cong môi nói:

– Anh mới là người theo chủ nghĩa “xê dịch” thì có ... Em nói "xê dịch" theo

đúng nghĩa - rất đúng nghĩa ...

Tường Kha ngồi gần Thiên Hân, cốc lên đầu Thiên Hân rồi nói:

– Thôi được rồi cô bé ... Tất cả chúng ta đều theo chủ nghĩa “xê dịch” được chưa cô bé.

– Chỉ có một mình anh Đoan thôi ... anh ấy mới “xê dịch” tự dừng về Đà Lạt vài lần đã “xê dịch” rồi ...

– "Xê dịch" về Đà Lạt cũng hay chứ có gì đâu cô cháu gái của tôi. Khắc Niệm xen vào.

Tại dượng không biết đó thôi ... ở đó có một phụ nữ rất trẻ đẹp ... Cháu không hiểu cô ấy trẻ thế mà lại có một cô con gái ở tuổi đại học.

– Thì cô có gia đình sớm. Vậy mà cũng nói Hải Đoan cần nhân Thiên Hân.

Thiên Hân không vừa.

– Vậy mà có người phản bội" đó dượng.

Hải Đoan bỏ đi và nói:

– Em nói năng lung tung quá Hân ạ!

Bích Thuận thấy thái độ giận dữ của Hải Đoan nên trách Thiên Hân:

– Mi kỳ ghê ... cứ trách móc bóng gió với anh Đoan mãi ... bảo sao anh ấy không bực.

– Bực là ta chứ sao là anh ấy. Tự dựng phào một “bà góa”, ý “cô góa” thì đúng hơn.

– Đừng nói chuyện đó Hân ... Tường Kha khéo léo nhắc nhở nhưng Thiên Hân vẫn cần nhân ...

– Em thấy cô ta thật "cao ngạo" chỉ vì cái vỏ bên ngoài khả ái, trầm mặc ... cái tên đó đã hợp hồn anh ấy rồi ...

– Hạ Tím quá hóp hỏn" thật đấy. - Chẳng có gì đâu?

– Đã "Hạ Tím đã khiến cho người ta phát đau rồi vậy mà còn có một cái tên ... tên “Ly Thu”, Ly ... gì đó nữa mới chết chứ!

Khắc Niệm ngáp ngừng lập lại:

– Ly Thu ... Ly Thu ... là ai? ...

– Là chủ quán “Hạ Tím” đó dượng.

"Điều này đối với Khắc Niệm như một "bí mật", Ly Thu là chủ quán ... Vậy mà tại sao anh lại chưa hề gặp được cô nàng ... Anh mong gặp lại nàng biết bao nhiêu ... từ cái thuở còn là sinh viên cho đến hôm nay đã ngót hai mươi năm rồi ... Nàng có chồng từ bao giờ mà có đứa con gái lớn như thế ... Ngày ấy ... có phải là Ly Thu ... Ly Thu của ngày xưa không? Khắc Niệm sắp xếp mọi thứ cho cô cháu và bạn bè rồi phóng xe như bay lên thành phố hoa đã quỳ mơ mộng ...

Có lẽ là nàng rồi ... hồi ấy được dịp đi lên Đà Lạt, nàng đã nói về loài “dã quỳ”.

giả như "dã quỳ "có màu tím, chắc là đẹp lắm ... Anh không ngờ có một người say mê màu tím đến độ như thế ... chẳng lẽ có một Ly Thu nào đó trùng cả tên và cả niềm mê say sắc màu tím ngát ... Thật tuyệt vời nếu có một người như thế ... nhưng tình yêu thì ... anh chỉ duy nhất dành cho nàng ...

Là đàn ông vậy mà hôm nay bước vào quán Khắc Niệm cảm thấy tim mình rung động.- Niềm rung động của một gã sinh viên ngày nào được gặp nàng rồi quen nàng và yêu nàng ...

Bước vào quán tìm một góc bình yên ngồi xuống anh gọi cà phê bấy giờ mới chợt giật mình vì những lần anh đến đây cũng chỉ gặp có mỗi cô chủ quán xinh xinh và một bé gái dễ thương - Trời ạ! chẳng lẽ con bé là con gái của nàng sao? ... Ngày ấy rồi xa anh ...nàng đi lấy chồng ư? ... Anh đã làm gì khiến cho nàng ra đi mà không một lời từ tạ Anh ray rứt mãi cho đến bây giờ, mãi mãi tưởng là nghìn trùng xa cách.

Cô gái mang cà phê lên, Khắc Niệm lên tiếng hỏi:

– Muốn gặp chủ quán Hạ Tím phải làm sao cô?

Cô gái cười tươi nói:

– Là tôi, anh cần chi.

Khắc Niệm lặp lại:

– Tôi muốn gặp chủ quán Ly Thu.

Nhã Nghi cười nói:

– Ông có làm không? Ở đây tôi là chủ quán.

– Vậy ở đâu là nơi có chủ quán Ly Thu, có một Hạ Tím nữa ư?

– Anh là ai mà hỏi Ly Thu.

– Cô là sao của Ly Thu.

– Tôi hỏi anh mà anh lại hỏi ngược lại.

– Bởi vì cô rắc rối quá?

– Tôi rắc rối hay anh kỳ lạ

Khắc Niệm nhẹ nhàng:

– Tôi xin cô đó ... Tôi muốn gặp Ly Thu ...có phải Ly Thu quê ở Mỹ Tho không?

– Nghe thì cũng đúng đó ... Nhưng để hôm khác nhé. Hôm nay không có Ly Thu ở nhà.

– Cô ấy đi đâu?

– Nếu tôi nói anh cò đi tìm không?

– Có.

– Trời đất ... Anh làm như là ... ? ... Khách uống cà phê ở đây thật lạ, ai cũng đến hỏi Ly Thu, Ly Thu ... Trong khi đó tôi cũng là chủ vậy.

Khắc Niệm cười nói:

– Tôi cũng ... có nghĩa ... là ... còn có nữa. Đúng không? Nếu là cô em gái dễ thương xinh đẹp của Ly Thu thì xin hãy cho tôi biết Ly Thu đang ở đâu?

Nhã Nghi nói:

– Rất may cho anh giờ này ít khách nên tôi có thể nói đôi lời, còn bây giờ thì tôi phải đi bán ... Ngồi đó mà đợi hay nghiêng ngả xem Ly Thu bây giờ đang ở đâu? ...

– Cô thật ích kỷ đó ... Dường như không phải là em của Ly Thu ...

Nhã Nghi cười:

– Khách vào quán giờ này lai rai nhưng rất vui ... Nhã Nghi pha cà phê và Thúy Tâm giúp cô mang cho khách. Chiều nay con bé Yên Hòa có giờ học nếu không đã sang phụ với dì. Nhã Nghi liếc nhìn về phía gã đàn ông. So với cái gã lần trước hỏi về Ly Thu thì anh chàng này có vẻ cương nghị và chừng chạc hơn, mạnh mẽ hơn ... Cũng có thể là bạn nhưng có lẽ do tò mò nên khi đến đây người ta thường hỏi thăm Ly Thu. Thế thôi ...thật ra chị vẫn có ở nhà nhưng chưa có ý chị. Nhã Nghi không tự động chỉ, chỉ trừ khi họ tìm sang hiệu thiết kế của chị nhưng không ai biết điều đó để sang bên ấy.

Đến chiều anh chàng vẫn ngồi ở góc quán, vừa xem báo vừa nhâm nhi tách cà phê thứ ba, thứ tư gì đó ... Thật là kỳ khôi - chẳng lẽ anh ta là bạn cũ của Ly Thu ... Mặc kệ, Ly Thu đã không màng đến chuyện đó kia mà ...

Đến chiều tối gã đàn ông vẫn không rời quán, Nhã Nghi chẳng biết làm sao.

Gã đã ngồi từ lúc chín, mười giờ sáng đến bây giờ ... đã sáu giờ chiều, khách vào quán cứ dần dần đông - Nhã Nghi không còn kịp nhìn sang góc bàn của gã nữa.

Mặc kệ một gã khờ - khùng gì đó ...

Yên Hòa mang lại ly cà phê và đặt trên bàn cho gã. Cô bé nói:

– Dì Nghi của cháu bảo đem đến cho ông.

– Ông à! Chú già lắm sao? ...

– Mẹ bảo gặp khách là thì gọi bằng ông.

– Mẹ cháu là ai?

– Dạ là chủ quán "Hạ Tím".

Khắc Niệm hồ hởi:

– Vậy mẹ cháu là Ly Thu à!

– Dạ! Sao chú biết mẹ cháu ...

Khắc Niệm hỏi nhỏ:

– Thế ba cháu đâu?

– Dạ cháu không còn ba ...

– Sao? ...

– Chú đừng hỏi về gia đình cháu được không?

Khắc Niệm nghe càng yên tâm và hồ hởi hơn khi biết ba của con bé không còn. Anh vui vẻ hỏi ...

– Chú có thể gặp mẹ cháu được không?

– Chú là ai?

– Người quen ... chú ngồi ở đây từ lúc sáng đến bảy giờ chỉ muốn được gặp mẹ cháu thôi - có vậy mà dì của cháu cũng gây khó dễ cho chú.

– Tại mẹ không muốn mà.

– Nhưng chú tha thiết muốn được gặp mẹ cháu, giúp cho chú đi cô bé ...

– Nhưng chú là ai?

– Là bạn ... Nếu hôm nay không gặp được mẹ cháu thì ngày nào chú cũng đến đây ăn vạ" đấy!

– Chú. chú cứ sang cửa hiệu ... hay là chú sang đó may đồ sẽ gặp mẹ mẹ không sang đây đâu. - Chú ... chú đừng nói là cháu chỉ nhé ... dì sẽ rầy rà cháu đó ...

Cô bé nói xong biến nhanh và Khắc Niệm cũng uống vội tách cà phê cuối cùng rồi gọi tính tiền, anh tìm sang cửa hiệu “thời trang”, Khắc Niệm vô cùng ngạc nhiên - có vậy mà anh không nghĩ ra, anh cứ nghĩ quán cà phê là của một chủ còn phía cửa hiệu may, đan này lại là của chủ khác ...

Hiệu nay đã vắng, Khắc Niệm ngập ngừng một lúc mới đi thẳng vào và định lên tiếng đặt may một bộ đồ veston, anh đang tần ngần ngắm những chiếc áo may giống nhau được treo trong chiếc tủ kính lớn, một sắc màu rất đặc trưng - màu cà phê có pha tí sữa ... chẳng lẽ đây là đồ của công ty của anh ...

Khắc Niệm mãi lo ngắm đồ trong tủ kính nên quên cả việc lên tiếng và tìm xem Ly Thu đang ở đâu.

Có giọng ai đó lên tiếng:

– Ông định may đồ à!

Đúng là nàng rồi - Ly Thu ... Khắc Niệm quay lại nhìn. Ly Thu trở mắt nhìn anh ... Môi nàng mấp máy trông mới đáng yêu làm sao!

Quả là tiếng đồn không sai ... Nàng vẫn như ngày nào, xem ra còn sắc nét hơn nhiều ...

– Ly Thu ... Là em phải không?

Ly Thu hoảng hốt, giọng run run:

– Tại sao, tại sao anh biết em ... ở đây ...

– Anh đã tìm em suốt bao năm em có biết không? Tại sao? Tại sao ngày ấy cho đến bây giờ em lại biến mất, em trốn tránh anh. Anh đã làm gì có lỗi với em ...

– Anh chưa trả lời vì sao anh biết em ở đây?

– Anh đã từng uống cà phê ở đây nhưng mãi đến hôm nay mới biết có một chủ quán tên Ly Thu. Ngồi uống cà phê từ sáng đến tối anh đã uống bao nhiêu tách cà phê rồi em có biết không ... vậy mà cô chủ quán vẫn lạnh lùng không nói ...

– Anh muốn nói đến ...

– Cô em gái của em ...

– Nhã Nghi đó!

Khắc Niệm đề nghị:

– Anh chưa ăn gì cả ... chúng ta đi đâu dùng bữa, anh muốn nói với em nhiều điều ...

Ly Thu từ chối:

– Để hôm khác có được không anh?

– Anh không gặp em, không nói với em được điều gì anh sẽ không về. Anh nằm vạ ở đây?

– Anh đừng gây khó dễ cho em ...

Khắc Niệm chột nói:

– Vì con gái của em à!

– Anh cũng biết ...

– Nhưng con bé lớn hơn tuổi ... thời gian chúng ta chia tay ... Em nói cho anh biết đi ...

Khắc Niệm cứ nói mãi, Ly Thu e ngại nên cuối cùng đành chấp nhận yêu cầu của anh.

– Được rồi, anh đợi em ở đầu đường em sẽ ra ngay.

– Thật nhé!

– Em dối anh để làm gì?

– Anh sợ em lại trốn anh ...

– Anh thật là ... Đi đi kéo mấy đứa ở nhà nó về ...

– Em sợ gì ... chúng ta đã từng ...

– Em xin anh đó.

Ly Thu đuổi Khắc Niệm rời khỏi nhà rồi gọi Thúy Tâm và dẫn dò đủ điều. - Xong xuôi nàng mới vào phòng và tắm gội vàng. Ngồi trước bàn trang điểm nàng ngắm mình trong gương rồi trang điểm nhẹ nhàng khoác thêm chiếc áo khoác trắng và chiếc khăn choàng cổ nàng đi, vội vã như một kẻ có lỗi, nàng sẽ nói gì với Nhã Nghi và Yên Hòa đây.

– Em lên xe anh đưa đi ...

Khắc Niệm đưa Ly Thu vào một khách sạn gọi thức ăn và bồi phòng mang lên cho hai người. Ly Thu lên tiếng:

– Sao anh lại đưa em vào đây.

– Gặp được em, có biết bao nhiêu điều để nói, nói suốt cả đêm cũng không hết ...

– Nhưng sao lại ở khách sạn.

– Ly Thu à! Anh và em đã bao nhiêu tuổi rồi ... Chẳng lẽ gặp lại nhau như hai đứa trẻ lang thang ở một góc vắng à!

Vừa nói Khắc Niệm vừa kéo Ly Thu ngồi xuống chiếc ghế sa lông trong phòng. Bất ngờ Khắc Niệm ôm chầm Ly Thu, anh khẽ nói bên tai nàng.

– Ly Thu ... anh có thể ôm em như thế này mãi được không?

Ly Thu đẩy Khắc Niệm ra nhưng anh càng siết chặt nàng hơn trong vòng tay, giọng anh đầy vẻ mệt mỏi ...

– Anh ... anh suốt đời chỉ yêu có em thôi Ly Thu à ... Tại sao em lại trốn lánh anh từ dạo ấy ... Suốt bao năm tháng dài đằng đẳng anh. Không sao quên được em ... Anh ... mệt quá có lẽ cả ngày chỉ toàn uống cà phê ...

– Anh khờ quá ... đợi em ở đây với bao nhiêu ly cà phê ... Mình ăn đi ...

Ly Thu múc vào bát của Khắc Niệm đầy cháo. Nàng nói:

– Anh húp bát cháo cho khoẻ ...

– Chỉ cần gặp được em là anh thấy vui lắm rồi.

Nàng và chàng cả hai cùng ép nhau ăn uống, Khắc Niệm nắm tay Ly Thu và nói:

– Mình ở bên nhau mãi mãi nghe em.

– Anh ... anh ... gia đình anh thế nào nào?

– Anh có một gia đình, một đứa con gái còn nhỏ ... nhưng gia đình của anh như ngục tù. Anh và vợ anh đã ly thân từ lâu.

Ly Thu vô tình:

– Sao không "ly dị" mà vẫn là ly thân.

– Vì vợ anh ... cô ấy chưa chịu ...

– Có nghĩa là cô ấy rất yêu anh.

Khắc Niệm đến bên Ly Thu:

– Anh chỉ yêu em ... mãi mãi yêu em thôi. Anh cưới vợ là bắt đắc dĩ nên không hạnh phúc vì ... Sao em biết không Ly Thu ... ở đây suốt đêm nay

nhé!

Ly Thu lắc đầu:

– Em phải về thôi.

– Anh không cho em về. Hãy nói cho anh biết con bé là con ai ... và bây giờ chồng em đâu?

– Nếu nó là con em thì sao?

– Anh không tin vì ... chẳng lẽ em đã "có chồng" từ trước khi vào đại học à!

– Cái anh này ... ăn nói gì ghê quá ...

– Trông em như cô gái đôi mươi ngày nào ...

– Anh ... mình về thôi ... em sợ ở nhà mấy đứa trông.

– Em gọi điện cho Nhã Nghi và nói về anh đi ...

– Không được anh à ... Em phải ... lo cho Nhã Nghi và Yên Hòa ...

– Yên Hòa là con gái của em sao? ...

Ly Thu trầm ngâm:

– Tuy con bé gọi em bằng mẹ nhưng nó vẫn biết em chỉ là mẹ Thu, còn mẹ của nó là ... Hòa Xuân chị gái của em ...

– Anh hiểu rồi ...

– Hồi đó ... em vội vã trở về vì chị ấy qua đời khi ấy, Yên Hòa mới có mấy tuổi ...

– Còn ...

– Đừng nói đến gã Sở Khanh đó ... Anh có biết là mẹ của em phải khổn khổ vật vờ như thế nào không? Ba em đã bỏ rơi khi mẹ chỉ sinh toàn con gái. Ông ấy vô trách nhiệm ... Vì vậy xảy ra chuyện của chị em hốt hoảng, hụt

hằng khi ấy mẹ em lại bệnh ... Em hoang mang lo sợ nên chối bỏ tất cả ...
Em phải giúp mẹ lo cho Nhã Nghi và bé Yên Hòa ...

Khắc Niệm càng ghì chặt Ly Thu, giọng anh lạc hẳn đi.

– Khờ quá! Vậy rồi nghi ngờ cả lũ đàn ông ... Em hy sinh cả tuổi xuân tươi đẹp của mình.

– Chẳng có gì lớn lao để gọi là hy sinh ... Mẹ em không khoẻ, chị lại mất, em đã về quê nhà làm nhiều việc ... nhưng công việc của sinh viên khoa báo chí em chẳng làm được gì ngoài mấy bài báo công tác cho báo đài của tỉnh ...

– Em khờ lắm ... Tại sao không nói gì với anh, anh sẽ tìm cách giúp đỡ ...

– Anh tưởng em dễ dàng chấp nhận những gì đã xảy ra hay sao? Ai lại đem chuyện nhà kể cho bạn bè nghe ...

– Anh là bạn à!

– Chớ anh muốn là gì? ...

Khắc Niệm nói nhỏ vào tai nàng:

– Người yêu trên người yêu ... trên người yêu là “chồng”, “là ông xã” đó ...
anh chỉ muốn thế!

Khắc Niệm vẫn hóm hỉnh như thuở nào ... Nàng biết nếu nàng bằng lòng lấy anh hồi ấy thì cuộc sống của nàng sẽ tốt đẹp và hạnh phúc vì Khắc Niệm rất yêu nàng, bên nàng cảm thấy thật bình yên và nhất là nàng vẫn rất trẻ con ...

– Chúng mình quay trở lại như từ đầu nghe em.

– Em không biết.

– Sao không biết ... có phải em lo cho con bé gì đó hay không? Anh sẽ cùng em lo cho em gái và con bé ... Anh bảo đảm như thế.

Ly Thu đùa:

– Còn vợ con của anh đâu? Đối với anh ... đây là một mái ấm ...

– Anh và vợ không còn ...

– Tại anh?

Khắc Niệm lắc đầu:

– Cô ấy bỏ anh mà.

– Đàn ông các anh như thế ... luôn đổ lỗi cho người vợ.

– Làm vợ rồi ư sao rành quá vậy em?

– Anh thật là ... Em muốn đi về ... đó.

– Anh không cho. Em tưởng gặp được em là dễ lắm hay sao? Anh nghĩ ...

chuyện chúng ta đâu có gì bỗng dưng em mất hút ...- Em có biết lúc đó anh khốn khổ như thế nào không ... Anh đã làm gì có lỗi với em ... vậy mà ra đi không nói, không cho anh biết ... Trời ơi!Lúc đó anh như kẻ thất tình ...

– Thất tình nhưng đâu có nghĩa là không có vợ

Bố anh cưới vợ liền khi đó hay sao? ... Đàn ông mà ... thà rằng có vợ còn hơn là một kẻ cứ hay lui tới nhà hàng, khách sạn ... Em thấy cuộc sống, công việc, nhu cầu ... Anh là đàn ông mà! Nhưng trong tim anh thì chỉ có mỗi một hình bóng của em ... chỉ có em thôi ...

Tay anh lùa trong tóc nàng, đôi bờ vai nàng. Tình yêu trở về trong ngân ấy thời gian khiến cho họ càng quấn quít nhau hơn, Ly Thu đẩy nhẹ người tình - giọng nàng lạc hẳn đi – Anh à! đừng ... em thấy chuyện của chúng ta ngộ cụt quá ...

– Anh ... anh sẽ cưới em ... chúng ta sẽ sống quãng đời còn lại ... bên nhau suốt đời với các con ...

Đâu phải nàng không yêu Khắc Niệm. Đâu phải tình yêu của hai người bị một trở ngại nào. Đâu phải anh thay lòng đổi dạ và cả nàng nữa ... Đâu phải

nàng đổi thay ... vậy mà trên mười năm ... chính xác hơn gần mười lăm năm ...

Trời ạ! Ngần ấy thời gian cũng có biết bao anh chàng theo đuổi nhưng hình ảnh của mẹ, của Hòa Xuân đã khiến cho con tim nàng muốn chai sạn" nuôi tiếc, nhớ mong mỗi tình đầu nàng vẫn không màng tìm kiếm. Lao vào công việc như một cái máy và rồi ... những khúc tình ca tuyệt đẹp của họ Trịnh, của Ngô Thụy Miên, của Phạm Duy ... cứ thôi thúc nàng làm một điều gì đó để trở lại với chính mình, một cô gái rất nhạy cảm ... Một điều may mắn là mẹ của Thủy Uyên tức là dì của Ly Thu đã để lại cho mấy chị em ngôi nhà này sau khi bà đi nước ngoài ...

Ly Thu đã bán ngôi nhà mà ba mẹ con đã sống ... gom góp vốn liếng nàng quyết định cùng Nhã Nghi và Yên Hòa giã từ quê nhà để đến thành phố ngàn hoa lập nghiệp ... Để có đủ điều kiện lo cho Yên Hòa học tốt, Ly Thu lại nghĩ đến việc kinh doanh này mặc dù nàng không mấy thích hợp với công việc kinh doanh ...

Vậy mà nàng cũng đã làm thật tốt với công việc thiết kế các mẫu thời trang, về phần này nàng có theo học một khóa chủ yếu là thực hành nên bây giờ làm tốt do nàng có nhiều cảm xúc, gặp lại Khắc Niệm cũng là nỗi ấp ủ trong lòng nàng nhưng hai người không hề liên lạc.

Và lại bao năm tháng đi qua, anh đã lập gia đình ... Nàng không muốn len vào hạnh phúc của anh ... Vì ngày xưa nàng đã tự đánh mất - nàng không đánh mất mà do nàng quá mắc cảm tự ti để rồi để âm thầm chối bỏ tình anh - một tình yêu thật ngọt ngào và đáng yêu ...cho đến bây giờ nàng vẫn cảm nhận về anh như thế ... phút chốc tình xưa hiện về làm cho trái tim nàng rạo rực như một khúc nhạc tình ngập tràn tình yêu cứ vang vang trong lòng ... Ly Thu cảm thấy như mình trẻ lại ... để được yêu, nhưng rồi hình ảnh Yên Hòa và Nhã Nghi ...

Chẳng lẽ nàng lại sống hạnh phúc bên Khắc Niệm để mặc em, cháu hay sao? ...

Ly Thu muốn Nhã Nghi đi lấy chồng và Yên Hòa ...

Giọng Khắc Niệm vang đều bên tai nàng:

– "Em đừng hy sinh như thế ... chỉ khổ cho em, cho Nhã Nghi và ... cô bé

Yên Hòa ... Anh sẽ cùng em lo cho em gái và cháu gái của em" ...

– Anh lo cho cái "tiểu gia đình của anh còn chưa xong huống hồ gì đến chuyện của người khác ... Anh là người đã có gia đình ... chẳng lẽ nàng và anh là tình nhân suốt đời hay sao? Ly Thu cứ nghĩ ngợi vu vơ mãi nhưng lúc nào lý trí của nàng cũng mạnh mẽ hơn con tim ... Nàng không dám sống hết mình cho tình yêu, điều này có dễ làm chán nản cho chàng trai nào trót lỡ yêu nàng hay không?

Mặc cho Khắc Niệm nằn nì, Ly Thu vẫn kiên quyết đòi về nhà ... Khắc Niệm đưa nàng về và hẹn ngày mai gặp lại mặc cho Ly Thu từ chối.

Như một kẻ có lỗi, nàng trở về nhà khi cô em gái và cô cháu gái đang lo lắng và chờ đợi. Yên Hòa nói với Ly Thu:

– Mẹ ơi ... Mẹ đi đâu vậy ... Có phải cái ông khách hỏi thăm mẹ và ông ta đã đi cùng mẹ hay không?

Nhã Nghi lên tiếng:

– Yên Hòa ... đi ngủ đi, sáng còn đi học nữa cháu ạ!

Con muốn nghe mẹ nói.

– Được rồi ... mẹ gặp lại bạn cũ ... nên có nhiều chuyện để nói. Con đi ngủ đi ...

– Dạ.

Còn lại hai chị em. Nhã Nghi lo lắng nói:

– Có chuyện gì không chị - em lo cho chị ghê!

– Chị lớn rồi ... có chuyện gì làm em lo lắng dữ vậy ... Đừng lo quá chị càng thêm ngại.

– Chị chưa cho em biết về những người bạn của chị

– Chị không có bạn nhiều đâu, vả lại chị đã đi làm từ rất lâu ... xã giao thôi cũng đủ mệt rồi ...

– Người đó là ai vậy chị?

– À! Một người quen cũ ...

Nhã Nghi cười:

– Giống một gã si tình ... nhưng từng tuổi này chẳng lẽ gã chưa có vợ hay sợ chị coi chừng đó nghe!

Ly Thu cười, Nhã Nghi là em nhưng thẳng thắn, trực tính và sôi nổi hơn nàng cũng vì thế đối với đám mây râu Nhã Nghi ít chịu khuất phục. Nhã Nghi hay nói:

– Mấy gã đàn ông không dám theo đuổi em vì họ rất ngán em ...

Ly Thu cười, khuyên em:

– Nhưng phụ nữ vẫn là phụ nữ, phải mềm mỏng một chút và nhất là nếu em đã gặp đúng đối tượng ... Nhớ đừng có để cái "tôi" của mình quá to tát.

– Ý của chị là mình phải "nhỏ hơn cái đầu đấy ư? Em gặp kiểu đó là "bye" từ đầu rồi ... chẳng quen nhau làm gì? ...

– Bởi vậy ...

– Không “ế” đâu nghe ... Tại người ta không thích chuyện gió, trăng, mưa, nắng đâu ...

– Vậy sao?

– Thế còn chị?

– Chị ư? Cũng có một thời với những gì thật tốt đẹp cũng có thể đó là ...

– Tình yêu à!

– Có thể ...

Nhã Nghi vòng tay ôm vai Ly Thu, giọng cô nửa đùa, nửa thật:

– Nếu chị có người yêu, chị đi lấy chồng ... chẳng biết bây giờ em ra sao ...

còn con bé Yên Hòa nữa ...

– Thôi đừng nói đến những chuyện đó ...

– Có phải vì vậy mà chị vẫn không có người yêu ... hay không?

– Đã bảo em đừng nghĩ đến chuyện đó ... chị phải lo cho em và Yên Hòa về sau này phải có nơi chốn bình yên để sống ... Như vậy chị mới vui và mẹ với chị Hòa Xuân sẽ yên lòng ... chị đã hứa với chị và mẹ sẽ lo cho hai đứa đến khi gả chồng ... chị mới an tâm ...

– Đến lúc đó ... chị đã là gái già rồi còn gì? Nói thật nhé ... Nếu có ai yêu chị chị cứ bằng lòng ... tuổi trẻ rồi sẽ đi qua ...

Nhã Nghi đã từng nói hết sức chân thật nhưng sao bây giờ có lẽ đây là lần đầu cô biết chị gái mình gặp một người con trai - một người đàn ông thì đúng hơn - Nhã Nghi không thấy vui mà ngược lại có một chút gì đó nhói nhói ở trong lòng - tâm trạng của đứa em sắp mất đi hay sắp bị san sẻ tình cảm riêng tư đây - Có lẽ từ lâu cô và cả người chị của mình đều cố né tránh điều này ...

Nhưng mà Nhã Nghi lắc đầu và xấu hổ vì sự ngớ ngẩn của mình - đã xảy ra chuyện gì chỉ là chị gặp lại một người quen có sao cô lại lo buồn đến thế, ích kỷ chẳng? ... Nhã Nghi không sao chộp mắt được, cô biết chị Ly Thu cũng không sao chộp mắt được, nếu cô đi lấy chồng ... chẳng biết Ly Thu có tâm trạng như ...thế hay không? Có lẽ do thiếu thôn tình cha nên mấy chị em rất yêu thương và cũng như mẹ rất dè dặt với bọn đàn ông con trai. Mẹ sinh ra ba cô con gái ...

Và mẹ mãi mãi không giữ được ba ... ba chị em nàng vĩnh viễn mất ba dù ba vẫn sống ở đâu đó ... Ly Thu nói mẹ rất sáng suốt thà là không được sống kề cận bên ba còn hơn là phải bị ba san sẻ tình cảm ... mấy chị em càng không là gì đối với ba và cả họ nội ... vì họ đã có một quý tử ... Quý tử nhỏ hơn Nhã Nghi một tuổi.

"Ba" đã cho chào đời một quý tử" - Trời ạ! Những người thân bên mẹ ai cũng không tin điều đó ... bởi vì , cứ nghĩ về những điều ấy nổi đau lại nhói lên, Nhã Nghi thảng thốt ... chẳng biết phải nguyện cầu điều gì, chỉ mong sao khoảng thời gian sống ở xứ sở sương mù này đối với cô thật yên bình,

Chị Ly Thu và con bé Yên Hòa thật đầy đủ và vui, Nhã Nghi rất thích một cuộc sống thật vui nhưng không bị quấy rầy bởi một gã đàn ông nào cả! Điều này thì thật là dối lòng, đã ba mươi rồi còn gì, có lẽ vì chị Ly Thu vẫn luôn là người chờ che, đùm bọc nên nàng thấy mình còn khờ quá ... Có ích kỷ không khi chị gái mình tiếp xúc với một gã đàn ông mà trong lòng cô đã thay buồn, giận ... Chị Ly Thu cũng phải được sống hạnh phúc chứ! Vậy đó, lòng cứ suy nghĩ vu vơ, khi nghe chị nhắc về gã đàn ông nọ thì trong lòng cô lại nhói nhói đau:

- Nghi à! sau này ... em cũng phải đi lấy chồng đấy nhé!

Nhã Nghi cười, nói:

- Chị định gã em cho ai?

- Một kỹ sư có vườn hồng tuyệt đẹp ...

- Sao chị lại nghĩ như vậy.

- Chị bỗng thích ... em là bà chủ của một vườn hồng..?

- Thôi đi ... em không lãng mạn như chị.

- Thế em thích mẫu người như thế nào?

- Em dễ lắm ... Mẫu người đó quan tâm đến em thật nhiều ... và phải ...

- Phải sao chứ!

- Đó chỉ ước mơ ... Còn hiện tại ...

- Hiện tại thì sao?

Nhã Nghi cười:

- Chị phải là người có chồng trước, chị có hạnh phúc em mới dám nghĩ đến

...

- Chị chẳng biết có gặp được người ... hay không?

- Không phải là chị đang gặp lại hay sao?

- Ai nói thế!

- Coi kìa! Em đoán thế có gì không đúng hử chị?

- Thôi đừng có đoán mò ... Thất vọng, đau buồn lắm nhỏ ạ?

- Như chị mà cũng thất vọng, làm sao em có cửa hy vọng chứ!

Ly Thu cốc lên đầu Nhã Nghi rồi cười nói:

- Biết đâu em và Yên Hòa đi lấy chồng, chị sẽ là vú nuôi cho hai đứa.

- Trời đất ... Thôi đi chị ơi, chị phải lo cho bản thân mình nữa chứ!

- Chị lớn rồi.

- Lớn tuổi chứ chị vẫn trẻ, với lại tuổi ngoài ba mươi đâu có lớn hử chị.

Nhã Nghi ngược mắt nhìn Ly Thu. Quả thật, chị của mình rất đẹp, vậy mà cả một thời đã phải sống trong cô đơn - Tại sao chị lại không có một người bạn trai trong khi chị là một người rất có tài, có sắc kia mà!

Khoảng Trời Mưa Hạ

Chương 8

Quán cà phê Hạ đỏ có chàng tới hỏi ra đời thu hút chẳng những khách trẻ tuổi và cả đối tượng trung niên ... Tiếp viên trẻ đẹp ngồi cùng khách ngâm nhi tách cà phê rồi trò chuyện ... có khi cùng hát karaoke rồi đi đâu đó quanh đời thông ...

Vào quán cung Đăng Mậu, Nhã Nghi càng cảm thấy dường như có một thế giới khác lạ ở quán này - cũng là quán cà phê nhưng sao ở đây sôi nổi chớ không trầm lắng như ở Hạ Tím.

Đăng Mậu chọn một bàn nơi góc trong ... một không gian thật ấm áp dưới ánh nến lung linh, Đăng Mậu khuấy nhẹ tách cà phê rồi đưa vào môi nàng - Nhã Nghi cảm thấy thật lạ một điều kỳ lạ chưa đến với nàng bao giờ được một gã đàn ông chăm chút như người tình.

Giọng Đăng Mậu ngọt ngào:

– Chắc có lẽ tôi phải dọn về Đà Lạt để ở.

Nhã Nghi nhẹ giọng:

– Sao cơ?

– Vì ở thành phố này có một Hạ Tím đầy quyến rũ bởi sự hoài niệm và sự lôi cuốn, hấp dẫn bởi một Hạ đỏ có chàng tới hỏi" ...

Các cô gái Đà Lạt thật xinh với nước da hồng đào, tươi tắn ... À! ngay cả cái tên quán cũng thật đẹp, đầy ấn tượng.

– Ông cứ khen hoài, nhưng ông ơi ... em không phải là cô gái Đà Lạt đâu?

– Vậy à! Trông em rất Đà Lạt đấy!

– Ông thật tài, nhìn người mà còn đoán được họ ở đâu.

Đăng Mậu choàng tay qua vai Nhã Nghi:

– Nhưng với em, tôi thừa rồi ... Thế em là cô gái ở vùng nào ...

– Ông đoán thử xem, em không phải là cô gái ở cao nguyên Đà Lạt ...

– Em cũng không là cô gái miền biển mặn, có đúng không?

– Vâng! vậy là ông đoán gần đúng rồi.

Nhã Nghi run lên trước vòng tay ôm chặt hơn của Đăng Mậu - Trời ạ! trong lòng nàng trái tim muốn rơi ra, tay ông vuốt nhẹ lên mái tóc nàng, giọng ông khê khàng:

– Như vậy, em là cô gái của vùng sông nước Cửu Long ... Quả thật trông em thuần hậu như những dòng sông vùng Cửu Long.

Nhã Nghi khúc khích cười:

– Em cứ ngỡ đang trò chuyện với một nghệ sĩ đang tìm cảm hứng để sáng tác chứ.

Đăng Mậu xoay người sang phía Nhã Nghi, đưa tay nắm nhẹ vào chóp mũi

của nàng.

Một cảm giác thật lạ lẫm cứ len nhẹ vào lòng, Nhã Nghi nép sát vào người Đăng Mậu khi vòng tay của ông đã vòng chặt lấy nàng, hơi thở nàng cảm thấy dồn dập hơn - Sao thế nhỉ - Nàng hỏi khẽ:

- Sao ông không hỏi quê em ở đâu?
- Biết em là cô gái ở vùng sông nước Cửu Long là được rồi ...
- Ông không muốn biết quê em ở đâu à!
- Không cần thiết đâu cô gái.

Chẳng biết vì sao Đăng Mậu dù muốn nghe chính miệng Nhã Nghi nói ra nhưng rồi trong lòng lại không muốn - Có lẽ ông còn "e ngại hay vì sợ sợ phải nghĩ về một cái tên quen thuộc. Cái tên càng gợi cho ông về một nỗi đau ...

về một niềm cao ngạo của một thời ...

Nhã Nghi mơ màng trong vòng tay của gã đàn ông mà cô cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ - Giọng cô xúc động:

- Quê em ở vùng sông nước Tiền Giang ...nơi có dòng Bảo Định ...
- Thế à! Vùng đất địa linh và trù phú đây!
- Vâng! Vậy mà em đành rời bỏ quê hương của mình để đến đây.
- Không nhớ quê sao cô bé!
- Gia đình em chẳng còn ai nên ... À! Thật ra em không còn ba mẹ cả người thân như chị cả cũng bỏ đi.
- Đi đâu?

Nhã Nghi giật mình vì cô quá thật tình khi nói về gia đình của mình ... Nhớ đến lời của Ly Thu nên cô đành im lặng.

Riêng Đăng Mậu không muốn rời xa hay nói đúng hơn là không dám hỏi cô ... Biết bao điều chôn vùi trong ký ức của ông ... Giờ đây chắc là Người ấy đã có một gia đình hạnh phúc ...

Đăng Mậu không biết Hạ đỏ có chàng tới hỏi" có một bà chủ đang theo dõi ông ... Ông chỉ biết Hạ Đỏ ... sẽ là nơi hò hẹn của ông và cô gái trẻ xinh đẹp này ... Nhưng ông chưa muốn làm tổn thương cô gái ... cô gái hãy còn trẻ so với tuổi của ông và với cô gái này ông không xem như một trò giải trí mà ông đã từng tìm đến ...

Thời gian qua ông về Đà Lạt nhiều hơn và đến Hạ đỏ ..." cùng với cô gái của Hạ Tím nhiều hơn. Thật là một nghịch lý - có lần anh giả vờ đề nghị cô gái đem "Hạ Đỏ ... để áp dụng cho Hạ Tím cô gái vẫn kiên quyết bảo vệ Hạ Tím bằng lời trần tình:

Em nghĩ Hạ đỏ có chàng tới hỏi đôi mới từ Hạ Tím, nhưng em vẫn tự hào về "Hạ Tím" trầm lắng của mình vì đây cũng là tâm huyết của chị em ... để tưởng nhớ về người chị đã khuất của mình. Đăng Mậu không hiểu hết ý nghĩa của lời nói, lần này khi gặp Thiên Hân ở cà phê Hạ Đỏ có chàng tới

hỏi , Đặng Mậu hoảng hồn vì sợ con gái sa ngã" khi vào nơi đây - còn Thiên Hân, con bé thật gay gắt đến ngay chỗ của ông và điếm mắt Nhã Nghi.

– Cô thật chai mắt đó, chủ quán Hạ Tím" chắc là chán sự tím ngắt ở đó để đến đây tìm chút hồng đỏ cho có chàng tới hỏi chứ gì? ...

Nhã Nghi giận tái mặt, đối với cô gái này, nàng còn lạ gì trước đây mỗi lần gã đàn ông tên là Hải Đoan tìm đến quán, cô gái có cái tên là Thiên Hân tỏ ra bực bội, cau có. Thế đấy! Trong chuyện này mắc mớ gì đến cô ta chứ? Chẳng lẽ cô gái ấy cũng giống như nàng là một người tình cà phê của ông ta ... Trời ạ!

Nếu như thế thì thật là tai họa cho cô - Nhã Nghi vô cùng lo lắng ...

Và rồi một đôi lần ông lại tìm cô và Hạ đỏ có chàng tới hỏi không còn là nơi Đặng Mậu đưa cô đến đó - Cũng như lần này ...

Họ cũng ăn ở một nơi sang trọng nhưng nơi đây xa thuộc ngoại vi thành phố Đà Lạt.

Đặng Mậu gấp thức ăn vào bát cho Nhã Nghi nhưng cô không sao nuốt trôi bởi vì hình ảnh của cô gái kia cứ khiến cho Nhã Nghi càng thêm e dè, e ngại

...

Có lẽ Đặng Mậu sợ bị cô gái bắt gặp nên né tránh chẳng? Nhã Nghi trầm ngâm nghĩ suy mãi khiến cho Đặng Mậu ngạc nhiên. Ông hỏi:

– Em ăn đi - Thức ăn không hợp à!

Nhã Nghi lắc đầu:

– Vậy thì em ăn đi ... Nè! hôm nào tôi về Sài Gòn, tôi mời cô một chuyến nhé!

Lại một cuộc hò hẹn nữa, trong lòng cô vừa bồi hồi lo lắng nhưng cũng nao nao khao khát - Sài Gòn hoa lệ nhưng cô chưa được tận hưởng cái cảm xúc được ở nơi đó ...

Giọng Đặng Mậu ngọt ngào hơn!

– Có phải em giận ... về cái con bé hôm nọ hay không?

Nhã Nghi nhăn mặt:

– Sao gọi là con bé.

– À! Chẳng lẽ đem con bé đó so với em à!

Nhã Nghi cảm thấy vui vui trong lòng, cô vờ hỏi:

– Thế ... những lời của Thiên Hân thật là khó nghe.

– Em cảm thấy như thế hay sao? Thôi nhé đừng bận tâm với mấy cô gái đó

...

– Ông nói như là thân quen với cô ấy lắm vậy!

– Theo em, tôi thân quen với cô bé đó như thế nào?

– Làm sao em biết được ...

Đặng Mậu cười:

– Cứ xem như con cháu.

– Có thật không ông.

– Tôi nói thật, em hãy tin tôi - Nào! Ăn đi.

Đặng Mậu vừa gấp bỏ thức ăn cho Nhã Nghi, vừa nói cười vui vẻ và bất chợt nhìn sang bàn đối diện, ông chợt giật mình khi thấy Khắc Niệm - Đối diện với Khắc Niệm là một phụ nữ có lẽ đó là Ly Thu - một phụ nữ đẹp quyến rũ - Rất tiếc ông không thấy được chỉ nhìn dáng lưng ngồi mà thôi - Bất chợt Đặng Mậu rùn mình, từ dáng người thanh thanh mái tóc dài bồng bênh gọn sóng ... như đầu đó ông đã gặp bóng hình này ... Khắc Niệm cứ nhìn sang phía ông khiến cho ông thấy ngại - anh vợ và em rể ... cùng đi với nhân tình đây ư? Em gái ông - Nhược Thủy vốn là một đứa ương ngạnh, con nhỏ cũng không ra gì khi gặp lại người tình cũ ... Còn ông một mái gia đình, ba mặt con đã lớn ...

Đặng Mậu không dám ngồi lại lâu hơn. Ăn xong là đưa Nhã Nghi rời khỏi quán.

Vừa ra khỏi quán ông lại nhận điện thoại của Khắc Niệm. Ông quay sang Nhã Nghi và nói:

– Em đợi tôi ... một chút.

Đặng Mậu tránh sang một góc để nghe điện. Giọng của Khắc Niệm giận dữ ...

– Tôi cảnh cáo anh đó ... anh Mậu, anh không được hại đời của Nhã Nghi ... đó ... Có người theo sát ông đấy!

– Hừm! Dượng là ai mà lên mặt với tôi.

– Tôi là ai không cần thiết ...

– Dượng tưởng mình là người tốt à! Vậy chớ cậu không phải đang ngoại tình là gì.

– Tôi cấm anh đó ... Tôi và anh khác ...

– Cũng là một lũ đàn ông hám của lạ, có đúng không?

– Có cần chúng tôi đứng mặt hay không? Hãy đưa Nhã Nghi về rồi chúng ta sẽ gặp nhau ... Rõ ràng mọi chuyện, có được không?

– Tôi có chuyện gì với dượng chứ - Nè! Dượng cũng như tôi thôi. Hãy để tôi yên ...

– Tôi đã nói rồi ... Anh không được làm tổn thương cô bé Nhã Nghi ... Anh coi chừng ... Thú thật anh, chuyện giữa tôi và Nhược Thủy không sống với nhau ai cũng biết ... đã từ lâu rồi chúng tôi ly thân ... Anh biết điều đó hơn tôi. Anh hiểu rõ em gái của anh ... Tôi không sợ anh mách lại với cô ấy đâu ... Đó là điều chúng tôi cần trao đổi ... Tôi không sợ, anh nên nhớ điều đó dùm ...

Khắc Niệm cúp máy.

– Ông Đặng Mậu giận lắm nhưng rồi cũng không biết phải làm gì - Thành phố Đà Lạt thật nhỏ, không dễ dàng gì tránh mặt, biết đâu hắn cho người

theo dõi mình. Tìm một nơi nào kín đáo để trò chuyện, tâm sự ông sợ có người theo dõi ..., muốn đến "Hạ đồ có chàng tới hỏi thì lại sợ con bé Thiên Hân làm to chuyện ... Con bé là đứa khôn khéo nhất nhà ... nên để nó quản lý cả siêu thị ông không lo sợ vì nó có khả năng trong khi Thiên Kêôi nhã nhặn hơn - Thiên Kêôi của ông là hình ảnh của một "hình ảnh đẹp mà ông mãi yêu ... thương.

Tìm một quán nhỏ Đặng Mậu muốn mời Nhã Nghi tách cà phê rồi đưa cô nàng về cũng không muộn. Khi thấy Đặng Mậu đưa Nhã Nghi rời khỏi quán, Ly Thu vô cùng lo lắng.

Khắc Niệm an ủi:

- Anh nghĩ Nhã Nghi, khéo léo, chắc không dễ với ông ấy đâu?
- Em không chắc - Nhìn ông ấy không chân thành đâu?
- Như vậy là anh chân thành có đúng không?

Ly Thu đánh vào vai Khắc Niệm:

- Anh đừng đùa nữa mà ... em đã bảo cho anh, gặp mặt để em cho ông ấy biết ...
- Em khờ quá Ly Thu à! Em tưởng như thế sẽ tốt cho Nhã Nghi à ... Và lại anh đã dọa ông ấy rồi.
- Anh tưởng ông ta sợ sự đe dọa đó à!
- Nhưng ít ra ông ta cũng không hại Nhã Nghi đâu?
- Em không tin ...
- Em cố gắng thuyết phục Nhã Nghi ...

Gương mặt Ly Thu trầm buồn:

- Em sợ nó rơi vào cơn mê tình ... Thật tội ... Ngày xưa chị của em ... Cứ nghĩ đến là em đau lòng ... Anh à! chuyện của chúng ta có như vậy không?

Khắc Niệm vòng tay ôm chặt Ly Thu rồi lắc đầu nói:

- Tại mọi người chưa hiểu về chúng ta, họ sẽ trách nhưng khi hiểu rồi ... chúng mình là một đôi thật đẹp. Em có thấy thế không.

Khắc Niệm xoay mặt nàng sát vào gương mặt mình, anh nhìn sâu vào mắt nàng trong ánh sáng mờ ảo của những ngọn nến lung linh, nàng thật đẹp - Ngày xưa anh đã theo nàng vì nàng vừa đẹp lại khả ái, đáng yêu vô cùng ... Sau một thời gian dài mà vẫn là một người phụ nữ đẹp, trong sáng, một phụ nữ lại có trái tim của một người mẹ biết hy sinh ... nếu nàng là mẹ của con anh ... chắc chắn con bé sẽ không cô độc như thế và anh ... anh cũng chỉ chăm lo cho nó một phần nào đó thôi giá như ... Trong lòng Khắc Niệm có mơ một hình ảnh êm đềm như thế ... Mẹ anh ... Bà sẽ rất ưng thuận Ly Thu ... nhưng bà không muốn cháu mình mất mẹ, đàn bà mà!

Ly Thu dường như lo lắng nên nói:

- Anh có thể giúp em một việc hay không?

Khắc Niệm cười:

- Chuyện gì em muốn ... anh sẽ cố gắng.
- Hãy hẹn với Đặng Mậu cho em, em không thể nào để chuyện này tiếp tục kéo dài em mệt mỏi quá!
- Em phải từ từ đã chứ ... Nhã Nghi theo anh là một cô gái có cá tính ... không khéo cô bé sẽ trách em đó!
- Em thà như thế ... Anh ơi! mình về xem nó đã về chưa?
- Yên tâm đi, ông ấy không đưa Nhã Nghi đi đâu nữa đâu.
- Anh đừng có an ủi em, trong lòng em vô cùng lo lắng đây.
- Thật là phức tạp ... Chuyện tình của anh và Ly Thu chưa được giải quyết, Đặng Mậu là rơi vào việc này, làm sao nói với Ly Thu về mối quan hệ này, chẳng biết Ly Thu sẽ ra sao, Nhược Thủy đã tìm gặp nàng và tìm cách sĩ nhục nàng khiến cho nàng muốn bỏ cuộc, cho Ly Thu gặp Đặng Mậu, mọi việc sẽ ra sao đây khi Ly Thu biết về mối quan hệ của anh với Đặng Mậu ... Mọi chuyện sẽ rồi tung lên, nhiều lần chàng muốn nói để Ly Thu biết về mối quan hệ đó, nhưng rồi ngập ngừng không thốt nên lời, cái mớ bòng bong giữa anh với gia đình Đặng Mậu, Ly Thu sẽ không chấp nhận điều này một cách dễ dàng ... nhất định như thế. Nhưng nỗi lo lắng của Ly Thu cũng đúng bởi vì Đặng Mậu là một gã sành điệu ... Quả thật, Khắc Niệm cảm thấy lo cho hướng chi Ly Thu ... Nhất định phải tìm gặp Đặng Mậu hay là báo cho gia đình càng không nên vì Thiên Hân là đứa ngang ngạnh con bé lại gây tai họa cho chị em Ly Thu. Nghĩ gì cũng thấy bất tiện ... chẳng lẽ năn nỉ Đặng Mậu buông tha Nhã Nghi ... Điều này không thể để Ly Thu phải hạ mình - Ly Thu càng phải kiêu hãnh không thể vì chuyện riêng tư của em gái mình mà phải nhọc tâm với gã đàn ông như Đặng Mậu.
- Khắc Niệm càng lo lắng hơn khi chuyện của anh và Nhược Thủy vẫn chưa được giải quyết, để Ly Thu thiệt thòi mãi như thế này thiệt bất công cho nàng vô cùng ... Mẹ anh cũng bất mãn Nhược Thủy rất nhiều, cách đây vài ngày mẹ anh đã nói:
 - Con à ... Mẹ thấy chuyện vợ chồng của con phải tính lại ... Như thế này mãi e không tốt đâu?
 - Sao mẹ lại nói như vậy.
 - Mẹ thấy vợ con nó làm sao ấy ... à!
 - Đạo này cô cháu gái hay tìm gặp vợ con, hình như hai cô cháu làm ăn riêng tư cái gì đó mẹ thấy đáng ngờ lắm!
 - Chắc mẹ lo lắng quá mới nên nghĩ như vậy, cô ấy tha thiết gì với chuyện làm ăn ... nhà để được ăn diện, vui chơi ... cô ấy không phải là người thích làm đâu mẹ
 - Nhưng mẹ cam đoan với con đó ... Liệu mà đề phòng.. vợ chồng gì kỳ quá chần ai biết ai làm gì? Đi đâu. Vậy mà cũng là vợ chồng ... Nói thật mẹ chỉ

tội con bé thôi ... Có cha mẹ gì tồi ngày chẳng ai quan tâm đến nó ...

– Kia mẹ! Sao mẹ nói như thế, con rất thương và lo lắng đầy đủ cho con gái của con mà.

– Con tưởng như vậy là thương yêu con cái à! Nó còn nhỏ, nó cần tình yêu thương của cha mẹ.

– Con đã cố gắng nhiều lắm ...

– Mẹ thấy vợ con thật là lạ Nó làm như con bé không phải là con gái của nó vậy.

– Con muốn sau khi li dị, con sẽ nhận nuôi Uyên Thủy mẹ nhé!

– Ừ! Như thế sẽ tốt cho con bé nhưng liệu sau này có ai thương con gái của chồng một cách thật lòng đâu con.

Khắc Niệm đặt tay lên vai mẹ:

– Con chỉ xin mẹ ủng hộ cho con. Con tin chắc mẹ sẽ lòng về người mà con sẽ chọn và con tin rằng Uyên Thủy sẽ sống tốt hơn cả khi có mẹ bên cạnh.

– Chẳng đời nào đâu con ơi! Bởi vậy ông bà mình ngày xưa mới nói:

Mấy đời bánh đúc có xương -
Mấy đời mẹ ghẻ mà thương con chồng
Khắc Niệm cười, nói tiếp:

– Mẹ cứ tin con đi.

– Ai mà dám tin con ... có vợ bao lâu mà chỉ dám có một đứa con rồi vợ chồng lục đục với nhau mẹ thương cháu mẹ nên ở đây với con chứ ai lại bỏ nhà bỏ cửa ở Vũng Tàu để lên đây chẳng tìm được chút niềm vui nào ở vợ chồng con cả ...

Khắc Niệm liếc nhìn nói:

– Mẹ à! ... Mẹ cũng biết con và Nhược Thủy chỉ vì hiểu nhầm, vả lại ...

– Mẹ biết rồi ... Nhưng con có còn trẻ đâu mà kiếm tìm mãi vậy ...

– Con gặp rồi mẹ ạ!

– Trời ạ!

Mong mẹ thông cảm và ủng hộ cho con ...

– Con nói cái gì mẹ cũng chưa hiểu – Nè! con muốn tốt thì cứ tìm cách giữ vợ lại hoặc là dứt khoát cho rõ ràng ... chưa thôi vợ mà lằng nhằng thì kỳ lắm ...

với lại làm cha làm mẹ ai lại khuyên con những chuyện không tốt như thế ...

Mẹ thấy tội cho con gái của con ...

– Mẹ yên tâm đi, nếu con chọn cho con gái của con một người mẹ nữa ... Có khi người này còn hơn cả mẹ ruột của nó nữa đó.

Bà lắc đầu:

– Con mới nói vậy nhé! Mà nè ... mẹ muốn đưa con bé về ở với ông bà luôn con thấy thế nào?

– Mẹ à! Mẹ ở đây với con để giúp con trông cháu với ... Con mời cả ba về đây nữa nhé!

– Không được con à? ... Ba con còn có việc của ông ấy ... Mẹ sợ con gái của con sẽ buồn khi có người khác ...

– Con xin mẹ đó ... vợ con có chung tình với chồng đâu ... Con cũng chẳng hề trách cô ấy chỉ mong sao cô ấy để con được yên.

– Vợ chồng đời này có khác ... Nhưng mà con chọn mấy cô trẻ nhỏ chỉ có nước về làm kiếng thôi.

– Người của con ngày xưa đó mẹ

– Cái gì? Mẹ anh ngạc nhiên kêu lên.

– Cô ấy và con đã từng quen nhau thời chúng con học Đại học ...

Mẹ anh cười lắc đầu:

– Mẹ không bằng lòng đâu ... có phải cô gái con định đan về giới thiệu rồi bắt mẹ đi thành phố để đưa nhà thầy con bé đó hay không?

– Vâng!

– Vậy thì lại càng không nên - chắc là cũng thôi chồng hay góa chồng .

Khắc Niệm lắc đầu:

– Không phải như vậy đâu mẹ Nếu mẹ biết tình cảnh của cô ấy hồi đó ... mẹ sẽ bằng lòng để con cưới cô ấy ngay thôi.

– Trời đất, xem ra con yêu "cô ấy" dữ đả!

– Không có đâu? ... Con chỉ yêu thương mỗi một mình cô ấy mà thôi ...

– Nó là tiên à!

– Mẹ đừng gay gắt như thế ... cho đến bây giờ cô ấy vẫn sống độc thân ...

– Ế chắc!

– Mẹ đừng như thế khi ấy gia đình của cô ấy gặp chuyện không may, cô ấy phải lo cho gia đình ... cô ấy hy sinh tình yêu.

– Tệ vậy à!

– Đã hết đâu ... Khi vỡ lẽ thì họ chẳng có gì. Hồi cô ấy học đại học còn có người chị phụ với mẹ nhưng rồi ...

– Rồi sao hở con?

– Tốt nghiệp Đại học cô ấy vừa làm việc để lo cho mẹ rồi phải lo cho người chị người bị lừa tình có một đứa con nhỏ ... vài năm sau cô chị bị bệnh mất, cô ấy nuôi đứa con của người chị cho đến ngày hôm nay. Tội nghiệp cô ấy lắm ...

Con không ngờ một cô gái yếu đuối như thế phải gánh trên vai một gia đình ...

Mẹ cô mất cách đây khoảng hơn một năm ... cô ấy đã rời bỏ quê hương để đến ...

– Đến đâu con ... Nó đến Bảo Lộc và con đã gặp lại phải không?

– Dạ! không ở Bảo Lộc mà ở thành phố Đà Lạt.

– Tốt quá cũng gần đây thôi ... Mẹ nghe mà thương quá, nếu quả thật như vậy ... nó quả là một phụ nữ có trái tim nhân hậu ...

Khắc Niệm ôm mẹ và nói:

– Con cảm ơn vì mẹ đã hiểu ... Con sẽ đưa cô ấy về gặp mẹ

Tại sao anh không nhân dịp này đưa mẹ lên đây để gặp Ly Thu, chắc hẳn mẹ sẽ hài lòng về Ly Thu vì nàng vốn là người có trái tim nhân hậu" như lời mẹ nói ... Nhất định mẹ sẽ hài lòng, Khắc Niệm cứ gật gù về việc này mãi ... Mẹ sẽ giúp anh, nhất định thế ... Khắc Niệm vui sướng nghĩ đến ngày được sống với Ly Thu ...

Thỉnh thoảng Thiên Hân cũng đến Hạ đỏ có chàng tới hỏi để uống cà phê và xem quán làm ăn ra sao? Cô rất vui khi cái tên "Hạ đỏ có chàng tới hỏi đã làm lu mờ cái tên Hạ Tím", khó khăn lắm cô mới thuyết phục được Hải Doan đến đây.

Nhìn mấy cô tiếp viên mang cà phê lên với nụ cười rào đón và hờ hênh trong những bộ đồ thật hấp dẫn theo đúng nghĩa.

Hải Doan khoát tay cho họ đi, anh nhìn Thiên Hân nói:

– Em hay đến đây lắm à!

– Thỉnh thoảng thôi!

– Đi với ai mà đến đây? ...

Thiên Hân cười, khẽ giọng:

– Em đi cùng bạn bè trong siêu thị có khi đi với cô em ... Bộ anh không thấy quán ở đây đẹp, khuôn viên rộng ... anh có thể thư giãn ...

– Anh chỉ thích uống cà phê và thư giãn thật nhẹ nhàng, thanh tịnh ... với anh nhạc cũng như phong cảnh chỉ có ở Hạ Tím là độc đáo nhất – "Hạ Tím", "Hạ Tím" có gì độc đáo ... phong cách "già" thấy mờ ...

– Tùy "gú của mỗi người chứ - Anh chỉ thích nơi đô mà thôi!

Thiên Hân nhăn mặt, cau có nói:

– Không phải là anh “si tình” bà chủ hay sao? ...

– Em ăn nói gì kỳ vậy ... Muốn si tình" cũng không được đâu ...

– Phải rồi ... Họ luôn quần quít bên nhau ... Có lần họ còn đến Hạ đỏ có chàng tới hỏi nữa. Để rồi xem!

– Xem cái gì?

– Em cam đoan cô ta sẽ biến “Hạ Tím” khờ khạo u tối" kia cho giống thiên đường của Hạ đỏ có chàng tới hỏi". Tên quán này thật ấn tượng anh nhỉ?

– Anh không lý giải về điều này ... nhưng anh thấy quán Hạ Đỏ ... này nên đặt ở Sài Gòn thì thích hợp hơn ...

– Anh mới lạ ở thành phố thì thường quá. Hạ đỏ có chàng tới hỏi đặt trong không gian nên thơ ở thành phố sương mù. Những đêm về giá lạnh ... các cặp tình nhân tay trong vòng tay ấm thì còn gì bằng ...

Hải Doan nổi cáu:

– Thảo nào ... em biết không?

– Ủa! Biết gì sao bỗng dung nổi nóng với em ...

Hải Đoan thường gặp ông Đặng Mậu đi cùng Nhã Nghi vào "Hạ đỏ có chàng tới hỡi ... nhưng làm sao anh nói cho Thiên Hân hiểu ...
 Thật là nhiều chuyện anh không nên ... Nghĩ thế, Hải Đoan im lặng rồi nói:

- Thôi, em uống cà phê đi ...
- Anh không định nói gì với em hay sao? Nhưng em biết anh muốn nói gì, anh uống xong đi mình hát karaoké nhé!
- Cũng được.

Anh à! ... Cuối tuần này bạn bè về đây chơi đó, chúng ta chuẩn bị gì cho họ đây - Bây giờ em và anh là người Đà Lạt ... còn họ là người thành phố mà ...

- Anh thấy hay là tổ chức picnic ở đâu đó.
- Hay đó ... Lâu rồi mình không chơi ngoài trời. Mình đi Đà Lạt sử quán nhé?
- Tùy em!
- Em sẽ chuẩn bị cho mọi người đủ các loại thực phẩm ... Chà thật là tiện lợi khi mà có cả một siêu thị để mang theo ... Anh thích những món ăn nào ...

Hải Đoan cười đùa:

- Thịt rừng ...
- Tất nhiên thịt rừng là phải có rồi ... Thịt nai rừng, heo rừng nướng ngồi quanh đồng lửa bập bùng ... À! em muốn hỏi anh ... thích thực phẩm ăn liền nào ...
- Anh đã bảo tùy em mà ...
- Được rồi em sẽ chuẩn bị À! Hay quá!

Thiên Hân ríu rít nói trong nỗi niềm vui sướng, khi cô ngược mặt lên và chợt thấy bóng của ba cô ... Trời ạ! Ông vẫn thường đi cùng với cô chủ thứ hai của Hạ Tím hay sao ... Thật là ... phải gặp cô ta mới được.

Thiên Hân đập nhẹ vào chân Hải Đoan và nói:

- Có phải điều anh định nói với em hay không? Anh nhìn xem ...

Hải Đoan đã thoáng thấy nhưng rồi anh lơ đãng Đặng Mậu và cô gái đi vào phía vườn trong đôi thông.

Hải Đoan đứng lên:

- Em có cần nói gì không?
- Em muốn đến để vạch mặt cô gái em đã gặp vài lần ... không ngờ ba em về đây cũng chỉ vì ông đã có "nhân tình nhĩ! Anh à! Em vào đó làm cho cô ta một trận nhé!
- Không nên ... hay là ... chẳng biết hai người ...
- Chủ quán cà phê mà! Chắc cũng chỉ để móc túi, ông già ... Em phải báo cho mẹ biết mới được.
- Chưa nên em à! Em phải nói chuyện với ba em chứ ... có khi không là lỗi người ta ...
- Không à! cô ta thừa biết ba em là chủ một siêu thị lớn ở đây ... em biết

ngay mà ... còn trẻ ... Thật là tàn nhẫn, bà chị đi cướp chồng của cô em, còn người em thì, trời ơi! người em là nhân tình của ba em ... Thử là anh, anh có chịu nổi hay không? Không được? Em vào chỗ của họ.

– Kia Thiên Hân! Gì mà căng thẳng quá vậy - Thôi chúng ta đi về ... nghe em!

– Không, em ở lại đây để đối mặt với hai người ...

– Không được ... Anh về đó ... À! hay là em gọi cho ba em để ông biết.

– Biết gì?

– Thì biết là em đang có mặt ở đây ... chắc là ông ấy sẽ nhanh trở về thôi.

– Trời ơi! Tại sao anh không cho em gặp họ Em đang nổi giận lên đây này!

– Em là con gái ... à! Ý anh em là phụ nữ ...

– Thì đúng rồi ... có lẽ cô ta chưa biết em là ai nên mới đeo dính ba em như thế, em thất vọng về ông ấy quá ... Giá như hay là để em gọi điện cho ba ... nói với ba là mẹ em lên ...

Hải Đoan cười:

– Ừ! Tùy em.

Thiên Hân lấy điện thoại và gọi cho ba. Cô chỉ nói một câu:

– Ba à! Mẹ cũng đang có mặt ở "Hạ Đỏ đỏ. Mẹ vừa đến lúc tối, con đưa mẹ đến đây chơi ... Chào ba! Mẹ biết hết rồi đó! À! Tối mẹ và con không về chỗ của ba ... nhưng ba coi chừng đó. Mẹ là Hoạn Thư hiện đại đấy!

Thiên Hân còn cười cao ngạo trong điện thoại.

Hải Đoan kéo tay Thiên Hân rời khỏi quán. Anh nói:

– Sao em nói dối ba em.

– Em muốn cô ta nghe được những lời đó ...

– Có hỏi gì chứ! Biết đâu tại “bố” em!

– Tại ba em à! Không dám đâu, nếu họ không muốn thì làm gì quý ông với được chứ! chẳng hạn như anh đó ... Ai mà chiếm được trái tim anh khi mà anh không muốn ...

– Anh khác.

– Khác sao? ... Anh không là đàn ông hay sao?

– Nhưng anh phải khác chẳng hạn anh chưa lập gia Đình, anh ...

– Anh còn trẻ đúng không?

– Tất nhiên rồi ...

– Nhưng anh có biết vì sao cô ta không để cho anh có điều kiện theo đuổi hay không vì dượng của em có ưu thế hơn ... Nếu như anh ...

– Em đừng có đoán như kiểu như thế.

– Không đúng sao?

– Không hẳn là như vậy ...

– Thế tại sao anh lại bỏ rơi em ...

- Hân à! Đừng nói như thế, anh và em ...
- Không là gì à? ... Anh thật là mau quên ... Không phải là anh đã ...
- Thiên Hân, anh nghĩ là ... anh ... anh không thể ...
- Anh thật là đồ tồi, là tàn nhẫn ... chuyện trước đây em đã không nói đến vậy mà anh vẫn ... nếu anh không bày tỏ tình yêu thì làm sao em dám chứ. Chẳng lẽ anh lại lụy tình đến như thế hay sao. Không bao giờ đâu anh ... Em tưởng anh là người biết điều ... Nhưng anh đừng tưởng như thế là mình hay đấy! Em sẽ không để yên cho anh đâu.
- Gì mà gay gắt với anh dữ vậy.
- Anh nghĩ lại về anh đi. Không là em, chẳng có má nào mê anh đâu ... Bà Ly Thu ấy à? Một con cáó .
- Người ta trẻ như thế ... Em tưởng em nhỏ hơn người ta nhiều lắm sao?
- Không hơn sao có đứa con gái lớn như vậy.
- Không phải con ruột cô ấy.
- Chà ... chà kì đây ... Anh tìm hiểu kỹ đến thế sao.
- Cái gì mà tìm hiểu kỹ ... có thể xem bọn anh là anh bạn cũng được mà.
- Bạn à! tại sao anh lại thích làm bạn với họ Làm bạn với hạng người như thế à – Em có ác cảm với họ rồi.
- Không thêm quen với hạng người đó đâu.
- Em làm rồi ... bộ tưởng họ tầm thường như vậy sao?
- Chẳng qua cũng chỉ là ... Em nghĩ rồi họ cũng cho “Hạ Tím” giống như “Hạ đỏ có chàng trai tới hỏi mà thôi!
- Bộ em tưởng ai cũng như chủ quán “Hạ Đỏ” thôi à! Anh thật sợ khi thấy một “Hạ Đỏ”, thật là tồi tệ cũng giống như một quán cà phê trá hình ... chủ quán chắc là người thành phố ... có muốn sao chép cũng không được chỉ có người có tâm hồn và trí tuệ mới có sự sáng tạo như thế.
- Anh toàn bênh vực cho họ.
- Em biết cô ấy là ai không?
- Em biết làm chi cho cục ...
- Cô ấy là người viết báo đấy!
- Anh nói sao? ... Trí thức à!
- Ừ! Anh đọc báo thấy có bài của Ly Thu ...
- Chắc là một Ly Thu nào còn trẻ trung, bộ anh tưởng có mỗi bà ấy là Ly Thu hay sao?
- Con gái cô ấy đã nói cho anh biết.
- Anh biết để làm gì?
- Đơn giản thôi vì ... anh và họ là bạn.
- Thật là Anh đã biết người ta là “nhân tình” của dượng em vậy mà cũng theo đuổi".
- Em nói chuyện khó nghe quá Thiên Hân à!Anh đã không nghĩ về

chuyện đó ...

- Anh đừng dối em là trước đây anh không có, chỉ tại vì anh là kẻ chưa ra chiến trường đã biết trước mình là kẻ thua cuộc.
- Em nói có vẻ thách thức quá. Đừng khích động anh đó.
- Cho rằng em thách thức anh đó.
- Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, có được không?
- Anh sợ rồi phải không?
- Tại sao anh lại sợ chỉ vì em không biết chuyện nên anh không muốn nói thế thôi!

Thiên Hân cười nhưng trong lòng rất giận, cô như thế mà lại thua một phụ nữ bán quán cà phê - nhưng sao cô ta lại có vẻ quý phái và tài năng như thế

...

chẳng qua đó là thủ thuật để dụ khách mà thôi, cô lạ gì bọn họ

Thiên Hân đề nghị:

- Mình hát karaoke đi anh ...

Hải Đoan lắc đầu, nói:

- Em cứ vào hát đi, anh ở ngoài này yên tĩnh một chút.
- Làm sao yên tĩnh được, anh ngồi một mình sẽ có người đến tiếp chuyện anh đó.
- Uống cà phê mà cũng phiền phức ghê!
- Không phải là phiền phức mà là tiếp khách.
- Em có vẻ thích quán này ...
- Có thể vì nó không đơn thuần là chỉ có cà phê.
- Tạp nhạp quá anh không thích.
- Vậy mà tạp nhạp ... Sao anh không nói là quán này đa dạng, phong phú.
- Anh không thích như vậy.
- Vậy sao anh đến đây.
- Tại em muốn ...
- Chứng tỏ anh cũng chiều em ... em rất cảm ơn.
- Nhưng sẽ không có những lần sau đây nhé? Ủa sao em không đi hát.

Thiên Hân lắc đầu:

- Đi hai người, ai lại vô hát một mình - quê lắm - Và lại ...

Thiên Hân ngáp ngừng.

Hải Đoan cười, hỏi:

- Và lại thế nào? ...

Thiên hân cười:

- Anh ở đây thì có các cô tiếp viên ngồi cạnh để tiếp, còn em vào hát một mình thế nào cũng có một gã" con trai hát cùng.
- Vậy thì có đối thủ, không tốt sao ...
- Anh còn trêu em nữa ...

- Anh nói thật mà, biết đâu như vậy sẽ tốt cho em.
 - Cái anh này thật đáng ghét.
 - Anh có dễ thương bao giờ đâu?
 - Thảo nào bỏ cả bạn bè để về đây làm kẻ si tình.
 - Em chỉ nói vậy.
 - Không đúng ... Nhìn mắt anh là em biết sự ngưỡng mộ ở trong đó.
 - Vậy em làm thầy bói đoán xem anh có cửa không?
 - Không bao giờ có đâu ... Anh tưởng người ta ngó đến anh ư - không bao giờ ...
 - Nhưng theo em những con người như vậy không có “cửa” đến với anh thì đúng hơn.
- Có quá lời không đó! – Anh đang được như thế! Như em đây mà còn không có cửa tồn tại trong tâm hồn của anh nữa là ...
- Thôi đi cô ... ai mà dám “vội” tới cô vì sẽ không xứng đáng đâu.
 - Nếu được như thế thì em sẽ để anh có điều kiện ... nhé!
 - Cho anh bình yên.
- Hải Đoan lắc đầu rồi đốt một điếu thuốc và thả khói bay vòng vòng, mỗi khi buồn đau trong lòng Hải Đoan thường thả khói bay rồi đưa tay bắt khói ... để quên hết những gì chung quanh ngay cả việc anh muốn ngồi mình cũng chẳng được? ...

Khoảng Trời Mưa Hạ

Chương 9

Không phải Ly Thu tìm cách để gặp ông Mậu, chính ông đã tìm đến cửa hàng của nàng và tìm cách để gặp Ly Thu.

Ly Thu ngạc nhiên hỏi:

- Ông đến tìm tôi ư?
- Tôi gặp cô được chứ!
- Tôi với ông chẳng có liên quan gì.
- Cô Thu à! Tôi nghe chú Khắc Niệm nói về cô nên tôi định gặp cô.

Ly Thu hiểu nhầm nên nói:

- Đúng ... tôi có ý định gặp ông, nhưng nghĩ lại thấy không cần thiết.
- Tôi xin cô đó ... tôi có việc này quan trọng lắm để hỏi cô.

Ly Thu cảm thấy mình thật mâu thuẫn nhưng rồi vẫn phải gặp gã đàn ông mà nàng định gặp.

Gã khuấy nhẹ tách cà phê rồi nói:

– Cà phê ở đây không ngon bằng ở Hạ Tím đâu, cô uống đỡ nhé!
– Ông muốn nói gì ... tôi ngại người khác hiểu khi thấy tôi và ông ở quán cà phê này.

– Tôi định đưa cô đến quán "Hạ Đỏ có chàng" tôi hỏi xem có thể cô rút kinh nghiệm gì ở đó không?

Ly Thu đứng dậy nói:

– Xin lỗi ... Tôi không có ý kinh doanh kiểu đó ... Chúng tôi làm ăn chân chính, ông nhầm người rồi.

Đặng Mậu ngạc nhiên trước sự phản ứng của Ly Thu. Ông cười xin lỗi.

– Tôi thành thật xin lỗi cô ...

Tôi nghe nói dạo này Hạ Tím bị cạnh tranh ... nên có ý tốt.

– Nếu là do em gái tôi nói với ông thì tôi xin ông đừng xen vào chuyện riêng của chúng tôi. Ông tưởng ông là ai chứ! Tôi chưa cảnh cáo ông về mối quan hệ với em gái tôi ... Tôi cho rằng nó cũng có phần sai vì đã bị cái mã bên ngoài của ông quyến rũ" ... Tôi đau lòng lắm. Giá như ông không bị ràng buộc về gia đình tôi cũng không màng về tuổi tác.

Giọng ông hỏi nhẹ:

– Nhưng không phải cả cô cũng như thế hay sao?

– Ông là ai mà lại xen vào chuyện chúng tôi chứ! Chuyện của tôi với Khắc Niệm không thể so sánh với ai cả.

– Ly Thu dữ vậy sao cô?

Ly Thu cảm thấy giận. Nàng nói:

– Giữa tôi và ông không có liên quan gì, xin ông lịch sự cho, tui định nói với ông ... Chẳng qua em gái tôi đang bị ông mê hoặc còn chuyện giữa tôi và Khắc Niệm xin ông hãy lịch sự một chút.

Đặng Mậu nhếch môi nhìn nụ cười của cô, Ly Thu cảm thấy càng nổi giận thêm.

– Xin lỗi tôi không có chuyện gì nói với ông ... Chỉ xin ông hãy để chúng tôi yên ... Đừng để em gái tôi bị tổn thương tôi sẽ không tha cho ông đâu. Ly Thu đứng dậy.

Đặng Mậu lắc đầu nói:

– Thật ra tôi không định nói thế, nhưng cô đã nói thì tôi cũng xin nói để cô rõ ... Tôi không xen vào chuyện của cô với Khắc Niệm được à! Cô lầm rồi ... cô có biết Khắc Niệm là gì của tôi không.

– Tôi không cần biết.

– Tại sao không? Cô nên đối diện với sự thật là Khắc Niệm cũng đã có vợ

....

mà vợ của Khắc Niệm là ... là em gái của tôi, đúng ra tôi cũng có quyền yêu cầu cô hãy buông tha cho em rể tôi, nhưng tôi chỉ muốn biết ... những gì Khắc Niệm nói có đúng hay không?

Chẳng lẽ cô lại hy sinh cả tình yêu, cả tương lai của mình.

– Điều này ông lại càng không nên biết ... chẳng liên quan gì với ông?

– Ly Thu ... chẳng qua tôi tìm cô ... vì tôi nghe Khắc Niệm nói về cô ... quê cô không ở đây mà ở Tiền Giang có đúng không?

– Chuyện đó cũng không cần ông biết ...

– Thú thật khi tôi nghe về quê cô và những gì có liên quan tôi muốn xác định một việc.

– Việc gì mà ông cần phải xác định từ tôi.

– Cô có một người chị à!

– Gì nữa đây? Thưa ông? ...

Ông Mậu ngập ngừng nói:

– Tôi ... tôi có quen một cô gái tên Hòa Xuân, quê cũng ở Tiền Giang ... chẳng biết ... có phải là cô ấy hay không?

Trời ạ! Ly Thu nghe chao đảo, tim nằng rồi lên, chẳng lẽ là ông ta ... đã thế ...

ông ta lại đang dần dần đến với Nhã Nghi ... Trời ơi! Nếu là sự thật thì còn tai hại nào bằng, Ly Thu hốt hoảng đứng lên bỏ về ... cô không muốn nghe gì cả.

Bên tai cô, giọng của Đặng Mậu nài nỉ:

– Cô phải biết rõ mọi chuyện, tôi xin cô đó, hãy giúp tôi hoàn thành bổn phận của mình. Chỉ có cô mới giúp tôi được việc này mà thôi ...

Ly Thu chưa định bỏ đi thì Thiên Hân lại xuất hiện.

Thiên Hân ngồi xuống cạnh Đặng Mậu và cao giọng với Ly Thu – May quá được gặp bà ở đây.

Ly Thu ngạc nhiên hỏi:

– Gặp tôi à! Tại sao lại muốn gặp tôi ...

Đặng Mậu sợ con gái nói rằng lung tung nên đã lên tiếng.

– Thiên Hân à! con gặp cô ấy làm gì? Sao lại đến đây không lo làm việc. Thiên Hân trả lời ông Mậu.

– Còn ba, tại sao bỏ cả công việc ở thành phố để về đây, con sợ ba bị “cạo”. con lo cho cả chú Niệm ... có lẽ mẹ và cô cũng sẽ đến thành phố Đà Lạt này để giải quyết mọi việc.

– Con im đi, con không được xen vào chuyện của người khác. Hãy đi về đi.

– Con không muốn ba cũng như chú bị "phá sản", ba bỏ bê công việc ở thành phố, còn chú Niệm chẳng những bỏ bê công việc mà còn bỏ bê cả gia đình ... ba cũng biết vì sao rồi mà, chẳng lẽ cô ta đến đây vì mục đích tốt đẹp hay sao?

Ly Thu nóng rần trên gương mặt khi khám phá mối quan hệ của họ Thì ra là như vậy, còn Đặng Mậu có phải là gã đàn ông của chị Hòa Xuân hay không?

Điều này thật là đau đớn khi mà ... Trờioi! Không thể để ông với Nhã Nghi có mối quan hệ thân mật hơn. Hậu quả sẽ ra sao đây? ... Ly Thu nghe tim mình đau nhói, tay nàng run rẩy, nàng đan hai bàn tay vào nhau để lấy lại bình tĩnh nhưng vẫn không muốn nói điều gì khi có cô con gái của Đặng Mậu ở đây, còn trẻ nhưng đã quản lý cả một siêu thị lớn ở thành phố Đà Lạt này ... cô gái này không vừa đâu? Thì ra siêu thị Sa Đá là của họ Nhưng đừng hòng nàng giao con bé Yên Hòa cho họ thà nghèo nhưng con bé vẫn sống trong tình yêu thương của mẹ Ly Thu và di Nhã Nghi ...

Những ngày tháng vất vả đã đi qua nhưng ký ức của nỗi đau mà gia đình này phải gánh chịu thật không thể nào quên, chính cô là người đã phải gánh vác với mẹ vô cùng to lớn không sao san sẻ hết được.

Ly Thu đau nghẹn đến nghẹt thở, nàng còn muốn hét to lên ... Cuối cùng ông Mậu và cô con gái ra về trước nhưng nàng vẫn hiểu được thái độ của ông. Thật ra nàng mới càng muốn biết rõ hơn về ông nhưng không có một tấm ảnh nào để nàng xác định ... Ly Thu chợt nhớ đến những dòng nhật ký của Hòa Xuân và cái tên M thì ra ... bây giờ cô đã tìm được đáp số cuối cùng ... M" không còn là ẩn số nữa ... Trời ơi! Biết làm gì bây giờ?

Tại sao Khắc Niệm không cho cô biết mối quan hệ gần như thế giữa anh và gã Đặng Mậu kia ... em rề ư? Anh vợ và em rề thường bất đồng với nhau ... Thảo nào ... Điều mà Ly Thu bắt ngờ là khi cô trở về nhà, ghé qua quán lại gặp ngay cô vợ của Khắc Niệm và một phụ nữ có vẻ cứng tuổi hơn ... không cần tìm hiểu nàng cũng đoán được họ là ai.

Thì ra Thiên Hân đã theo dõi và dàn xếp mọi chuyện, cô gái này từ lâu đã theo dõi mọi chuyện, thảo nào luôn tỏ ra gay gắt, cau có khi có dịp gặp nàng. Ly Thu nghĩ mà đau lòng ... Nếu thế ... ông Đặng Mậu có dám nhận con gái mà mình bỏ rơi ngót hai mươi năm trời hay không? Điều nàng lo lắng là Yên Hòa, giầu con bé mãi mãi không được rồi vì ông ấy đang hiển hiện ... Nếu không có quá khứ như thế làm sao lại có sự trùng cả tên người, tên quê như thế, hy vọng là không phải. Điều này đã không còn có thể nữa rồi.

Thấy Ly Thu bỏ đi Nhược Thủy kêu:

- Cô Ly Thu ... chúng tôi muốn gặp cô.
- Tôi và cô đâu có liên quan gì đâu?
- Không à! Cháu tôi vừa cho biết cô đã gặp anh Đặng Mậu ...

Người đàn bà lên tiếng:

- Sao hai người hẹn hò à!

Nhược Thủy lên tiếng:

- Chị bình tĩnh đã nào, chưa gì đã thế rồi!
- Cô nói đi ... Thảo nào cô ta đẹp quá!

Ly Thu đã hiểu mọi việc nên nói:

- Xin lỗi hai vị, quán chúng tôi hôm nay phải nghỉ sớm vì có việc riêng.

Nhược Thủy cau có:

– Cô sợ à!

Ly Thu nhăn mặt.

– Xin lỗi cô ... chúng tôi bận việc ...

– Cô bận gì cũng phải ở lại để chúng ta bàn việc.

– Bàn việc, chúng ta có việc gì mà bàn thừa bà!

Nhược Thủy sẵn giọng:

– Tôi nói để cô rõ ... Đây là vợ Đặng Mậu ... còn tôi là ai cô có cần biết không?

Ly Thu lắc đầu nói:

– Không! Tôi đang mệt lắm xin hẹn vào dịp khác.

– Cô sợ à!

– Tôi không sợ, nhưng tôi đang mệt ... Xin chào ... Nếu quý bà có uống nước thì xin tự nhiên.

Ly Thu bỏ đi nhanh về phía cửa hiệu của mình.

Nhã Nghi nghe nói đến Đặng Mậu là quan tâm ngay, cô không biết vì sao chị Ly Thu lại gặp ông. Có lẽ để ngăn cản hai người lúc nào chị cũng tìm cách ngăn cô và Đặng Mậu, trong khi chị với Khắc Niệm vẫn hẹn hò, và cô đâu có ngăn cản hai người.

– Nhược Thủy tìm họ để làm gì? Chẳng lẽ họ có liên quan đến Đặng Mậu hay Khắc Niệm.

Nhã Nghi cảm thấy giận Ly Thu nhất định là Ly Thu đã nói gì với Đặng Mậu thảo nào mấy ngày nay không gặp được ông ta!? ...

Hơn tuần nay Nhã Nghi không thấy Đặng Mậu đến, chiều nay cô giao quán cho Thúy Tâm và Yên Hòa rồi bỏ đi suốt. Đến tối mới trở về.

Ly Thu gọi Nhã Nghi sang và nói:

– Em làm sao vậy Nghi? Bỏ đi suốt cả buổi chiều, kiếm ông ta à!

Nhã Nghi buồn bã nói:

– Có phải chị đã nói gì và cấm ông ấy đến đây. Chị thật kỳ ... người ta đến quán cũng không cho nữa hay sao? Vậy dẹp quán đi.

Ly Thu nổi giận:

– Nếu em thấy cần thì chị sẽ dẹp ngay.

– Chị thật tàn nhẫn, ích kỷ ... Chị biết có mình ...

– Nghi à! Em bình tĩnh đã ... em đã xảy ra chuyện gì với ông ấy rồi phải không?

Nhã Nghi cau có:

– Chị tưởng như chị à? ... đi suốt cả tuần với người ta ... bộ anh ta không là người có vợ hay sao?

– Chị đã nói rồi anh Khắc Niệm với chị khác ... Ông ta khác, em không biết hai người phụ nữ hôm nọ là ai à?

– Bà ta định đánh ghen với chị đó ... Ai mà không biết, bà ấy tìm chị là biết rồi ...

Ly Thu gần giọng:

– Còn người đàn bà kia là ai, em biết không biết sao?

– Mặc kệ họ

– Bà ta là vợ của ông Mậu đó ... họ là chị em dâu em chồng ...

Nhã Nghi lắc đầu:

– Em không quan tâm chuyện đó ...

– Em không nên tiếp tục mối quan hệ với ông Mậu ...

– Em cứ quen nếu chị và Khắc Niệm chia tay thì em bắt chước chị.

– Em thật là ... Em có biết chị đang lo lắng, đau khổ như thế nào về mối quan hệ của em với ông Mậu hay không?

Có nên nói cho Nhã Nghi biết liền hay không? Nếu nói ra mọi việc tiếp tục sẽ ra sao? Trời ơi! Rồi Yên Hòa sẽ biết ... Rồi mọi việc sẽ ra sao khi mà mọi việc sẽ phơi bày ra ánh sáng ...

Nhã Nghi và Yên Hòa sẽ ra sao ... Ngay lúc này nàng cũng đã muốn dọn đi nơi khác để tránh gặp Đặng Mậu, sẽ không cho ông ta nhận con bé nghĩ rằng ba nó đã chết sẽ tốt hơn. Bỗng dưng từ lúc chào đời tới đến bây giờ con bé mới được gặp lại cha ...

Thà rằng để nàng chôn giấu trong lòng ... Nhưng liệu ông Đặng Mậu có chịu để gia đình nàng yên không? Dẫu sao nếu không nói cho Nhã Nghi biết có lẽ ông Mậu cũng sẽ tránh Nhã Nghi khi ông đã rõ Nhã Nghi là ai? Cầu trời ông ấy vẫn còn lương tâm, để nàng không phải lo lắng thà là Nhã Nghi giận hờn ...

Nàng cũng sẽ cứ chấp nhận mọi điều phiền muộn để bảo vệ cuộc sống vốn yên bình của gia đình nàng mà nàng đã phải khổ sở, hy sinh suốt bao tháng năm dài ...

Mặc cho Nhã Nghi giận dỗi bỏ đi, Ly Thu ngồi mọi lúc rồi về phòng ...

Ông Đặng Mậu chuẩn bị đi Đà Lạt, ăn sáng xong, ông bỏ đĩa và đứng lên nói:

– Tôi về Đà Lạt có chút việc.

Bà Lan Thụy cau mặt:

– Mình lên trên ấy làm chi mà lên hoài vậy.

– Công việc ở trên đó chưa ổn, anh còn phải tính toán lại một số việc.

– Chớ không phải ông ở đó bày đặt lăng nhăng hay sao?

– Sao mình nói năng linh tinh vậy. Tôi lăng nhăng cái gì chứ!

– Ai mà biết anh ở đó để làm gì chứ?

– Mình hay suy nghĩ băng quơ ... Nè! Đừng có nghe lời cô Thủy rồi cứ lên đó mà làm rối tung mọi chuyện.

– Tôi sẽ lên Đà Lạt với mình.

– Mình muốn lên cứ lên nhưng phải thu xếp chuyện nhà rồi hãy đi.
Bà Lan Thụy định thử lòng ông Mậu, nhưng ông có vẻ dửng dưng, mặc kệ, bà cảm thấy bức tức và giận vô cùng. Bà sẽ lên chỗ của Thiên Hân, con bé biết rõ mọi chuyện nhất là chuyện của Khắc Niệm. Khắc Niệm và Nhược Thủy đúng ra đã ra tòa ly dị từ lâu rồi nhưng con bé chưa muốn ai cũng biết lỗi lầm do Nhược Thủy gây ra nhưng Nhược Thủy cũng có lý do của mình vì sự lạnh nhạt của Khắc Niệm ... Thì ra là dượng ấy cũng có nhân tình nên mới như thế ... Đó là một người phụ nữ có gương mặt thật ưa nhìn thảo nào ... Khắc Niệm chẳng chết mê chết mệt được. Đàn ông mà! Nếu chấp nhận ly dị, Nhược Thủy sẽ được hưởng phân nửa tài sản của Khắc Niệm. Nhưng Nhược Thủy có cần đâu khi tình nhân của nó là gã Việt kiều. Đằng nào Nhược Thủy cũng sống giàu sang kể ra cô em chồng của bà quả là khéo chọn ... Lan Thụy cảm thấy phục.

Để cho Đăng Mậu đi Đà Lạt ít hôm, bà Lan Thụy nhất định sẽ lên đó để trưng trị" cái lũ phụ nữ mà bà chẳng bao giờ có thiện cảm dù đó là một cô gái xinh đẹp ... bà còn nghe nói ở Đà Lạt còn có quán cà phê tên thật lạ "Hạ Đỏ có chàng tới hỏi . ở đây tươi mát" hơn ở "Hạ Tím", Nhược Thủy có vẻ tâm đắc với quán này. Nghe nói quán phát lên rất nhanh, tưởng đánh gục được Hạ Tím nhưng "Hạ Tím" vẫn còn khách. Đã thế Khắc Niệm cũng như Đăng Mậu còn đưa cả nhân tình vào "Hạ Đỏ ...", nếu ngoài việc uống cà phê thì chắc họ chẳng đến đó để làm gì. Ai cũng thích đến chỗ đó để có không khí của yêu thương ...

Nghe Nhược Thủy nói Lan Thụy cũng muốn về ở Đà Lạt hẳn để ngăn Đăng Mậu. Nếu ông ấy đến đó nhiều hơn và rồi biết đâu lại gieo mầm sống như ngày nào ... Trời ạ! Thói "bướm ong" của ông ấy đã trở dậy rồi sao? Sau bao năm tháng dài dang đẳng, có lẽ đó cũng là bản chất của chồng bà ...

Lan Thụy lên phòng sau khi Đăng Mậu đã lái xe đi Đà Lạt, chẳng biết lần này ông có bí mật điều gì hay không mà những ngày qua bà thấy ông thật lạ chẳng lẽ công việc ở trên đó có vấn đề như ông nói hay sao?

Bà Lan Thụy vội vã gọi điện cho Thiên Hân và dặn dò mọi việc rồi mới an tâm ...

Thiên Hân luôn về phe của mẹ trong khi Thiên Khôi thờ ơ trước mọi việc, có hai cô con gái nhưng lại hai cá tính, Thiên Khôi có tài nhưng hiền lành hơn, Thiên Hân lại sôi nổi, nhanh nhẹn. May cho bà là về sau lại được một cậu ấm, có cậu quý tử, Đăng Mậu bớt được thói bướm ong ... Bà Lan Thụy mãi suy nghĩ rồi trở về phòng, trong lòng bà đầy mâu thuẫn nên đi hay không, để Đăng Mậu ở Đà Lạt sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Bà vội vã thu xếp sẵn đồ đạc để khi cần sẽ bay đi Đà Lạt ngay, Lan Thụy bỗng thờ dài, chẳng lẽ sau ngần ấy năm trời, bây giờ bà lại lâm vào cảnh ngộ như ngày xưa, nhưng sao trong lòng bà thấy khó chịu thấy bồn chồn lo lắng không yên ...

Đến tối Thiên Hân gọi điện cho bà, con bé báo bà thu xếp rồi đi Đà Lạt ngay ... Nhưng điều bà đoán quả là không sai ... Thiên Hân không nói rõ việc gì mà bảo bà ghé Bảo Lộc để đi cùng cô Nhược Thủy. Mọi chuyện đều từ chị em nó mà ra, bà cảm thấy run rẩy như có một linh cảm không may xảy ra ... Bà quyết định ngày mai sẽ đi ngay lên Bảo Lộc rồi cùng nhau đi Đà Lạt ... vì cuộc sống gia đình bà sẽ về Đà Lạt ở hẳn nếu như Đăng Mậu vẫn thường xuyên về trên ấy. Đó là giải pháp sau cùng bà phải thực hiện cho được?

Nửa tháng sau Khắc Niệm đi nước ngoài do công việc yêu cầu nhưng trong lòng rất nôn nao vì những ngày anh đi tình hình giữa Ly Thu và anh chưa được cải thiện, nàng kiên quyết giận anh biết chỉ vì anh đã giấu không cho nàng biết về mối liên hệ thân thuộc với Đăng Mậu, Khắc Niệm thừa biết điều này nên e ngại chưa dám nói không ngờ mọi việc đã vỡ lẽ, ngồi trên xe mà trong lòng anh cứ nôn nao về ngay Đà Lạt để được gặp nàng.

Chẳng biết Ly Thu đã hết giận hay chưa. Hôm nọ nhìn gương mặt dối của nàng anh cứ ngỡ như mình trở lại của một thuở sinh viên.

Bao lần nàng vẫn cứ hỏi:

Tại sao? Tại sao anh giấu em, anh là em rể của Đăng Mậu ... Thảo nào anh biết rất rõ về ông ấy .

– Anh xin lỗi! Anh không nghĩ đối với em sự việc này lại quan trọng như thế.

– Sao không quan trọng chứ! Anh và ông ấy cũng chỉ là một đàn ông thật là

...

Có lẽ giận dối quá hóa mất khôn nàng đã kể lẻ bao nhiêu điều nàng đâu hiểu được mối quan hệ không mấy tốt đẹp giữa anh và Đăng Mậu, cũng như Đăng Mậu lúc đầu cũng đã ủng hộ anh về việc ly dị nhưng rồi lại trở mặt ... Đêm trước khi đi anh cũng đã gặp nàng và nhất định đêm nay về đến Đà Lạt, anh gặp nàng ... Lần này anh đã chuẩn bị nhẫn kim cương mua từ nước ngoài và cả một vòng đeo cổ có những hạt ngọc thật xinh xinh ...

Đây là quà đính hôn và quà cưới ... Dẫu cho chưa ly dị được vợ anh vẫn kiên quyết kết hôn với nàng, được một người quen tư vấn anh đã an tâm về việc này khi mà anh và Nhược Thủy chưa ly dị nhưng về pháp lý họ đã ly thân từ lâu.

Mọi việc đều có xác lập văn bản và công chứng ... Vừa kếp hợp công việc, vừa gặp người quen tư vấn ... Bây giờ trong lòng Khắc Niệm vô cùng thư thái dù biết Ly Thu vẫn còn đang giận mình anh sẽ tìm cách dỗ ngọt nàng ... Như ngày nào, nhưng Ly Thu là cô gái tuy yếu đuối nhưng không dễ gì dỗ ngọt. Không hiểu vì sao cho đến bây giờ tình yêu của anh dành cho Ly Thu vẫn nồng nàn như ngày nào. Tình yêu là thế ư? Khi ta khao khát một tình yêu và dành cho tình yêu đó một vị trí vững vàng thì nó sẽ không bao giờ bị thay đổi ...

Trong lòng anh bao nghĩ suy cứ như con rối chạy loanh quanh.

"Yêu nhau trong cuộc đời Mơ duyên tình dài Gắn bó đôi lời Ta quen nhau một ngày Thương nhau trọn đời Giữ cho lâu dài Khi chia tay lần đầu Duyên chưa đậm màu Cũng đã say nhiều Một thời gian quen biết Tình ta tha thiết muôn phần Nhưng không ai nào ngờ Duyên đang mặn mà Bỗng đã chia lìa Đêm chia ly lạnh lùng Đưa tay một lần Đến mai không còn Đêm nay không còn dài Xin cho vài lời Chớ trách nhau hoài ...".

Những lời ca cứ như trái tim anh ngày nào nát tan:

Nỗi đau của ngày xưa đã tan khi gặp lại nàng, vậy mà họ vẫn chưa dành hết cho nhau. Nhất định lần này, chỉ còn lần này anh và nàng phải đến với nhau. Khắc Niệm chớp mắt suốt đoạn đường xe từ thành phố trở về ...

Cà phê Hạ Tím vắng khách dần dần. Ly Thu bó tay trước thái độ của Nhã Nghi, chẳng biết Đặng Mậu gặp con bé và đã nói gì mà xem ra nó vẫn hờn giận nàng mãi. Lạy trời con bé đừng làm điều khờ dại.

Bây giờ thì nàng không lo về thái độ của Đặng Mậu. Nàng tin ông ta không nữ ... nhưng rồi Ly Thu cuống lo khi Nhã Nghi nông nổi ...

Bước sang quán nhìn Yên Hòa bên quầy và những chiếc bàn lưa thưa khách, Ly Thu ngồi ở một góc bàn, mà suy nghĩ bao điều.

Chẳng lẽ Hạ Tím lại đi theo con đường của Hạ ĐỎ có chàng tới hỏi ư?

Một quán cà phê trá hình, không đời nào nàng làm như thế, mãi mãi "Hạ Tím" chỉ là một quán cà phê với những khúc tình ca như đưa mọi người trở về với miền quá khứ, với những hoài niệm đầy ấp yêu thương.

Yên Hòa đến góc bàn ngồi với Ly Thu cô bé nói:

– Mẹ ơi! Có chuyện gì xảy ra cho dì Nghi, dạo này dì kỳ lạ vậy mẹ!

Ly Thu gượng cười nói:

– À! Có chút hiểu nhầm nên dì buồn con à!

– Hiểu lầm ... chuyện gì vậy mẹ!

– Không có gì đâu con. Từ từ mẹ sẽ giải thích cho dì ấy hiểu.

– Sao gần đây con cũng không thấy chú Khắc Niệm đến thăm mẹ.

– Con nhỏ này ... có khách vào kia lại phụ với dì Thúy Tâm đi.

– Dạ!

Ly Thu bỏ đi khi thấy khách vào, không ngờ Hải Đoan kêu:

– Cô Ly Thu ... cô ngồi đây uống tách cà phê với tôi nhé. Xin cho tôi được mời cô tách cà phê.

– Tôi bận chút việc anh Đoan à!

– Bận gì thì bận, chỉ xin cô ... nể tôi mà uống một cốc cà phê ... Tôi biết cà phê ở đây rất ngon ... định chia sẻ với chủ nhân. Vậy mà cô nỡ để tôi thất vọng hay sao?

Trước thái độ nhiệt tình của Hải Đoan, Ly Thu đành ngồi và uống tách cà phê.

Trò chuyện một lúc, Hải Đoan đành lên tiếng:

– Cô Ly Thu à! Tôi tin rằng cô là người tốt. Nhưng ...

Ly Thu có vẻ không hài lòng, cô nói:

– Anh định xen vào đời tư của tôi à! Tôi xin anh đó.

– Ý tôi không phải như vậy ... Tôi chỉ ngạc nhiên về gia đình của cô.

Ly Thu đứng lên nói.

– Gia đình tôi như thế, tôi xin anh miễn bàn, đừng xen vào chuyện người khác khi anh không biết gì về chúng tôi ...

– Không phải như vậy đâu cô Ly Thu, ý của tôi là ... Ông Mậu.

– Ông Mậu gì ...

Thiên Hân ủa vào lên tiếng khi nghe không rõ ràng mọi việc, nhưng cô vẫn oang oang.

– Bà Thu ... Bà cũng biết vì bà ... à! Vì chị em bà gia đình chúng tôi tan nát, bà có biết không, ba tôi bỏ bê công việc trên Sài gòn để về đây, còn chú ... không Dượng tôi bỏ bê công việc, bỏ cả vợ con. Bà vừa lòng chưa. Cô chủ nhỏ đâu rồi.

Hải Đoan ngăn Thiên Hân khi thấy Thiên Hân la lối om sòm.

– Kìa Hân, ở đây là quán, vả lại ai đã làm gì mà em đến đây gây sự.

Thiên Hân cau giọng:

– Trời ... Anh còn la em nữa à! Ba tôi vì ai chứ! Nói cho bà biết, mẹ tôi sẽ lên đây phá tan quán của bà đó.

Ly Thu giận sôi lên:

– Hiện tại tôi cũng có thể mời công an đến với lý do cô kiếm chuyện phá quán chúng tôi. Tôi làm ăn chưa hề sai trái điều gì.

– Cô sai về đạo lý.

– Bằng chứng đâu, cô còn trẻ ăn nói cho lịch sự một chút, tôi xin miễn bàn, xin chào anh Hải Đoan. Hãy đưa bạn gái của anh về đi. Coi như tôi đãi anh cốc cà phê này nhé!

– Không cần đâu? Mình đến “Hạ ĐỎ ...” tinh thần thoải mái hơn anh ạ!

Cô rút tiền đặt lên bàn và bỏ đi.

Ly Thu giận run lên khi thấy khách trong quán cũng bỏ về ... Trời ơi! Nàng đã thất bại, nàng đã làm gì sai mà một cô bé cứ đến quấy phá nàng mãi vậy?

...

...Chưa giải quyết được chuyện gì, lại tiếp chuyện buồn phiền khác.

Đặng Mậu đang đợi nàng, vừa thấy nàng, ông đã lên tiếng:

– Tôi mời cô đi đâu đó trao đổi chút việc có được không cô?

– Không được cô Thu à! Tôi từ thành phố vừa tới là gặp cô ngay đây tôi xin cô chút ít thời gian ... Tôi xin cô.

– Để làm gì?

– Tôi muốn xác minh một chuyện ...

– Xin lỗi tôi rất mệt ông Mậu à. Ông Mậu nhìn quanh, hôm nay cửa hiệu không người, chắc có lý do, nên ông lên tiếng:
– Xin lỗi cô ... Hay là tôi có thể trao đổi với cô một chút ở đây được không

...

chỉ năm phút thôi.

Ông mở bóp lấy ra một chiếc hình đã cũ đưa cho Ly Thu và nói:

– Xin cô ... hãy xem dùm ... Đây là cô ấy ... Hòa Xuân đó ...

Ly Thu đã chuẩn bị tư thế nhưng vẫn không khỏi hốt hoảng, giật mình cô gào lên:

– Trời ơi! Là chị đây mà!

Nước mắt từ đâu trút xuống như cơn mưa lốc, nàng không nói được lời nào, đôi tay cầm tấm hình mà vẫn run rẩy trong lòng.

Vừa khi ấy Nhã Nghi lù dù trở về, cô hét lên:

– Thì ra ... Ông đến và ở đây ...

Ly Thu hất tấm hình xuống và tìm cách giấu đi. Nàng nói.

– Nhã Nghi à! Em đã về rồi à! Chị đang trông em đây.

– Trông em à! Không phải là chị không muốn em gặp ông Mậu ... để ông ta đến đây gặp chị à! Trời ơi! chị là người thế nào vậy ... Em có ngăn chị với Khắc Niệm đâu, vậy mà, chị còn định đá Khắc Niệm ư?

Đặng Mậu vừa đau khổ, vừa xác định, ông không biết nói gì nhưng đã vội trấn tĩnh, nên nói:

– Nhã Nghi à! Cô nên bình tĩnh lại ... Hãy nghe tôi nói đây, thật ra tôi đến đây để ...

– Ông định thanh minh điều gì chứ.

Đưa mắt nhìn sang Ly Thu, cô nói tiếp:

– Cả chị nữa ... bây giờ tôi mới rõ bộ mặt của chị đồ đạo đức giả ...

– Kìa Nhã Nghi ... cô không nên nói cô Ly Thu như vậy, thật ra ... tôi muốn nói:

Ly Thu xen vào vì không muốn Nhã Nghi biết ngay lúc này vì tâm trạng cô bây giờ để cho mọi việc rối tung lên hay sao?

Ly Thu đứng lên:

– Xin lỗi ... tôi mệt quá, tôi xin đi nghỉ ngơi, còn ông nên về đi.

– Sao? Vừa thấy tôi về chị đã đuổi Đặng Mậu. Chị thật là ích kỷ.

Nhã Nghi kéo tay Đặng Mậu đứng lên và nói:

– Ông Mậu ... em muốn nói chuyện với ông, mình đi nhé!

Quay nhìn Ly Thu cô nói:

– Tôi tôi không về đâu.

Ly Thu liếc nhìn Đặng Mậu, nàng nhắc nhở.

– Mong ông còn chút ...

– Tôi biết ... tôi biết ...

Đặng Mậu gật đầu vì ông hiểu ý của Ly Thu.

Rời khỏi nhà, Nhã Nghi nói:

– Được gặp ông em mừng quá!

– Cô muốn đi đâu?

Nhã Nghi giận dỗi:

– Cô à! Tự dưng ông lạnh lùng với em như vậy hay sao? Có phải vì chị ấy hay không? Em biết mà chị ấy đẹp lại có tài, còn em ...

Đặng Mậu nói:

– Em đừng nghĩ như vậy ... Ly Thu là một người phụ nữ tốt ...

– Bây giờ ông lại còn bênh cả chị ấy ... Nhưng thôi ... bây giờ đưa em đi đâu đó đi ... Em muốn được yên tĩnh.

– Em muốn đi đâu.

– Ông đưa em đến khách sạn mình ăn gì ở đó luôn rồi nghỉ ngơi.

– Sao, em định ở lại khách sạn à!

– Em muốn có người an ủi, có người bên cạnh, đi với em ông nhé!

Đặng Mậu dừng xe trước một hiệu ăn, Nhã Nghi lắc đầu:

– Em không muốn ăn ở đây. Đến khách sạn Mimosa đi ông.

Nhã Nghi vừa nói, vừa lắc đầu cô vẫn ngồi yên trên xe.

Đặng Mậu biết sự ương ngạnh của Nhã Nghi nên đành nhượng bộ.

... Ông gọi thức ăn, thứ uống bày đầy bàn rồi mời Nhã Nghi.

Nhìn dáng ngồi và ly rượu trong tay Đặng Mậu, Nhã Nghi vô cùng buồn khổ, trạng thái lo lắng, lẽ nào ông bỏ rơi cô và ông ta lại tỏ ra si tình cả chị ấy.

Trời ơi! Ly Thu ơi! Em ghét chị vô cùng, một chút niềm vui trong em cũng bị chị dập tắt rồi hay sao? Chị tài sắc sao không đến với Khắc Niệm đi, hãy tranh cả người đàn ông luống tuổi của em.

Ông Mậu lên tiếng:

– Em ăn tối đi.

– Ông không ăn à!

– Tôi mệt lắm. Từ thành phố mới về đây.

– Nếu vậy ông đi tắm cho khỏe rồi hãy ăn ...

Nhã Nghi đến bên Đặng Mậu, thái độ sẵn sàng như nhân viên phục vụ, cô còn nói:

– Chính ông đã cho em biết mình phải làm sao để quý ông có thể thích mình

...

Em giúp ông nhé!

Nhã Nghi giúp Đặng Mậu cởi áo khoác, cô vừa định cởi bỏ áo sơ mi của Đặng Mậu. Ông đã nắm tay ngăn cô lại. Ông nói:

– Chúng ta ăn uống đi em ... Thật ra tôi cũng đói lắm ... Ăn xong rồi nghỉ ngơi.

- Em thấy ông có vẻ mệt quá ... Để em giúp ông.
- Nhã Nghi lấy chiếc khăn vớ mạnh rồi cầm khăn lau nhẹ trên mặt Đăng Mậu, lau cả bàn tay của ông.
- Rót một cốc trà đưa ông cô nói tiếp:
- Ông uống tí nước trà cho khỏe đã. À! Để em gọi trà chanh cho dễ uống.
- Thôi được rồi Nhã Nghi ... Chúng ta ăn rồi tôi đưa em về kéo khuya lắm rồi.
- Em nhìn đồng hồ xem đã mười một giờ đêm rồi còn gì. Cô Ly Thu đang trông em đó.
- Nhã Nghi nỉ nháy:
- Ly Thu, Ly Thu ... Cớ sao ông cứ nhắc hoài đến chị ấy vậy, bộ ông không biết là chị ấy đã và đang cặp với ông Khắc Niệm, có lẽ ông không biết ông Khắc Niệm, ông ấy cũng là nhà doanh nghiệp ... và lại ông ấy trẻ hơn ông.
- Hai người họ khăng khít với nhau lắm.
- Em nói với tôi điều đó để làm gì. Tôi không quan tâm đâu!
- Không quan tâm sao nhắc đến chị ấy hoài vậy ...
- Nhã Nghi ngồi lên đùi Đăng Mậu, cô lấy hai tay vòng vào cổ ông và nói:
- Theo em, ông nên nghỉ ngơi ...
- Đăng Mậu đẩy Nhã Nghi ra và nói:
- Nhã Nghi à! Thật ra trước sau gì em cũng biết ... Có thể Ly Thu chưa nói cho em biết ... nhưng tôi nói ... em đừng hiểu lầm cô Thu, và lại tôi là người đã có gia đình.
- Nhã Nghi ngắt lời Đăng Mậu:
- Em biết điều đó ... Em có trách ông đâu?
- Nhưng em chưa biết ...
- Biết gì?
- Tôi và chị cô ... cô Hòa Xuân đó đã từng có mối liên quan với nhau ...

Khoảng Trời Mưa Hạ

Chương kết

- Nhã Nghi rời khỏi khách sạn ngay khi nghe Đăng Mậu nói lên bí mật đó.
- Trời à! Trớ trêu đến thế hay sao? Đầu óc cô quay cuồng, Đăng Mậu mở cửa xe cho cô vào nhưng Nhã Nghi nói:
- Tôi về được, ông để tôi ... và gia đình chúng tôi yên nhé ... Từ nay xin cho chúng tôi đừng gặp ông ... Tới đây dừng là đủ rồi ông Mậu nhé!
- Nhã Nghi bỏ chạy và kêu xe taxi trở về. Trong lòng nàng tan nát. Không đau

khổ thì đúng hơn. Lạy trời ông ấy đừng đến, đừng nhìn đứa con ... Rồi đây nếu biết được cuộc sống của bé Yên Hòa sẽ bị khuấy động.

Chẳng còn được như cái tên Hòa mà chị Ly Thu đã đặt để cuộc đời con bé mãi được Yên Hòa, bình yên. Nhã Nghi biết mình quá nông nổi khi hiểu lầm rồi vô cớ gây gỗ và giận chị Ly Thu ... Có lẽ vì điều này mà chị không muốn nói cho mình biết ... Nhưng liệu Ly Thu có giữ bí mật mãi cho riêng mình gánh chịu, chị tưởng bản thân mạnh mẽ lắm hay sao. Giờ này chắc chị mong về lắm. Chị đâu còn sợ chuyện gì xảy ra cho cô ... nhưng tại sao chị lại biết ... Tại sao?

Về đến nhà, Nhã Nghi rút vào phòng ngay, Ly Thu nhìn theo bóng em gái trong lòng cô hiểu rất rõ điều gì đã xảy ra, suốt đêm nay cả hai chị em không sao chợp mắt được. Buổi sáng, Yên Hòa đã đi học, hơn nửa giờ sau Ly Thu dậy và nhận điện của Đăng Mậu:

– Ông nói vắn tắt:

Tôi đang đợi để đón hai chị em cô đi ăn sáng, chúng ta cần nói cho rõ ràng mọi việc, nếu các cô không đi tôi sẽ đợi mãi ở đây!

Lại một áp lực nữa ... Ly Thu biết những gì ông Mậu muốn bàn bạc, trao đổi với mình, đây là điều mà cô rất sợ Nhã Nghi đã bị sốc, nếu Yên Hòa biết thì sẽ ra sao, giấu mãi có được không. Nhưng phải làm thế nào để con bé chấp nhận một việc đau lòng như thế.

Ly Thu trả lời với ông hẹn lúc nàg ... Cô muốn bàn bạc với Nhã Nghi về việc quan trọng này. Giải quyết một chuyện quan trọng giá như có một người đàn ông bên cạnh nàg sẽ không cảm thấy hụt hẫng, cô đơn như thế này ... Bỗng như nàg nhớ mong Khắc Niệm chị lạ, chẳng biết anh đã về rồi anh không đến thăm nàg, thế mới biết tình yêu, sự giận hờn rồi cũng chỉ là nỗi mong đợi. Tình yêu của Khắc Niệm và nàg đúng ra đã đi đến hồi kết thúc, nhưng rồi cứ kéo dài cuộc tình vô vọng này. Sống với anh như vợ chồng thì nàg lại không muốn ... chia tay anh thì nàg đau khổ ... Rồi một thời cũng sẽ đi qua trong tiếc nuối, ngắn xa vời khi đời mình nhìn lại rêu xanh. Nàg bỗng khát khao được yêu, được sống hết mình cho tình yêu vì tình yêu vốn chỉ mỉm cười trong một lúc, một thời. Hãy để tình yêu thật sự chan hòa giữa hai thể xác và tâm hồn như từng con sóng nhỏ được tan ra giữa biển rộng mênh mông:

"Làm sao được tan ra Thành trăm con sóng nhỏ Giữa biển lớn tình yêu Để ngàn năm còn vỗ ..."

Hơn chín giờ Nhã Nghi mới thức dậy, cô giật mình lo lắng vì phải lo mở quán ... Ly Thu nhìn Nhã Nghi cười và nói:

– Em có thể nghỉ ngơi, đi chơi đâu đó ít hôm cho thư thả ... Có thể rủ Yên Hòa cùng đi, còn ở quán cà phê đã có Thúy Tâm và các cô lo rồi ... làm gì thì làm chúng ta không đóng cửa Hạ Tím" ngày nào Nghi nhé!

– Vâng! Em cũng nghĩ như vậy.

Nhã Nghi bồng ôm vai Ly Thu và nói:

– Chị cho em xin lỗi ... em nông nổi quá phải không chị.

Ly Thu cười, lắc đầu:

– Thôi đi nhỏ ... đánh răng rồi ăn sáng ... chúng ta phải bàn bạc chuyện này Vừa bước xuống giường, Nhã Nghi vừa lên tiếng:

– Em biết chị muốn nói gì rồi, tùy chị vậy.

– Không được ... Em nhanh lên ... Chúng ta ăn bánh cuốn chả lụa nè, ngon lắm.

– Chị chưa ăn sáng sao?

– Chị cũng vừa chớp mắt được một chút sau khi dọn dẹp các cô mọi việc.

– Chị thật chu đáo em tề quá không giúp cho chị được gì?

– Chị đã bảo rồi ... để chị biết, em sẽ đỡ lo lắng hơn ... Em nên sống bình yên.

Khi hai chị em ngồi vào bàn ăn.

Ly Thu lên tiếng:

– Em đã biết rồi ... chị vui vì em không bị sốc ...chị chỉ sợ em hụt hẫng nên chưa muốn để em biết ... trong lòng chị đau đớn lắm em có biết không?

– Chị tưởng em không đau sao? Em đã cố gắng để bình tĩnh như chị Rất may mà chị đã biết, ông ta đã biết nếu không ... trời ơi! Chuyện gì sẽ xảy ra đây chị. Vô cùng tồi tệ tồi tệ lắm chị ơi!

Nhã Nghi bỏ đũa, khỏ sở ôm đầu:

Ly Thu đặt tay lên vai em gái.

– Không sao đâu nhỏ ... Chị luôn luôn cảm nhận được mỗi bước đi của em trong mỗi cử chỉ hành động khi ấy mình sẽ ngăn ngừa mọi chuyện không để ảnh hưởng xấu ...

– Nhưng ...

– Không nhưng gì hết. Ăn đi.

Hai chị em vừa ăn, vừa nói:

– Mình tính sao đây chị.

– Thì ăn đã đi rồi tính.

– Em muốn "vạch trần bộ mặt xấu xa dơ bẩn đó ... Trời ơi! Cứ nghĩ đến là em rợn người đó chị. Nhưng em ... em thật có lỗi với chị

– Đã bảo là thôi đừng nói nữa, chiều nay chị có hẹn với ông Mậu rồi, hai chị em mình cùng gặp ông ấy nhé!

– Em không gặp ông ấy đâu. Chị tính sao thì cứ gặp và trao đổi với ông ấy!

– Em không có ý gì hay sao?

– Em không biết ... và lại chị đã giải quyết mọi chuyện như từ thuở giờ, việc gì chị cũng chu toàn cả, em không biết đâu ...

– Theo em mình có nên để Yên Hòa biết hay không?

– Trước sau gì nó cũng biết, mình nên khéo léo cho nó biết trước ... sẽ tốt hơn, nhờ sau này người ta vì cái gì đó ... họ tìm cách để có được con bé.

– Ồ! Chị cũng nghĩ như thế ... ông ấy chắc chắn sẽ nhận nó ... Còn việc khác thì sao nhỉ?

– Việc khác là việc gì?

– Chẳng hạn như ông muốn được nuôi con bé.

– Không đời nào em chấp nhận điều kiện này, với lại Yên Hòa chẳng bao giờ muốn sống với ông ấy đâu ... trừ khi ông đề nghị chuyện này chúng ta nên chấp nhận ...

– Em muốn chuyện gì ...

– Ông ấy giàu có ... phải có tài sản để cho Yên Hòa ... mình yêu cầu như thế để đổi lại việc ông ấy nhận con chứ! Chị đừng quá hiền lành. Chị đã nuôi dưỡng nó ngót hai mươi năm nay ... đến đôi phải đánh đổi cả ... tình yêu thời trẻ của mình mà.

– Em nói gì vậy ...

– Em biết chị và Khắc Niệm đã từng là người yêu của nhau ... chị hy sinh nhiều quá.

– Ai đã nói với em, Khắc Niệm à!

– Không, Ông Mậu ... và mối quan hệ của ông Mậu với Khắc Niệm như thế nào em biết cả rồi ... Hình như sau sự việc này ông ấy đứng về phe với Khắc Niệm đó ... ông ấy nói em gái của ông ấy và Khắc Niệm từ lâu rồi ly thân ... đây cũng là lý do để Khắc Niệm và chị có thể cưới nhau được.

– Em cũng thật là lạ đó.

– Bộ chị tưởng em vô tâm lắm hay sao?

– Thôi được rồi ... nên em không cần thiết thì chị sẽ gặp ông ấy.

– Vâng! Nói gì nói em vẫn căm tức ông ấy. Vì ông ấy chị Hòa Xuân càng bệnh nặng hơn và đến khi mất đi chị ấy cũng thật cô độc, đáng thương. Vì vậy hãy để con bé có cha ... chúng ta đã bị cha bỏ đi khi mẹ có tới ba cô gái ...

Nhã Nghi cảm thấy giận khi Ly Thu nhắc đến cha, người cha vô trách nhiệm của mình ...

Chẳng lẽ ông Mậu cũng giống như người cha vô lương tâm của cô ... Tuy không biết gì về gia đình không nhưng Nhã Nghi vẫn thầm mong ông không phải là người như thế ... Hy vọng Yên Hòa sẽ có những gì mà nó đã không có suốt cả một thời thơ ấu đầy nghèo khổ và tủi nhục của mẹ Nỗi đau đối với chị em cô và bé Yên Hòa lớn lao lắm ... Vô cùng to lớn không dễ gì san sẻ được với ai ... Tự dưng nhìn con ư? Trời ạ! Càng nghĩ trong lòng cô vô cùng ảm ức, không phải dễ dàng để cho ông ta nhận con, nhất định không thể ... Nghĩ suy thế nên Nhã Nghi nhất định phải có mặt cùng với Ly Thu, cô không thể để chị mình nhân nhượng với hắn, chị phải đầy tự hào kiêu hãnh

của một người mẹ, người mẹ đã khổ cực và tủi nhục mà nuôi Yên Hòa lớn lên có được một cuộc sống Yên Hòa như ngày nay ...

Những tưởng con bé sẽ mãi mãi được sống trong sự yên hòa như cái tên mà Ly Thu đã đặt.

Khắc Niệm nhận được tin Nhượng Thủy đã bỏ đi từ một tuần nay và nhiều sự cố xảy ra cho anh nên Khắc Niệm ghé thẳng nhà và không kịp nhắn lời với Ly Thu. Anh muốn giải quyết xong mọi chuyện mới đi Đà Lạt, với anh việc Nhượng Thủy bỏ đi với tình nhân càng tốt, cô ấy đã trốn đi nước ngoài có nghĩa là từ lâu họ đã có ý định này, thế càng hay.

Điều khiến Khắc Niệm bức bối và tức giận là cô ta đã để lại một hậu quả thật tệ hại. Chỉ nghe Thiên Hân bộc lộ “Khắc Niệm đã hoảng hồn ...”.

– Bây giờ chú tính sao?

Khắc Niệm lắc đầu:

– Chuyện này là do hai cô cháu làm, làm âm thầm lặn lẽ ... tôi đâu có biết mà giải quyết được. Cháu nghĩ kinh doanh cà phê cũng hay nên đồng ý góp vốn với cô ấy ...

Khắc Niệm nói:

– Tôi lại nghĩ khác ... cô ấy sẽ không biết gì để cạnh tranh đâu ...

– Ý của chú là ...

– Nếu như cháu không mách vẽ thì làm gì có Hạ Đỏ ... để cạnh tranh với “Hạ Tím” định cho người ta mất khách để mình độc quyền ... cháu làm rồi, tôi nghĩ quán đó trước sau gì cũng có chuyện nhưng thật không ngờ là lại xảy ra sớm như thế và tệ hại hơn quán đó lại cô cả người nhà của mình.

– Chú không nghĩ cách giúp cháu à! Bị đình chỉ ...

– Đình chỉ là phải rồi, theo tôi nên dẹp là vừa, quán cà phê mà cũng bày đặt trá hình . Thật là kinh khủng, tôi bị sốc đó cháu ạ!

– Để cháu tường trình cho chú rõ ...

– Tôi không quan tâm chuyện đó ... nhưng tôi biết cháu là "cố vấn" đúng lý ra cháu không nên xen vào chuyện này ... Bây giờ hậu quả xảy ra bắt tôi thu dọn à!

Tôi không thu dọn rác rưởi đó đâu.

Thiên Hân phật ý đôi co:

– Chú nói vậy mà nghe được sao, nếu chú không vì “Hạ Tím” thì làm gì cô ấy mở quán Hạ ĐỎ" ...

– Hạ Tím của người ta đứng đắn, đàng hoàng còn “Hạ Đỏ” trời ơi! Tôi không ngờ cháu lại bày vẽ cho cô ấy những chuyện động trời như vậy, cháu tưởng kinh doanh là dễ dàng lắm chắc ... chuyện như vậy mà cháu cũng nghĩ ra.

– Bây giờ chú tính sao?

– Tôi không dính vào, cháu có phần trong đó cháu cứ lo. Cô ấy chẳng có ở

đây không ai giải quyết đâu, tốt nhất cháu dọn dẹp tất cả đi.

Tôi biết Hạ Đồ ... của cô cháu các người ngay từ đầu là không có tồn tại đến lúc này đâu. Thật là bực mình ...

– Quán bị phạt và bị đình chỉ như thế mà chú vẫn thờ ơ, chú thật là chẳng có chút thiện chí với cô Nhược Thủy ... Không hoạt động là chi phí bị tổn thất chú có biết không?

– Cháu đang là người quản lý công việc ở siêu thị vậy mà cũng xen vào công chuyện này ... thật là tham lam đó cháu ... cháu nên giải tán quán cà phê mà hoạt động môi giới ... Tôi ... tôi không tha cho cô ấy trong việc làm tồi tệ này ... còn cháu nữa ... là con gái sao lại không làm những điều tốt đẹp chứ! Nếu giải tán quán sớm thì tổn thất sẽ đỡ hơn, tôi chỉ có vài lời với cháu. Cô ấy đã ra nước ngoài rồi, chắc là cũng nắm được tình hình.

– Trời ơi! Hay là chú cũng biết ...

– Cháu làm thì cháu phải gánh trách nhiệm ... cháu về nhà lo liệu đi ...

– Chú bỏ mặc cháu à!

– Tôi thà lỗ lã chứ không thể nào tiếp tục nếu tôi là cháu, cháu nên biết hiện tại cháu là ai ...

Thiên Hân tỏ vẻ không hài lòng.

– Mặc cháu ... cũng như chú, chú cũng thừa biết mình là ai ... vậy mà ... cũng đến quán cà phê để tìm vui, chú không sợ hay sao? ...

– Cháu chưa hiểu biết nhiều đừng xen vào chuyện của người khác.

Thiên Hân còn nói những điều thật khó nghe khiến cho Khắc Niệm càng tức giận hơn, anh chỉ nói những điều khiến cho Thiên Hân phải bỏ về ngay.

– Cháu cũng nên có bạn cho dễ tính hơn, phụ nữ mà cứ lo tìm cách thù hận thì không tốt đâu, cháu vì cố gì lại xui cô của mình cạnh tranh với quán "Hạ Tím". Người ta làm ăn chính đáng còn mình thì lại ganh ghét.

– Chú là đàn ông mà chẳng nhân nhượng với vợ con ... Tất cả đều do chú, vì chú yêu bà chủ quán "Hạ Tím" nên mới ra nông nỗi đó.

– Cháu rời khỏi nhà tôi ngay ... Tôi không muốn tiếp ... Nhưng tôi cho cháu biết ... chủ quán "Hạ Tím" với tôi đã là chỗ bạn thân, còn hơn thế nữa ...

chúng tôi là bạn thời sinh viên chứ không phải tầm thường, vô cớ mà tôi lại quen với ai đâu, ... cả bạn của cháu cũng là, khách quen của "Hạ Tím" đấy. Người ta tìm đến nơi đó để được đắm chìm trong những khúc tình ca tuyệt đẹp và không gian thật nhã nhặn nên thơ.

– "Cá thầy ghê! Ca đây là chú nói quá, nói quá ...

Thiên Hân rời khỏi nhà, bà nội Uyên Thảo bước vào phòng khách, bà lắc đầu nói:

– Mẹ không ngờ con bé ... Thảo nào cứ đến tìm vợ con ... rồi kéo nhau đi ... con bé thật tệ, khi không lại đi cạnh tranh với người khác.

Khắc Niệm vào phòng, anh ngồi thờ, mệt mỏi, mọi việc thật bất ngờ. Một

cú sốc thật lớn nhưng chẳng biết điều này có làm việc khác cứu vãn tình thế được không. Nhược Thủy cùng với Thiên Hân và bạn của cô ấy cùng mở quán cà phê "Hạ ĐỎ có chàng tới hỏi" ... Thật là tội tệ khi ở đây còn có những trò tệ hại, cũng may là chưa sa vào việc "nhảy nhót, hút sách nếu không việc này cũng ảnh hưởng rất lớn đối với anh ... chủ quán Hạ đỏ là người khác ... cho dù số vốn mà Nhược Thủy đầu tư vào có bị mất mát anh cũng không màng nếu như được đổi lại sự thanh thản cho anh có phải tốn kém anh cũng sẵn sàng. Nhược Thủy đã đi nước ngoài một cách êm thấm như thế. Thật không hiểu được vì cái gì? Trong khi cô ta quyết liệt không ly dị chỉ vì lúc nào cô ta cũng muốn được sống hưởng thụ Bỏ đi, bỏ cả của cải ư? Có lẽ Nhược Thủy đã linh cảm được việc làm xấu ở quán ... Bị đình chỉ và nộp phạt vì vi phạm qui định cam kết khi mở quán cà phê ... Khắc Niệm thở phào được đôi chút ... Chỉ tội Uyên Thảo không được mẹ quan tâm, chăm sóc ... Biết đâu về sau con bé nhận được tình yêu thương ở Ly Thu ... Khắc Niệm luôn tin tưởng Ly Thu. Nàng sẽ là người "Mẹ kế" thật tuyệt vời. Khắc Niệm mong được tổ chức một đám cưới thật lớn cho Ly Thu, nàng phải được và đáng được như thế. Nghĩ về điều này Khắc Niệm cảm thấy vô cùng vui sướng, anh thu xếp mọi việc rồi lái xe đi Đà Lạt. Thiên Hân vẫn còn cay cú về việc tiêu số vốn đã góp vào cùng cô Nhược Thủy, đã thế cô ấy còn bỏ đi một cách bình yên ngon ơ là ngon. Để lại cho cô một hậu quả thật gay go, Thiên Hân không biết phải làm sao? Nói như Khắc Niệm và bỏ của, dẹp quán. Nếu không dẹp thì sao? Không có cô Thủy ai sẽ quan tâm đến quán "Hạ ĐỎ có chàng tới hỏi tự dưng bị thất thoát một số tiền cho việc đầu tư kinh doanh này thật là phiền phức, ba cô biết được sẽ giận dữ cho mà xem ... Nhưng trong chuyện này cũng phải hỏi ba mẹ xem sao! Dầu gì cô Thủy cũng là em ba ...Chú Khắc Niệm đã vô tình, chẳng lẽ ba mẹ cô lại bỏ mặc cho vốn liếng của cô Thủy trong đó có cả của Thiên Hân nữa, cô rất lo nhưng cũng đành báo cho mẹ biết để mẹ cùng giải quyết nhiều việc tương chừng như bế tắc ... Ba hay nói:

– ba sợ mẹ của các con luôn .

Cũng như chú Khắc Niệm, Hải Đoan càng nổi giận hơn khi nghe Thiên Hân kể mọi việc. Anh chỉ trả lời "Nghe tin Hạ ĐỎ ... như thế anh mừng ... Hạ ĐỎ sẽ dẹp ... để tránh hậu quả về sau này ... Anh không ngờ em lại dính líu vào. Thật tệ đó Hân? ... Em quá ích kỷ?

Thì ra anh cũng như Khắc Niệm, chỉ có một quán cà phê Hạ Tím mà thôi, làm như cô ta Thiên sứ không bằng. Thiên Hân cảm thấy hụt hẫng vô cùng

...

Buổi chiều bà Lan Thụy đến Đà Lạt, hai mẹ con đợi ông Mậu đến nhà hàng để dùng bữa. Vậy mà ông cũng không thềm đến. Hai mẹ con bà vừa ăn vừa tức giận vô cùng.

Dùng bữa xong Thiên Hân đưa mẹ đến cà phê "Hạ Tím". Quán vẫn đông khách nhưng sao chẳng thấy chủ quán.

Thiên Hân kêu cà phê rồi hỏi cô nhân viên.

– Xin cho tôi gặp chủ quán ...

– Có việc gì không?

– Tôi có việc cần gặp họ

Cô gái vô tình nói:

– Dạ! Nghe nói họ đi dùng bữa ở đâu đó – Đâu đó là quán nào ...

– Dạ quán ...

– Cô biết nơi nào cứ nói, tôi không phải ai xa lạ đâu ...

Thiên Hân vừa đẩy xe định đi cô chợt nghĩ đến ngôi nhà nhỏ phía bên trong đó là một hiệu may, đan của cô ta ... Thật khéo léo che đây.

... Cuộc trò chuyện của họ sao mà quan trọng thế, có cả Khắc Niệm ở đây.

Vừa húc vào thấy cảnh đó, Thiên Hân nổi đóa, hét lên:

– Đó ... mẹ thấy con nói có sai đâu, chú Niệm cũng đang ở đây, có cả ba nữa.

Mọi người nhìn về phía bà Thụy và Thiên Hân.

Bà Thụy tiến lại chỗ của Đăng Mậu, bà cao giọng:

– Mình ở đây vậy mà lại mẹ con tôi đợi ở nhà hàng, tôi thật không ngờ cũng có cả chú Niệm ở đây ...

Bà Thụy nói một hơi dài khi liếc mắt nhìn thấy hai người phụ nữ, bà tuy chỉ gặp vài lần nhưng nghe Thiên Hân nói về hai phụ nữ này ... bà điên lắm ...

– Chú Niệm à! Chú quá tàn nhẫn, chú là chồng cô Thủy ... cô của mấy nhỏ gặp việc không hay, vậy mà chú không quan tâm ...

– Hai người đến đây để làm gì.

– Hai mẹ con về đi ... Tôi sẽ về ngay ...

– Tôi không về, tôi sẽ sang quán vạch rõ bộ mặt của họ cho mọi người biết

...

– Biết điều gì? Thưa bà, chúng tôi muốn nói bà rời khỏi nhà chúng tôi.

– Tại sao tôi phải rời khỏi đây khi chồng tôi đang ở đây mà!

Ông Mậu gắt:

– Nhưng ở đây có có việc ông và dượng đâu Thật là vô liêm sỉ mà.

Nhã Nghi xen vào:

– Bà muốn gì thì cứ nói ... nhưng không được xúc phạm đến chúng tôi.

– Tại sao tôi không thể chứ ... Chị em của cô làm đảo lộn cuộc sống của, chúng tôi. Tôi nhất định không bỏ qua đâu ...

– Mời bà ra khỏi nhà chúng tôi.

Bà Thụy kéo tay ông Mậu khi thấy ông vẫn ngồi yên lặng, bà cao giọng.

– Bây giờ ông và dượng Niệm đi về chứ! Hay là ở đây nhìn người ta sỉ nhục chúng tôi à!

Ông Mậu lên tiếng:

– Mình và con Hân định gặp tôi để bàn chuyện gì, nếu là chuyện của cô Thủy thì đừng nói với tôi ... Tôi chưa hỏi tội nó đừng có đến đây mà gây chuyện. Hai mẹ con của bà về đi.

Thiên Hân giận run:

– Vậy là dưỡng đã nói với ba rồi à! Tại sao ba và dưỡng tàn nhẫn như thế thấy người nhà của mình gặp điều không may mà vẫn đứng đưng.

Thiên Hân vẫn kiêu hãnh nói:

– Chú sẽ bị liên lụy với cô đó ... Người ta sẽ truy tìm chủ quán ... khi ấy chú sẽ phải gánh trách nhiệm cho cô ... chú đừng tưởng là cô của tôi ra đi là chú mừng ... Bà hài lòng rồi chứ! Các người thật thâm độc.

Nhã Nghi không nhin Thiên Hân cô nói:

– Xin lỗi cô, chúng tôi là những người làm ăn để kiếm sống ... Điều chúng tôi làm không thất đức đâu – Không thất đức mà làm cho gia đình người ta đổ nát à?... Người chị đạo đức của cô thật là đáng sợ

Ông Đăng Mậu nghe con gái sỉ nhục Ly Thu, ông giận run lên nói:

– Con đưa mẹ về ngay ... Cô Ly Thu đây không phải như con nghĩ ... chuyện của gia đình, chúng ta sẽ giải quyết sau ...

– Con không về, ba và chú Niệm bây giờ về cùng một phe à! Trong khi cô Thủy là em của ba, ba lại không bênh cho cô ... ba làm như thế có đúng không?

Bà Thụy cũng xen vào:

– Cô à! Hai chị em cô hãy tha cho gia đình chúng tôi đi ... tôi mong cô hãy sống cho có đạo đức cướp chồng người khác sẽ bị quả báo đó.

Khắc Niệm đứng lên, anh không nhin được trước những lời khiếm nhã của hai mẹ con Thiên Hân. Anh nói:

– Đừng vội đánh giá người khác ... Tôi muốn nói để chị và cháu đây rõ ... Nếu không vì gia đình chị, chuyện của tôi và Ly Thu đã tốt đẹp từ lâu rồi ... vì Ly Thu phải lo cho cả gia đình đang lâm vào một hoàn cảnh thiếu thốn chắc chị không quên chuyện cũ ... chính chị và chồng chị đã tàn nhẫn ...

– Cái gì dưỡng nói cái gì?

– Các người đã tàn nhẫn ...

– Tôi xin các người hãy về đi, Ly Thu kêu trong đau khổ.

Ông Đăng Mậu thấy cần phải nói nên ông xen vào:

– Chị em của cô Ly Thu đây chính là ... là em gái của ...

Bà Thụy hết hoảng chận lời Đăng Mậu ...:

– Của ai? ... Tôi cũng không màng tới chỉ yêu cầu họ phải trả chồng lại cho chồng tôi ... tôi tin rằng Nhược Thủy sẽ quay về.

– Tôi không quan tâm đến việc đó cô ta có quen với Khắc Niệm lúc nào cũng mất kệ, nếu không tôi sẽ không để yên cho các người đâu.

– Chị định làm gì nữa đây. Chị có biết chính cô Thu đây đã phải hy sinh tất

cả để lo cho người chị và đứa con. Đứa con rơi của ... Trời ơi!
 Tiếng hét của Ly Thu, cô bỏ chạy vào nhà, Nhã Nghi cũng hét lên rồi bỏ đi.
 – Chị tôi ... đang xúc động ... chị ấy có mệnh hệ gì ... Tôi không để yên đâu
 ...
 Bà Thụy run run giọng hỏi Khắc Niệm:
 – Chú nói cho tôi nghe rõ mọi việc diễn ra thế nào.
 – Chắc chị cũng đã rõ. Chị đã từng tàn nhẫn với ai ... chị biết không? Cô đó là chị của Ly Thu ... Người chị tội nghiệp của cô ấy đã ... bị chị và chồng chị

 – Hà ... hà ... oan gia đến thế sao? Ý của dượng là ...
 Khắc Niệm lắc đầu.
 – Cô gái đó là Hòa Xuân ...
 – Hà ... trời.
 Bà Lan Thụy kêu lên rồi lẩm bẩm:
 – Cô ta có một đứa con ... có một đứa con ...
 – Trời ơi! Không ... không. Tại sao đã ngót hai mươi năm rồi bây giờ lại gặp nhau ... không! Tôi không tin ... chẳng lẽ ...
 Bà Thụy bỏ ra về, trong lòng quay cuồng, bà lẩm nhẩm:
 không lẽ cô ta muốn đòi quyền lợi cho con gái của Hòa Xuân" ... Trời ơi!
 Tất cả, tất cả đã là quá khứ rồi kia mà.
 Con bão đang trút xuống như ngày ấy những cơn mưa hạ cứ rơi, cứ trút xuống nàng đã phải ngụp lặn trong những cơn mưa hạ cứ rơi, cứ rơi mãi ... giờ đây vẫn là những cơn mưa là trời bão ... Những ngày bão giông tưởng đã đi qua nào ngờ ...
 Ly Thu không biết phải làm sao. Nàng đã cho Nhã Nghi và Yên Hòa về quê chơi ít hôm. "Hạ Tím" vẫn mở cửa nhờ có Thúy Tâm chăm lo, Thúy Tâm cũng như người thân trong gia đình nên Ly Thu rất tin là mến thương. Nàng và Nhã Nghi đang tìm cách để cho Yên Hòa biết nhưng không phải sớm một chiều con bé chấp nhận ngay điều này và Khắc Niệm cũng đã an ủi nàng.
 – Anh tin rằng Yên Hòa sẽ biết phải làm gì. Sẽ không có sự chọn lựa đâu. Đăng Mậu sẽ không có quyền bắt con con bé cũng vậy, nó sẽ mãi sống với em và Nhã Nghi ...
 – Thật chứ anh ...
 – Có điều em sẽ phải gã chồng cho nó nữa ... À! Anh và em cùng đứng ra gả con bé.
 Ly Thu đẩy Khắc Niệm:
 – Anh chỉ tàiđùa.
 – Không ... Anh nói thật đó ... Anh không ngờ sau khi đi công tác về lại gặp những việc thế này ... Có một điều anh thấy thật may mắn cho anh.
 Ly Thu ngạc nhiên:

- Sao lại may mắn?
- Anh định lần về này anh sẽ gay go vì phải ra tòa ... Bây giờ cô ấy đã đi nước ngoài ... Chúng ta đã đến lúc sống với nhau rồi ... Phải không em? Khắc Niệm kéo Ly Thu vào, anh ôm chặt nàng và nói:
- Thật là một sự cố đáng sợ em nhỉ ... Nếu như ...
- Đúng rồi ... Đúng lý ra em đã trách anh, trách vì anh nói với Đăng Mậu những điều mà em không muốn để ai biết ... Nếu như Đăng Mậu không biết chuyện đó ... Trời ơi! Điều gì xảy ra anh ... lúc đó chắc em chết mất.
- Thôi đừng quá lo lắng ... Trong cái rủi có cái may mà ... Bây giờ mọi chuyện đã ổn rồi ... Em hãy sống cho em nhé! Anh có quà cho em, nhưng em hãy nhắm mắt lại. Đây là quà anh mua ở nước ngoài đấy.
- Tặng quà cho em à!
- Ừ!
- Để làm gì?
- Trời đất ạ? Anh muốn cầu hôn em mà! Mình đã chờ đợi bao lâu rồi chứ! Anh không còn tiếp tục chờ đợi em nữa đâu.
- Ly Thu đùa:
- Nếu em không nhận lời cầu hôn đó thì sao?
- Thì sao à! Anh sẽ bắt cóc em, anh sẽ ...
- Sẽ gì?
- Sẽ làm bất cứ điều gì để có được em ...
- Có đáng không anh?
- Sao không đáng. Anh yêu em vẫn như ngày nào.
- Thật là!
- Em tưởng anh nói đùa ư? Thông đời, anh không biết đùa đối với tình yêu. Tình yêu là hoa hồng mà. đùa với hoa hồng là gai đâm đấy.
- Liệu mẹ, à không! Cả gia đình và con gái anh có chấp nhận em không? Khắc Niệm hôn nhẹ lên gương mặt nàng và nói:
- Anh đã nói cho mẹ nghe về em rồi, mẹ anh tỏ ra rất thương em, bà bảo ngày xưa bà đã muốn em là dâu rồi mà! Chỉ tại khi ấy em không chịu theo anh về quê biển một lần.
- Đã bảo đừng nhắc chuyện ngày xưa nữa ...
- Anh không nhắc nhưng trong lòng anh chúng ta giống như ngày xưa ... chúng ta đang trở về những ngày tháng là anh chàng sinh viên hiền lành và cô gái sinh viên khả ái ...
- Ý! Anh mà hiền lành.
- Không hiền à! Em bảo thế kia mà!
- Ừa em nói thế à! Làm gì có ...
- Lúc đó em bảo anh hiền ... có phải là chê anh không? Bây giờ anh sẽ không để em chê anh hiền nữa đâu.

– Sao cơ!

– Anh sẽ không tha, không thả mắt em ... như ngàn ấy năm trời ... Thật là hoang phí cả một năm thời gian dài. Mình vào thôi em ... Ngoài này trời mưa rồi, chẳng lẽ định ở ngoài mưa suốt đêm nay ư?

– Em không vào đâu?

– Vào để anh trao quà cho em ...

Khắc Niệm, bỗng Ly Thu vào khi ngoài trời cơn mưa đổ dần.

Những ngọn nến được thắp sáng bên chiếc bánh, rượu, quà, hoa ... Anh bảo:

– Bây giờ anh muốn cầu hôn em ... Nào! Hãy nhắm mắt lại đi.

– Anh không báo cho em biết trước để em chuẩn bị.

– Chuẩn bị từ chối à? Anh đâu có ngu ... Thôi nè! Đưa tay đây ...

Khắc Niệm cầm lấy tay nàng rồi đeo chiếc nhẫn kim cương lấp lánh dưới ánh nến, anh đeo sợi dây chuyền đính những hạt ngọc vào cổ nàng rồi hôn lên cổ, lên tay và lên môi nàng nụ hôn thật ngọt ngào mà nồng cháy. Anh rót rượu và kê vào môi nàng rồi nói:

– Anh mời em ... Em đã nhận lời cầu hôn của anh rồi đấy nhé!

Tiếng nhạc êm ái, vòng tay nồng nàn, anh dịu dàng theo tiếng nhạc du dương tình ái.

Giây phút êm đềm ngày ta gặp nhau, mắt yêu thầm trao những câu tâm tình biết bao là âu yếm. Những mối duyên đầu thường gây khổ đau, lòng khóc thầm vì phút chia ly chợt đến như mưa trời ngâu. Nhìn lá vàng rơi, xao xuyến hồn tôi, nào đâu người yêu và những ngày xưa, thôi đã hết rồi. Tình yêu đầu tiên giống như hạt mưa mát cho tâm hồn phút giây rồi chợt đến. Theo ánh mây sầu nghìn năm buồn trôi vì nhớ người, người hồi đang say hạnh phúc thâu cho tình tôi ...

...Giây phút êm đềm ..." Trong vòng tay hai người như không muốn rời nhau ... Họ hôn nhau và đắm chìm trong cơn mưa tình ái ngọt ngào ...

Lời anh ngọt ngào bên tai khiến cho nàng càng ngất ngây như mình được sống lại thuở nào.

– "Sau này em có thể quay lại công việc viết lách, làm thơ, làm báo hay là làm gì miễn là nghệ thuật, là nỗi đam mê của em ... Nghề của em mà" – Nhưng em đã "lụt" nghề rồi.

– Anh tin em:.. Em không bao giờ rời cạn nguồn cảm hứng đó đâu ... Chính Hạ Tím với những tình khúc tình ca đó cũng đủ chứng tỏ trong em không bao giờ rời cạn nguồn cảm xúc ...

Mặc cho ngoài trời mưa rơi rơi hai tâm hồn vẫn chơi vui ngụp lặn dưới cơn mưa dịu mát ... Lòng nàng càng dịu mát hơn khi rồi đây mình sẽ được đắm chìm trong khoảng trời mộng mơ mà không phải vì gánh nặng gia đình.

Trước mắt nàng một khung trời hoa mộng cứ chờn vờn, chờn vờn.

Giây phút êm đềm ngày ta gặp nhau, mắt yêu thầm trao những câu tâm tình

biết bao là âu yếm ...
Cả hai như đang chất ngất trong hương yêu ngập tràn.

Hết

Nguồn: Mây 4 phương
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 28/02/2008 6:43:11 CH